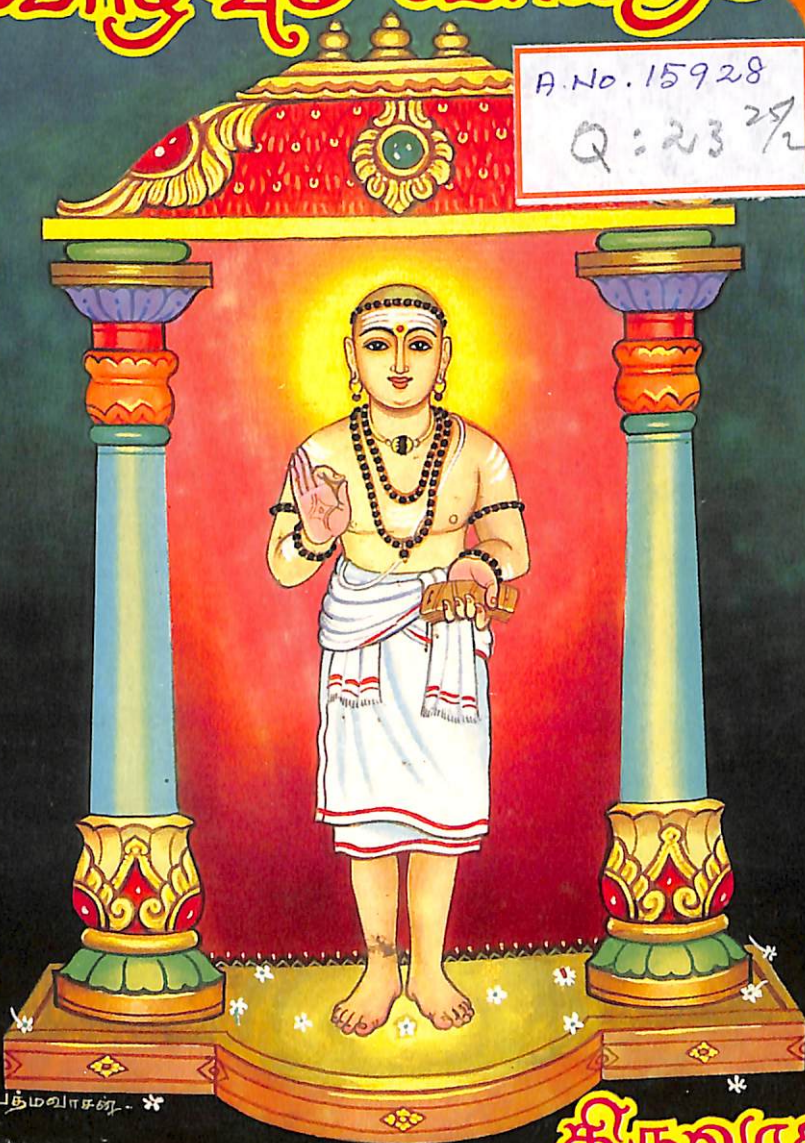

மோணிக்க வாசகர் வாழ்வும் வாக்கும்

A.No. 15928

Q: 23 2/2

மாணிக்கவாசகர் வாழ்வும் வாக்கும்

திருவரசு

திருவரசு புத்தக நிலையம்

13, தீனதயாளு தெரு,

தி. நகர், சென்னை - 600 017

முதற் பதிப்பு : டிசம்பர், 1996

விலை : ரூ. 25.00

முன்னுரை

திருக்குறளைத் தமிழ் வேதம் (மறை) என்று மதிக்கும் தமிழர்களுக்குத் தெய்வத் தமிழாக விளங்குபவை தேவாரம், திருவாசகம், திருப்புகழ் ஆகியவை. தேனினுமினிய தீந்தமிழ்ப் பாக்களைக் கேட்டு மகிழ் விரும்பினான் தீவண்ணனான சிவன். சிவம் பெருக்கும் சீலர்களான தம் அடியார்கள் மூலமாகப் பாசுரங்களைப் பாடச் செய்து, செவி மடுத்து சிந்தை மகிழ்ந்தான் ஈசன். இவையே இன்று தேவாரம் - திருவாசகம் என்னும் சைவத் திருமுறைகளாக விளங்கிப் போற்றப்படுகின்றன. இவற்றைப் பாடியவர்களைச் சைவ சமயக் குரவர் என்றழைக்கிறோம்.

ஓங்குபுகழ் தமிழுக்கு ஒப்பற்ற அணிகலன்களாகத் திகழ்பவை தேவாரமும், திருவாசகமும். அழகும், கம்பீரமும், சொற்சுவையும், பொருட்சுவையும் மிக்க இப்பாசுரங்களைப் பாடிய சைவ சமயக்குரவர்கள் நால்வர். ஞானசம்பந்தர், நாவுக்கரசரான அப்பர், சுந்தரர் இம்மூவரும் பாடிய தெய்விகப் பாசுரங்களை 'தேவாரம்' என்றும் மாணிக்கவாசகர் பாடியவற்றை திருவாசகம் என்றும் அழைக்கின்றனர்.

தேவார - திருவாசகப் பாடல்களின் அழகு தமிழை, அருள் தமிழை, கற்பனை வளம் மிக்க தமிழை, தெய்விக மணம் கமழும் தமிழை எந்நாட்டவரும் போற்றிப் புகழுகின்றனர். தொன்மை மிக்க நம் தமிழ்

எத்தனை வளப்பமுடையது, வலிவுடையது, ஏற்றமிக்கது என்பதைத் தேவாரமும், திருவாசகமும், திருப்புகழும் பறை சாற்றுகின்றன.

தென்பாண்டி நாட்டில் அரிமர்த்தன பாண்டியனுடைய ஆட்சியில் அவதரித்தவர் திருவாசகம் பாடி மாணிக்கவாசகர் என்று புகழப்பட்ட வாதவூரர். அந்தணர் குலத்தில் உதித்த திருவாதவூர்க்காரரான வாதவூரர் வேத வேதாந்தங்களையும் ஆய கலைகள் அறுபத்து நான்கினையும் கற்றுத் தேர்ந்து சிவபக்தராகவும் விளங்கவே பாண்டிய மன்னன் இவரைத் தம் அமைச்சராக்கிக் கொண்டான். போர்ப் படைக்குக் குதிரை வாங்கச் சென்ற வாதவூரரைத் தடுத்தாட்கொள்ளத் திருவுளங் கொண்ட தீவண்ணன், திருப்பெருந்துறை ஆலயத்துப் பிராகாரத்தில் குருந்த மரத்தடியில் ஞானாசிரியனாக தீட்சை அளிக்கக் காத்திருந்ததையும், தான் மேற்கொண்ட செயல் மறந்து வாதவூரர் சிவத் தொண்டில் ஈடுபட்டதையும், நரிகளைப் பரிகளாக்கிக் கொண்டு குதிரைச் சாத்தனாகப் பாண்டியனிடம் சென்றதையும், வந்திக் கிழவிக்காகப் பிட்டுக்கு மண சுமந்து பிரம்படி பட்டதையும், வாதவூரர் மாணிக்கவாசகராகி திருவாசகத் தேனை வாரி வழங்கியதையும் இந்நூலில் விரிவாகப் படிக்கப் போகிறீர்கள்.

தேனினுமினிய திருவாசகம் மாணிக்கவாசகரின் புகழ் பரப்பிக் கொண்டிருந்தாலும் அவருடைய கலை உள்ளத்தின் சிறப்புக்குச் சான்றாக விளங்குவது ஆவுடையார் கோயிலாகும். பாண்டிய மன்னனின்

பொன்னைக் கொண்டு திருப்பெருந்துறை ஆலயத் திருப்பணி செய்தவராயிற்றே மாணிக்கவாசகர். திருப்பெருந்துறை என்பதுதான் இன்று ஆவுடையார் கோயில் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இந்த ஆலயத்திலுள்ள சிற்ப வேலைப்பாடுகள் ஒப்புயர் வற்றவை. கருங்கல்லை மெழுகாக எண்ணி கலையம்சம் மிக்க விசித்திரங்கள் உருவாக்கப் பட்டுள்ளன இந்த ஆலயத்தில்.

ஆலயங்களை உருவாக்க பிராகாரத்தில் சிற்பிகளிடம் ஒப்பந்தம் எழுதும் போது, திருப்பெருந்துறை ஆலயம் நீங்கலாக மற்ற ஆலயங்களை முன்மாதிரியிட்டு என ஒப்பந்த மிடுவார்களாம். அது போன்ற சிற்ப அற்புதங்களைத் தங்களால் செய்ய இயலாது என்பதே சிற்பிகளின் எண்ணமாயிருந்ததையே இது காட்டுகிறது. மாணிக்க வாசகர் திருப்பணி செய்வித்த ஆவுடையார் கோயிலின் சிற்பச் சிறப்புக்களை விளக்கினால் அதுவே ஒரு தனி நூலாகிவிடும். அந்த ஆலயத்தின் அற்புத அழகை நேரில் சென்று பார்த்தால்தான் ரசித்து உணர முடியும். எழுத்தில் படிப்பது இரண்டாம் பட்சம்தான்.

சைவ சமயக் குரவர்களின் காலத்தை அறுதியிட்டுக் கூறும் ஆதாரங்கள் ஏதும் கிடையாது. அவர்களது பாடல்களின் வாயிலாகவே ஓரளவு அவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தைக் கணித்திருக்கிறார்கள், ஆராய்ச்சியாளர்கள். ஞானசம்பந்தருக்கு முன்னதாக வாழ்ந்தவர் நாவுக்கரசரான அப்பர். சம்பந்தரைத் தரிசிக்க அப்பர் சென்ற வரலாறு இதை உறுதிப்படுத்துகிறது. சம்பந்தர், அப்பர் இருவரும் வாழ்ந்த ஊரில்தன் காலடி படக்கூடாது என்று

அத்தலங்களுக்குச் செல்லாமல் சுந்தரர் யாத்திரைப் பட்ட வரலாற்றிலிருந்து இவர் அவ்விருவர்களுக்குப் பின் வாழ்ந்தவர் என்று தெரிகிறது. மாணிக்கவாசகர் வாழ்ந்தது எட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி என்று சரித்திர ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

மணிவாசகரின் திருவாசகத்தேன் 51 பகுதிகளைக் கொண்டது. 'திருவாசகத்துக்கு உருகார், ஒருவாசகத்துக்கும் உருகார்' என்ற பழமொழி இதன் சிறப்பைக் கூறும். இப்புத்தகத்தின் பிற்பகுதியில் 'வாக்கு' என்ற தலைப்பில் திருவாசகத்தேனின் சில துளிகளை நீங்கள் சுவைத்து மகிழ இணைத்துள்ளேன்.

சென்னை-17

திருவரக

மாணிக்கவாசகர்
வாழ்வு

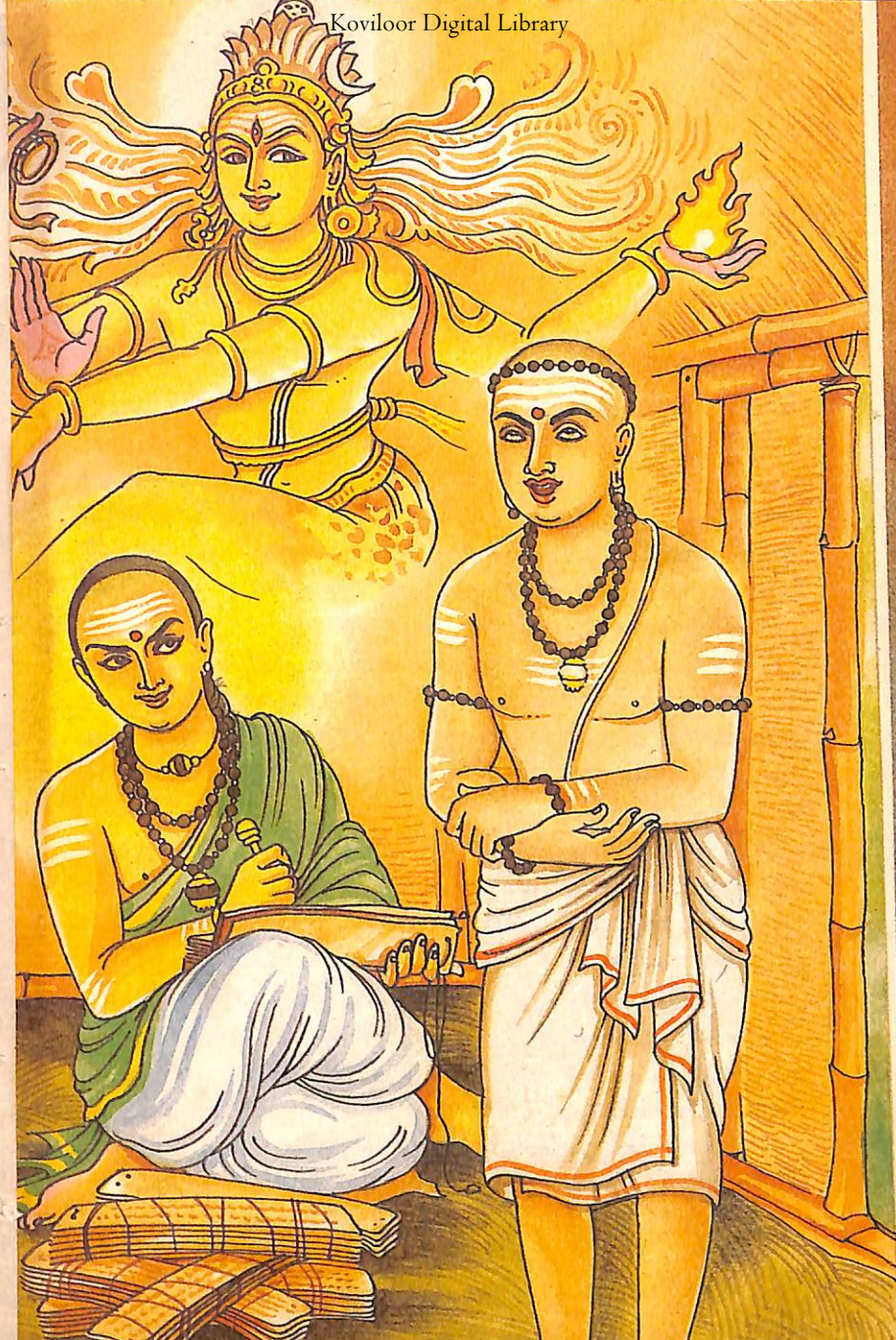
புராணசாரம்

மாணிக்கவாசக சுவாமிகளின்
தோத்திரப்பாடல்

செய்ய திருவாதவூர் வந்தருளி
அமைச்சர் எனச் சிறந்து நீடு
வைய மிசை வழுதி நிதி கொண்டு அரனைக்
குருந்தடியில் வணங்கி ஞாலம்
உய்ய அருள் பணியாற்றி நரிபரியாச்
செய்து நதி உடைப்பில் எங்கள்
ஐயன் முடிமிசை உவந்து மண் சுமக்க
வன்பின் உருவாயினாரே

எங்குமாகிய அழகன் மேனி பிரம்படி
தாங்க வேங்கிப் புத்தர்
மங்க வாரருள் செய்து மூகை பேசிட
வழங்கி மணி மன்றாடும்
எங்கள் நாயகன் கரத்தால் ஏடு எடுத்து
ஆணியுங் கொண்டு எழுதப்பாடி
அங்கண் மேவிய சோதி தன்னில் இரண்டறக்
கூடி யமர்ந்திட்டாரே.

திருச்சிற்றம்பலம்

தெய்வத் தமிழ்ப் பாக்களான தேவாரம் - திருவாசகம் பாடிய சைவ சமயக் குரவர்கள் நால்வருள் ஞானசம்பந்தர் மூன்று வயதிலேயே பாடியவர். பார்வதிதேவியினால் பாலூட்டிப் பாமாலை புனையும் பாக்கியம் பெற்றவர். சமணராக இருந்தவரை சைவராக்கி, நாவுக்கரசர் என்று பெயர் சூட்டி ஈசனால் தடுத்தாட் கொள்ளப்பட்டவர் அப்பர் பெருமான். ஆலயங்களில் உழவாரப் பணி செய்து தேனினுமினிக்கும் தெய்வத் தமிழ்ப் பாடல்களைத் தமிழ் மக்களுக்கு அளித்தார். மன்னரின் வளர்ப்பு மகனான நம்பியாரூரர் என்னும் வாலிபரிடம் வாதாடி 'நீ எனக்கு அடிமை' என்று கூறி அழைத்துப் போய், பின் தனக்கு அடிமையான அவரைத் தன் தோழனாகவே ஏற்றுக் கொண்டு அவருக்கு மடை திறந்த வெள்ளம் போலப் பாடும் திறனை அளித்து, அவர் பாடும் பாடல்களைக் கேட்டு மகிழ் அவருக்கு மணமுடித்து வைக்கவும், தம்பதிகளுக்குள்ளே ஏற்படும் பிணக்கைத் தீர்த்து வைக்க தூதும் போனார், அம்பலத்தாடும் ஆண்டவன். இத்தகைய பாக்கியம் பெற்றவர் சுந்தரமூர்த்தி. இவர்களைப் போலவே பொன்னார் மேனியனாம் முக்கண்ணனின் அருளுக்குப் பாத்திரமாகி தடுத்தாட்கொள்ளப் பட்டவர் மாணிக்கவாசகப் பெருமான். மன்னரிடம்

மந்திரியாக இருந்தவரைச் சிவநேசராக்கி, நெஞ்சை நெகிழ வைக்கும் திருவாசகப் பாடல்களைப் பாடும்படி செய்தார் பரணீதரன். வாதவூரராக இருந்தவர் மாணிக்கவாசகரான வரலாறைப் பார்ப்போம்.

திருக்கைலாயம்...

பிறை அணிந்த பிரான், பிராட்டி உமையுடன் அமர்ந்திருந்தார். சிவகணங்கள் அம்மை அப்பனை சூழ்ந்து நின்றபடி துதித்தனர். “உலகெலாம் உணர்ந்து ஒதுதற்கு அரிய பரம் பொருளே! நான்முகனும் திருமாலும் தங்களது அடியையும் முடியையும் காண முடியாத பெம்மானே! கருணைக் கடலே! கங்காதரரே! காளை வாகனரே! ஆகம நூல்களைத் தோற்றுவித்த பரமேஸ்வரா! உங்களால் அருளப்பட்ட ஆகம நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளவற்றைப் பற்றி அறிய விரும்புகிறோம். கருணைக் கடலாகிய தாங்கள் அதுபற்றி விளக்கமளிக்க வேண்டும்” என்று பணிவோடு வேண்டினார்கள்.

சிவகணங்களின் விருப்பம் அறிந்த சிவபிரான் மகிழ்வோடு கூறினார். “உங்கள் ஆசையை நிறைவேற்றி வைக்கிறேன். ஆனால் இங்கல்ல-பூலோகத்தில்! நீங்கள் அனைவரும் பாண்டி நாட்டுப் பிரஜைகளாகி அங்குள்ள உத்தரகோசமங்கை என்னும் தலத்தில் எனக்காகக் காத்திருங்கள். நான் அங்கு வந்து, ஆகம நூல்களின் அருமை பெருமை பற்றி விளக்குகிறேன்” என்றார். சிவகணநாதர்கள் மட்டில்லா மகிழ்ச்சி யடைந்து, தோடுடைய செவியனைத் துதித்து விடை

பெற்று, பாண்டிய நாட்டிலுள்ள உத்தரகோசமங்கையை அடைந்து, ஈசனின் வரவிற்காகக் காத்திருந்தனர்.

பொன்னார் மேனியன் அந்தண வடிவில் உத்தரகோசமங்கைக்கு வருகை புரிந்தார். சிவகணநாதர்களுக்கு ஆகம நூல்களின் பொருளை விளக்கி உபதேசிக்கலானார். சிவகணங்கள் அனைவரும் ஈசனின் விளக்க உரையை உன்னிப்புடன் செவிமடுத்துச் சிந்தையில் நிறுத்திக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது தேவர்களின் தலைவனான இந்திரன் வானத்திலே பவனி வந்து கொண்டிருந்தான். சிவகணங்களின் கவனத்தை, இறைவனின் உபதேசத்தைக் கேட்பதிலிருந்து திசை திருப்பவே இந்திரன் அவ்வாறு அலங்காரப் பவனி வந்தான். இந்திரனின் சூழ்ச்சியிலே ஒரே ஒரு சிவகண நாதர் மட்டும் சிக்கினார். மற்ற சிவகணங்கள் அனைவரும் தங்கள் கவனத்தை சிவனிடமிருந்து திருப்பவில்லை. இந்திரனின் உலாக் காட்சியில் கவனம் செலுத்திய சிவகணநாதரிடம் கைலையங்கிரிவாசி கூறினார்—

“என் உபதேசத்தில் கவனம் செலுத்தாமல் இந்திரனின் உலாக் காட்சியைக் கண்டு மகிழ்ந்த நீ, இம் மண்ணுலகில் மானிடனாய்ப் பிறந்து, இங்குள்ள இன்பங்களில் மகிழ்ந்து வாழ்வாயாக”

இறைவன் தனக்களித்த தண்டனையைக் கேட்டுத் தவித்துப்போன சிவகணநாதர் கண்ணீர் மல்க, உடல் நடுங்க “என் பிழை பொறுத்தருள வேண்டும் இறைவா. மனிதனாகப் பிறந்து ஆசா

பாசங்களில் அல்லல் படுவதை நினைக்க என் நெஞ்சம் நடுங்குகிறது ஐயனே! உங்களை மறந்து என்னால் எப்படி வாழமுடியும்? கருணை கூர்ந்து இந்தக் கடையேனிடம் இரக்கம் காட்ட வேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொண்டார். அடியவர்களுக்கு அருளும் இறைவன் “அன்பனே! பூவுலக வாழ்வை எண்ணிக் கலங்க வேண்டாம். மனிதனாகப் பிறந்தாலும் என் நினைவை மறக்க மாட்டாய். நானே உன்னை ஆட் கொள்ள வருவேன். கவலை வேண்டாம்!” என்று பரிவோடு கூறினார். சிவகண நாதரும் சிந்தை மகிழ்ந்தார்.

அப்போது பாண்டிய நாட்டை அரிமர்த்தன பாண்டியன் என்ற மன்னன் ஆட்சி புரிந்து வந்தான். மக்கள் நலனே தன் நலன் என்று நினைத்து, நீதி தவறாமல் நேர்மையாக ஆட்சி செய்தான். சொக்கநாதப் பெருமானிடம் மாறாத பக்தி கொண்ட சிவபக்தன்.

பாண்டி நாட்டின் தலைநகரான மதுரையம் பதிக்கு அருகே, வைகையாற்றின் கரையில், திருவாதவூர் என்னும் திருத்தலம் உள்ளது. இத்தலத்தில் சிவ பக்தர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். அந்தண குலத்தவரான அவர் பெயர் சம்புபாத சிருதர். அவருடைய துணைவியாரின் பெயர் சிவஞானவதி. இந்த அம்மையும் சிவபக்தை. இவர்களுக்குத் திருமணமாகிப் பல வருடங்களாகியும் குழந்தைச் செல்வம் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே அனுதினமும் கைலாசநாதனை வேண்டித் தங்கள் கவலையைக் கூறி தங்ளுக்குப் புத்திர பாக்கியம் அருளத் துதித்தனர். தம்

பக்தர்களின் குறைகளைத் தீர்த்து வைக்கும் கருணா நிதியான கங்காதரன், பூமியில் மானிடப் பிறப்பெடுக்கு மாறு கூறிய தன் சிவகண நாதரை, இந்த அந்தணத் தம்பதியருக்கு மகனாகப் பிறக்கும்படி செய்தார்.

இறைவன் அருளால் பிறந்த தங்கள் மகனுக்கு அவ்வூர் இறைவன் பெயரையே 'வாதவூரன்' என்று சூட்டி மகிழ்ந்தனர் அந்தணத் தம்பதியர். குழந்தையைத் தங்கள் கண்ணின் மணிபோலப் பேணிக் காத்து வளர்த்தார்கள். தவழ்ந்து, தத்தி நடந்து சலங்கை குலுங்க ஓடி விளையாடிப் பெற்றோரை மகிழ்வித்தான் குழந்தை வாதவூரன். தக்க வயது நடந்ததும் தங்கள் புதல்வனுக்கு வேத வேதாந்தம் மற்றும் ஆயகலைகள் அறுபத்து நான்கினையும் போதித்தார் தந்தை சம்புபாத சிருதர். வாதவூரன் சாதாரணச் சிறுவனா? கைலாச நாதனின் கருணைக்கு ஆளான சிவகண நாதரல்லவா? காண்பவர் வியக்கும் வகையில் கல்வி கேள்விகளில் - கலைகளில் வல்லவனாக, மாமேதையாக விளங்கினான் வாதவூரன். இளைஞன் வாதவூரனின் அறிவுத்திறன் - மதிநுட்பம் பற்றி நாட்டு மக்கள் புகழ்ந்து பேசலானார்கள்.

மன்னன் அரிமர்த்தன பாண்டியனின் கவனத்துக்கும் இளைஞர் வாதவூரனின் ஆழ்ந்த புலமை பற்றிய தகவல் கொண்டு வரப்பட்டது. இத்தகைய அறிவாளி தம் அமைச்சரவையில் இருந்தால் ஆட்சி இன்னும் சிறப்பும் என்று கருதினார் பாண்டிய மன்னர். திருவாதவூரனுக்கு ஆளனுப்பி அவரை அழைத்து வரச் செய்தார். வாதவூரைப் பரிவோடு வரவேற்ற மன்னன், தம் அமைச்சரவையில்

12 ♦ மாணிக்கவாசகர் - வாழ்வும் வாக்கும்

பணியாற்ற வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டான். அறிவில் சிறந்த அந்த அந்தண வாலிபருக்கு 'தென்னவன் பிரமராயன்' என்ற பட்டத்தையும் வழங்கினான்.

வாதவூரர் பாண்டிய மன்னனின் மந்திரிகளில் ஒருவராக மிகத் திறமையுடன் பணியாற்றினார். பலம் மிக்க அண்டை நாட்டு மன்னர்களை தம் ராஜ தந்திரத்தினால் பாண்டியனுக்கு நண்பர்களாக்கினார். பல சிறு நாட்டு மன்னர்களைப் பாண்டியனுக்குக் கப்பம் கட்டிப் பாண்டியனின் ஆட்சியை ஏற்கும்படி செய்தார். தொல்லை விளைவித்த சில நாட்டு மன்னர்களோடு போரிட்டு அவர்களை அடக்கும் உபாயங்களை மன்னருக்கு வழங்கி வெற்றி வீரனாக்கினார்.

அரிமர்த்தனன் வாதவூரரின் திறமைகளைக் கண்டு அவரை மந்திரிகளுக்குத் தலைவராக-பிரதம மந்திரியாக்கினான். பொருள்-புகழ் அனைத்தும் வாதவூரைத் தேடி வந்தன. மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கை நடத்தினார். தம் சுற்றத்தாருக்கும் - வறுமை வாய்ப் பட்டவர்களுக்கும் உதவினார். எந்த நிலையிலும் தன்னை இந்த நிலையில் வாழ வைக்கும் இறைவனை எந்நாளும் மறவாமல் சிவபக்தராகவும் விளங்கினார். மண்ணுலக இன்பங்கள் நிலையானவையல்ல என்பதை உணர்ந்திருந்தார் அவர்.

தனது மந்திரி பதவியைப் பொறுப்போடு செயல்படுத்தி வந்த போதிலும் பற்றற்ற துறவி போலவே வாழ்ந்து வந்தார் வாதவூரர். மீண்டும் இவ்வுலகில் பிறவாத நிலையை அடைய வேண்டும் என்பதிலே

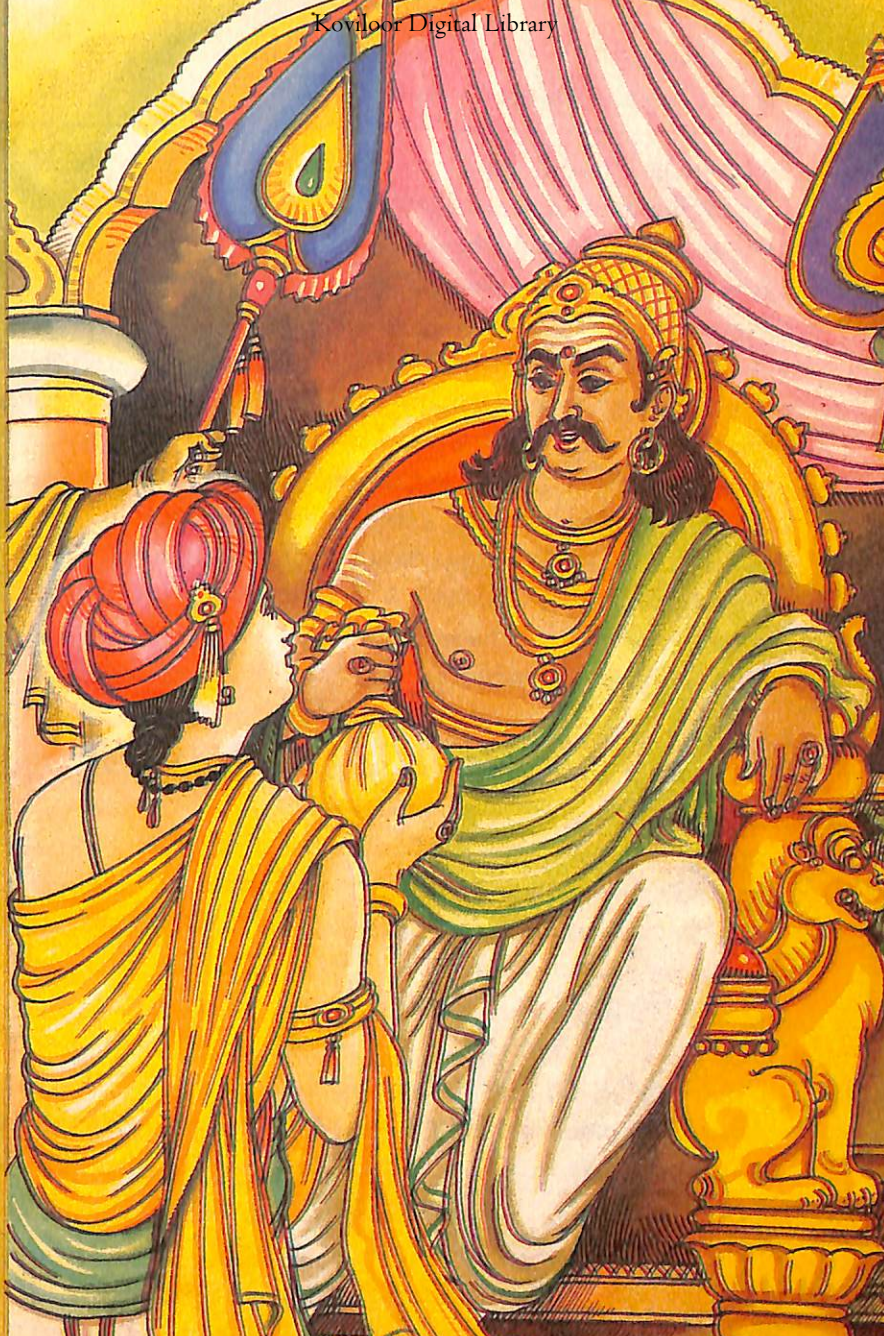
குறியாக இருந்தார். அவர் எண்ணத்தில் ஆன்மிகம் அதிக இடம் கொண்டது. இறையணர்வு வளர்ந்து விருட்சமாகியது.

வழக்கம் போல ஒரு சமயம் மன்னன் அரிமர்த்தன பாண்டியன் நாட்டு நிர்வாகத்தைச் செம்மைப்படுத்த, அதிகாரிகளையெல்லாம் வரவழைத்து ஆலோசனை நடத்தத் திட்டமிட்டான். நால்வகைப் படைத் தளபதிகளும் ஊராட்சித் தலைவர்களும் அறிவாளிகளும் தலைநகரில் வந்து கூடினர். மன்னருக்கு ஆலோசனை வழங்கும் மந்திரிகள் இக்கூட்டத்துக்குத் தலைமை தாங்கினார்கள். நாடு வலுவும் வளமும் பெற அனைத்துத் தரப்பினரின் யோசனைகளையும் கேட்க மன்னன் தயாராக இருந்தான்.

குதிரைப் படைத்தலைவர் தம் படையணியில் உள்ள குறையைக் கூறலானார். “வேந்தே! நமது குதிரைப் படையிலுள்ள குதிரைகள் பல கிழடாகி விட்டன. முதுமையினாலும் நோய் வாய்ப்பட்டும் இறந்து போன குதிரைகளின் எண்ணிக்கையும் அதிகம். இருக்கும் குதிரைகளும் வலிவும் பொலிவுமின்றிக் காணப்படுகின்றன. இந்நிலையில் போர் வருமானால் எதிரி நாட்டுக் குதிரைப் படைகளைச் சமாளிக்கும் நிலை நம்மிடையே இல்லை. ஆகவே உடனடியாக நமது குதிரைப் படையை வலு உள்ளதாக்க வேண்டும். அரபு நாட்டிலிருந்து அங்க லட்சணங்கள் கொண்ட ஏராளமான குதிரைகளை வாங்கினால்தான் குதிரைப் படை மீது நம்பிக்கையோடு நாம் போர்க்களம் புகமுடியும்.”

குதிரைப் படைத்தலைவரின் விளக்கங்களைக் கேட்ட பாண்டிய மன்னர், குதிரைப் படையின் உண்மை நிலையை உணர்ந்து உடனே அதற்கான பரிகாரங்களைச் செய்வதில் முனைந்தார். முதலமைச்சர் திருவாதவூரரிடம் “அமைச்சர் பெருமானே! பொக்கிஷத்தில் இருந்து நிறையப் பொன்னை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அசுவங்களின் லட்சணங்களை அறிந்தவர் நீங்கள். கடல் துறைப் பட்டினத்துக்கு இன்றே பயணப்படுங்கள். அரபு நாட்டுக் குதிரை வணிகர்கள் கொண்டு வரும் குதிரைகள் அனைத்தையும் வாங்கி வாருங்கள். மேலும் குதிரைகள் தேவை என்று கூறி, அவற்றைக் கொண்டு வரும்படி அவர்களுக்கு அச்சாரமளித்து அரபு நாட்டுக்கு அனுப்பி, விரைவில் குதிரைகளோடு வரும்படி கூறுங்கள். நம் குதிரைப் படையை வலிமை உள்ளதாக்குவது அவசியமும் அவசரமுமாகும்” என்று கூறினார்.

மன்னரின் ஆணைப்படி வாதவூரர் கருவூலத் துக்குச் சென்றார். பொக்கிஷத்திலிருந்த பொன்னைப் பல சிறு மூட்டைகளாகக் கட்டினார். தாம் எடுத்துச் செல்லும் பொற்காசுகளின் எண்ணிக்கையைப் பதிவேட்டில் குறிப்பிட்டுக் கையொப்பமிட்டார். பொன் மூட்டைகளை ஏவலாளர்களின் பொறுப்பில் விட்டு, மன்னரிடம் விடை பெற்றார். பிறகு தம் இல்லம் சென்றார். பிரயாணத்திற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். நீராடி, தூய ஆடை அணிந்து, வெண்ணீரணிந்து சோமசுந்தரக் கடவுளின் திருக்கோயிலுக்குச் சென்றார். இறைவன் சந்நிதியில்

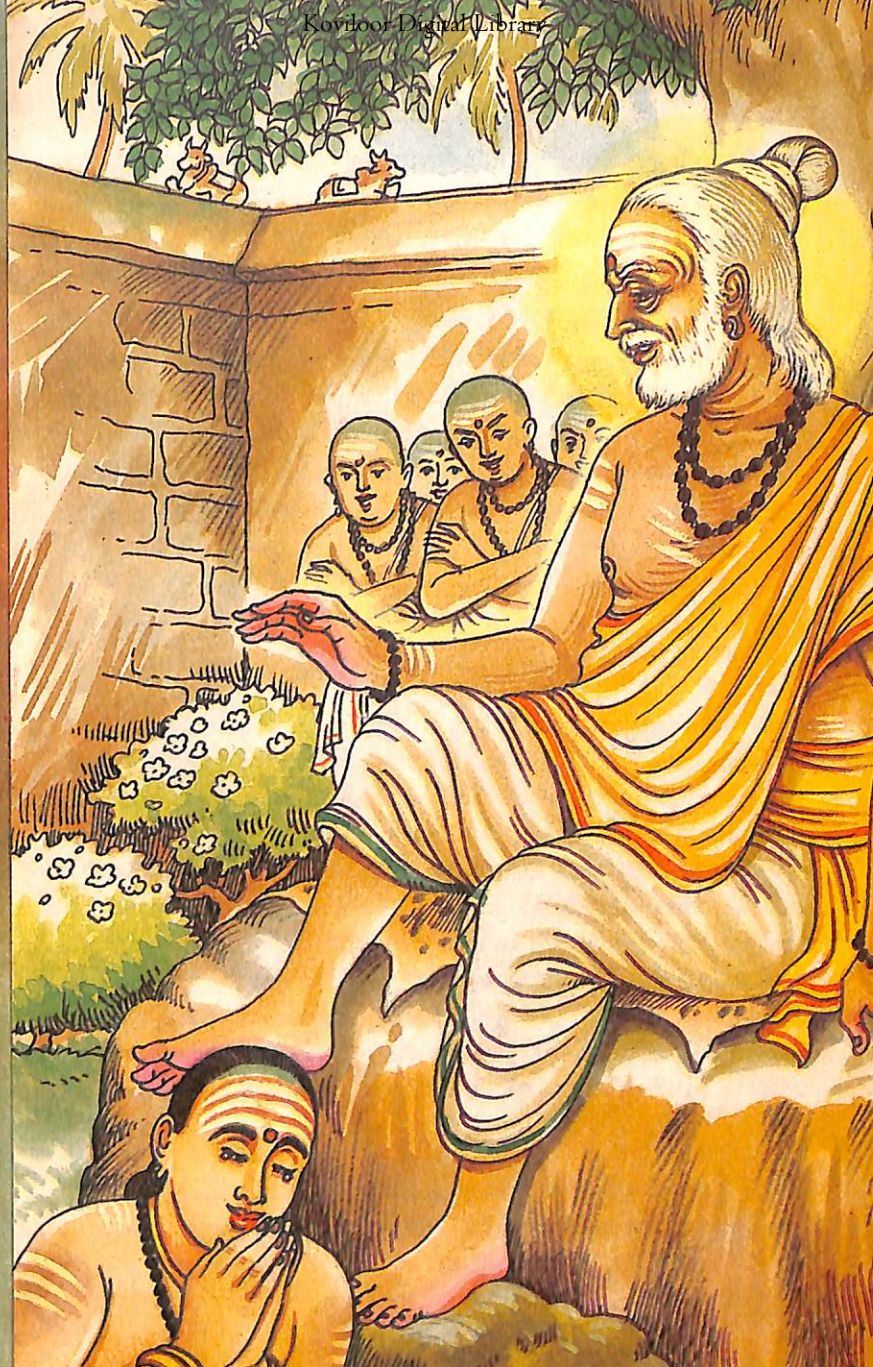
கண் முடித் தியானித்தார். “விண்ணவர் போற்றும் கண்ணுதற் கடவுளே! பாண்டிய மன்னனின் குதிரைப் படைக்குக் குதிரைகள் வாங்கச் செல்கிறேன். நான் மேற் கொண்டுள்ள காரியத்தில் தடைகள் இன்றி செவ்வனே முடியத் தங்கள் துணை வேண்டும். அருள் பாலித்து ஆசியளியுங்கள்” என்று கூறி, தரையில் உடல் அங்கங்கள் படிய வீழ்ந்து வணங்கினார். நமஸ்கரித்து எழுந்தபோது சிவச்சின்னம் தரித்த ஓர் அந்தணர் வாதவூரரிடம் நெருங்கி வந்து விழுதிப் பிரசாதத்தை வழங்கி வாழ்த்தினார். இதை ஒரு நல்ல சகுனமாகக் கருதிய வாதவூர், பணியாளர்களும் படை வீரர்களும் தொடர, குதிரைகள் வங்கக் கடல்துறைப் பட்டினத்துக்குப் பயணமானார். வழியில் உள்ள சிவத்தலங்களைத் தரிசித்து இறைவனை வழிபட்டுப் பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்.

கானப்பேர் என்னும் ஊரில் வதியும் புரிசடைக் கடவுளைப் போற்றி வணங்கிய பின், திருப்பெருந் துறையை நோக்கிச் செல்லலானார். இத்தலம் இன்று ஆவுடையார் கோயில் என்று அழைக்கப்படுகிறது. கோயிலில் குடி கொண்டுள்ள இறைவனின் பெயர் ஆளுடைய நாயகர். அவ்வூர் எல்லையை நெருங்குகையில் வாதவூரின் உள்ளத்தில் இனம் புரியாத ஒரு மகிழ்ச்சி - ஆனந்தப் பரவசம் உண்டாயிற்று. உடலில் ஒரு பரபரப்பு, சிலிர்ப்பு, கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் திரண்டன. இவ்வுலக பந்தங்களிலிருந்து விடுபடுவது போன்ற எண்ணம் ஏற்பட்டு மனது இலேசாகியது. “இந்தத் திடீர்

மாற்றத்துக்கு - மகிழ்ச்சிக்கு இந்தத் தலம்தான் காரணம். சிவனார் வாழும் இத்திவ்வியத் தலத்தில் சில நாள் தங்கி, இந்த மன அமைதியை - மகிழ்ச்சியை அனுபவிக்க வேண்டும்” என்று முடிவு செய்தார். தம் முடிவை அவர் வேறு யாரிடமும் கூறவில்லை. திருப்பெரும்புறையை அடைந்ததும் சிவிகையிலிருந்து இறங்கி, அவ்வூர் ஆலயத்தை நோக்கிக் கால் நடையாகச் சென்றார். வாதவூரருடன் வந்தவர்களும் அவரைத் தொடர்ந்தனர்.

ஆளுடையார் ஆலயத்தை அடைந்ததும் தம்முடன் வந்தவர்களை, பொதிகளுக்குக் காவலாக அங்கேயே இருக்கும்படி கூறி, தான் மட்டும் கோயிலுக்குள் சென்றார். ஆலயத்தினுள் செல்லச் செல்ல அவர் மனம் இலேசாகி, ஒரு வித பரவச நிலை ஏற்பட்டது வாதவூரருக்கு. இறைவனைத் தரிசிக்குமுன் உடலால் சுத்தமாகிக் கொள்ள விரும்பிய பாண்டிய மன்னனின் முதலமைச்சர், கோயிலின் அருகே உள்ள ‘பிருகுதீர்த்தம்’ எனப்படும் ‘மொய்யார் தடம் பொய்கை’ என்னும் திருக்குளத்தில் குளிர்த் நீரில் நீராடி ‘சிவோகம்’ என்று கூறி திருநீறணிந்து நியமங்களைச் செய்தார். பிறகு ஈசனின் நினைவாகவே இறைவனின் கருவறையை அடைந்து, கண்ணீர் மல்கக் கண்ணுதற் கடவுளின் கருணையை வேண்டித் துதித்து வணங்கிய பின், செம்பொன் மேனியனை வலம் வரக் கோயில் பிராகாரத்தைச் சுற்றி வரலானார். அப்போது..

அங்கு ஒரு காணுதற்கரிய காட்சியைக் கண்டார். பிராகாரத்தில் இருந்த ஒரு குருந்த மரத்தின் அடியில், தெய்வாம்சம் சுடர் விடும் ஒரு முதியவர் அமர்ந்தி

ருந்தார். அவரைச் சூழ்ந்தபடி பல சிவனடியார்கள் அமர்ந்திருந்தனர். அவர்களுக்கு அப்பெரியவர் - குரு தன் சீடர்களுக்கு உபதேசிப்பது போல, எதையோ விளக்கிக் கொண்டிருந்தார். இந்தக் காட்சி, வாதவூரிடம் மின் தாக்குதல் போன்ற ஓர் உணர்வை ஏற்படுத்தியது. 'இதே போன்ற ஒரு காட்சியில் தானும் ஒரு மாணாக்கனாக அமர்ந்து உபேதசம் கேட்டோமே - எங்கே? எப்போது?' என்ற வினா எழுந்தது சிந்தையில். விட்ட குறை தொட்ட குறை என்பார்களே அது இது தானோ? இனம் புரியாத நிலையில் நடை தடைப்பட, குருந்த மரத்தில் வீற்றுள்ள பெரியவரையே கண் இமைக்காமல் பார்த்தபடி அருகே சென்ற வாதவூர், தரையில் உடல்பட விழுந்து வணங்கி எழுந்து சென்றார். பேச நாவெழவில்லை.

உமையொருபாகன், உத்தரகோசமங்கையில் சிவ கணநாதருக்கு அளித்த வாக்குப்படி, அவருடைய இந்தப் பிறவியில் ஆட்கொள்ளவே, திருப்பெருந்துறை ஆலயப் பிராகாரத்தில் குருந்த மரத்தடியில் ஞானாசிரியனாக வந்து அமர்ந்திருந்தார். வாதவூர் வருகை புரிந்ததும் தம் அருட் பார்வையினாலேயே அவரை ஆட்கொண்டார். மௌன பாஷையிலேயே உபதேசமும் செய்தார். திருவாதவூர் இப்பூவுலகில் பிறந்ததின் பயனை அடைந்தார். மும்மலங்களும் அகன்று, உள்ளம் துடைத்து விட்டாற் போலத் தூய்மையாயிற்று. புனிதரானார்-புண்ணிய புருஷரானார்!

அருளாசிரியனான அரன், வாதவூரைத் தம் அருகே வருமாறு அழைத்தார் சைகையாலே!

வாதவூரர் ஞானகுருவின் அருகில் சென்று வணங்கிய போது, குருந்த மரத்தடியில் வீற்றிருந்த எம்பிரான் தமது திருவடிகளை அவர் தலை மீது பதித்தார். யாருக்குக் கிடைக்கும் இந்தப் பாக்கியம்! பொன்னார் மேனியனின் பொன்னடிகளை நினைந்து புலம்பி எத்தனை பேர் தவங்கிடக்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் கெல்லாம் கிட்டாத அந்தத் திருவடித் தாமரை வாதவூரரின் சிரசிலே தாமாகப் பதிய, பாண்டிய மன்னனின் மந்திரியார் எத்தகைய தவம் செய்திருக்க வேண்டும். அது மட்டுமா? ஞானாசிரியர் தமது மழுவேந்திய மலர்க்கையினால் வாதவூரரின் தோள்களைப் பற்றி அவரைத் தம் அருகே இழுத்து அவரது காதிலே பஞ்சாட்சர மந்திரமான 'சிவாய நம' என்பதனை உபதேசித்தார். அந்தக் கணமே வாதவூரரின் ஞானக்கண் திறந்தன. உலகெலாம் உணர்ந்து ஒதுதற்கு அரியவனை, நிலஉலாவிய நீர்மலி வேணியனை, அலகில் ஜோதியனை அம்பலத்தாடும் அண்ணலைப் போற்றிப் பாடும் திறன் அவரிடம் ஏற்பட்டது.

மெய்ம் மறந்து, பேச நாவெழாது பசுபதி யையே பார்த்தபடி பரவசமாகிப் போயிருக்கும் தம் பக்தனிடம் சிவபிரான் கூறினார், "வாதவூரரே! நீ சிவநேசன். அதனால்தான் நான் குருந்த மரத்தடியில் வீற்றிருப்பதை உன்னால் காண முடிந்தது. தம் ஊன்க் கண்களால் காணும் மற்ற யாருக்கும் நான் தெரிய மாட்டேன். மாணிக்கப் பரல்களை வாரி இறைத்தாற் போல உன் உள்ளத்திலிருந்து பாடல்கள் வெடித்துச் சிதறப் போவதினால் இனி உன்னை 'மாணிக்க வாசகர்'

என்று அழைப்பார்கள்” என்று கூறிய எம்பிரான் மறைந்தார். குருந்த மரத்தடியில் வீற்றிருந்த சிவஞான குருவைக் காணவில்லை. வெற்றிடமாக இருந்தது.

ஆனால் அப்பொன்னார் மேனியன், மின்னார் சடையினன், எந்நாட்டவருக்கும் இறைவனான ஈசன் வாதவூரின் உள்ளத்தில் நிரந்தரமாகக் குடி கொண்டான். மாணிக்க வாசகங்களாகப் பளீரிடும் திருவாசகப்பாடல்களைக் கேட்டு மகிழவும், சிவ நெறியைப் பரப்பவும் சிலகாலம் வாதவூரரை இவ்வுலகில் வாழ வைக்கவேண்டும் எனவும் தீர்மானித்தார் இறைவன். பொன்னையும் இவ்வுலக போகங்களையும் துச்சமாகக் கருதுபவன் தம் சீடன் மாணிக்க வாசகன் என்பதை இவ்வுலகுக்கு உணர்த்த வேண்டும். வாதவூரின் சிவபக்தியைப் பாண்டிய மன்னன் அறிந்துகொள்ளச் செய்வதோடு அவனுக்கும் முக்தி அளிக்கவேண்டும் என்ற முடிவோடு, தம் திருவிளையாடலைத் தொடங்கினார் தோடுடைய சிவனான ஈசன்.

வாதவூரருக்கு தான் ஞானோபதேசம் பெற்ற ஆளுடையார் கோயிலை விட்டுப் போக மனமில்லை. அவ்வூரிலேயே தங்கி, திருப்பெருந்துறைப் பெருமானை தரிசித்துக்கொண்டு, ஊற்றுப் பெருக்கென உள்ளத்திலே தோன்றும் தேனினும் இனிய தமிழ்ப் பாசுரங்களால் பரமனைப் பாடிப் பரவசப்பட்டுத் தம் வாழ்நாளைக் கழிக்க எண்ணினார். மன்னரின் பணியிலிருந்து தம்மை விடுவித்துக் கொண்டு விடுதலை பெற விரும்பினார். ஆகவே தான்

கிளம்புவதற்காகக் காத்துக்கொண்டிருக்கும் பாண்டிய மன்னரின் ஏவலாளர்களையும் படை வீரர்களையும் ஊருக்கு அனுப்பி விடுவதென்ற முடிவுக்கு வந்தார். காவலுக்கு வந்துள்ள படைத் தளபதியை அழைத்து, “சோழ நாட்டுக் கடல்துறைப் பட்டினத்தில் அரபு தேசத்துக் கப்பல்கள் குதிரையுடன் ஆடி மாத வாக்கில்தான் வருமென்று கேள்விப்பட்டேன். நீங்கள் அதுவரை இங்கே வெறுமனே பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டு காத்திருக்க வேண்டாம். அரபுக் கப்பல்கள் வந்ததும் நான் வியாபாரிகளுடன் பேரம் பேசிக் குதிரைகளை வாங்கிக் கொண்டு வருகிறேன். நீங்கள் படைவீரர் மற்றும் ஏவலாளர்களுடன் தலைநகருக்குத் திரும்புங்கள்” என்றார். பிரதம மந்திரியின் உத்தர வாயிற்றே! மறுத்துக் கூற முடியுமா? பொற்காசுக ளுள்ள பெட்டகங்களை அமைச்சர் பொறுப்பில் ஒப்படைத்து விட்டு, அனைவரும் விடை பெற்று மதுரைக்குத் திரும்பினார்கள். மன்னரிடம் விவரம் கூறினர். அரிமர்த்தன பாண்டியனும் வாதவூரரின் திறமையில் நம்பிக்கையுடையவனாதலால், அமைச்சர் பெருமான் அரபு நாட்டுக் குதிரைகளுடன் வரும் நாளை எதிர்பார்த்து நிம்மதியாக இருந்தான்.

அரசு பரிவாரங்களை அனுப்பி விட்ட வாதவூரர், எந்நேரமும் இறைவனின் நினைவாகவே செயல்பட்டார். இமய வேந்தனின் மகளைத் தம் இடப் பாகத்தில் கொண்ட ஈசனைப்பற்றிய பனுவல்களைப் பாடிப் பாடி மகிழ்ந்தார். இறைவனின் அருளால், கலைமகள் வாதவூரரின் நாவில் களி நடம் புரிந்து மாணிக்கப் பாடல்களை மடை திறந்த வெள்ளம்

போலப் பாடும் படி செய்து கொண்டிருந்தார். இக்கால கட்டத்திலேதான் மாணிக்க வாசகப் பெருமான் - புணர்ச்சிப்பத்து, செந்திலாப்பத்து, பிரார்த்தனைப்பத்து, ஆசைப்பத்து, உயிருண்ணிப் பத்து, வாழாப்பத்து போன்ற திருவாசகப் பாடல்களைப் பாடினார். வாதவூரரின் பாடல்களில் புதுமையும் எளிமையும், சுருத்தாமுமும், பக்தி வெள்ளமும் பரவிக் கிடப்பதைக் கேட்டோர் வியந்து பாராட்டினர். மாணிக்க வாசகப் பெருமானை எப்போதும் சிவனடியார்கள் கூட்டம் சூழ்ந்திருக்கும். அவர்களுக்கு அமுது படைத்து அகமகிழ்ந்தார். மன்னரின் பொக்கிஷத்திலிருந்து குதிரைகள் வாங்குவதற்காகக் கொண்டு வந்த பொற்குவியல் அனைத்தையும் ஆவுடையார் கோயில் திருப்பணிக்கும், ஈசனுக்கு ஈடில்லாத வகையில் திருவிழாக்கள் நடத்தியும் சிவனடியார்கள் பசி போக்க விருந்து படைத்தும் அவர்களுக்கு ஆடைகள் வாங்கவும் வாரி வாரி வழங்கிச் செலவிட்டார். வாதவூரிடமிருந்த பொருள் அனைத்தும் கரைந்தன. குதிரைகள் வாங்க வேண்டு மென்ற எண்ணத்தையே மறந்தார் அமைச்சர். அவரை ஆட்கொண்ட அந்திவண்ணனின் எண்ணமும் அதுதானே!

அங்கே மதுரையில்... பாண்டிய மன்னன் பொறுமை இழந்து கொண்டிருந்தான். மந்திரியார் கூறி அனுப்பி இருந்தபடி ஆடி மாதமும் ஓடி விட்டது. குதிரைகள் வருவதற்கான அறிகுறியே தென்பட வில்லை. கவலையும் கலக்கமும் அடைந்த

22 ♦ மாணிக்கவாசகர் - வாழ்வும் வாக்கும்

அரிமர்த்தன பாண்டியன்; தென்னவன் பிரமராயனான வாதவூரருக்குக் குதிரைகள் வராததற்கான காரணம் கேட்டு தூதுவர் மூலம் ஓலை அனுப்பினான். தூதர்கள் மன்னரின் ஓலையை மாணிக்க வாசகரிடம் கொடுத்து, மன்னரின் மன நிலையையும் விளக்கினார்கள்.

ஓலையைப் படித்த வாதவூரர் கவலை அடைந்தார். என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் தவித்தார். பொக்கிஷத்திலிருந்து எடுத்து வந்த பொருள் அனைத்தையும் இறை வழிபாட்டுக்கும் ஈசனுக்குத் திருவிழா எடுத்து மகிழவும், ஆலயத் திருப்பணிகளுக்கும், அடியார் பசி தீர்க்கவும் செலவழித்துத் தீர்த்துவிட்டாரே. இனி எப்படிக் குதிரைகள் வாங்க முடியும்? யாரிடம் போய் அவ்வளவு பொன்னைக் கேட்க முடியும்? கேட்டாலும் கொடுப்பவர் யார்? சிவபெருமானைத் தவிர அவருக்குத் தெரிந்தவர் யாருமில்லை.

இரவு முழுவதும் தூக்கமின்றி உழன்றவர், விடியற் காலையில் திருப்பெருந்துறை உறை சிவனிடம் ஓடினார். சந்நிதியில் நின்று திருப்பள்ளி எழுச்சியாகப் பத்துப் பாடல்களைப் பரவசப்பட்டுப் பாடினார். தன் நிலை குறித்துக் கண்ணீர் விட்டுக் கதறினார். மன்னனுக்கு நான் என்ன பதில் சொல்லட்டும் என்று கேட்டு உருகி நின்றார். அப்போது இறைவன் அசரீரியாக மாணிக்க வாசகரிடம் பேசினார். “வாதவூரா! வருந்தாதே. என் துணை இருக்க நீ

கலங்கலாமா? குதிரைகள் வந்து சேரும் என்று மன்னனுக்குப் பதில் ஓலை அனுப்பி வை.”

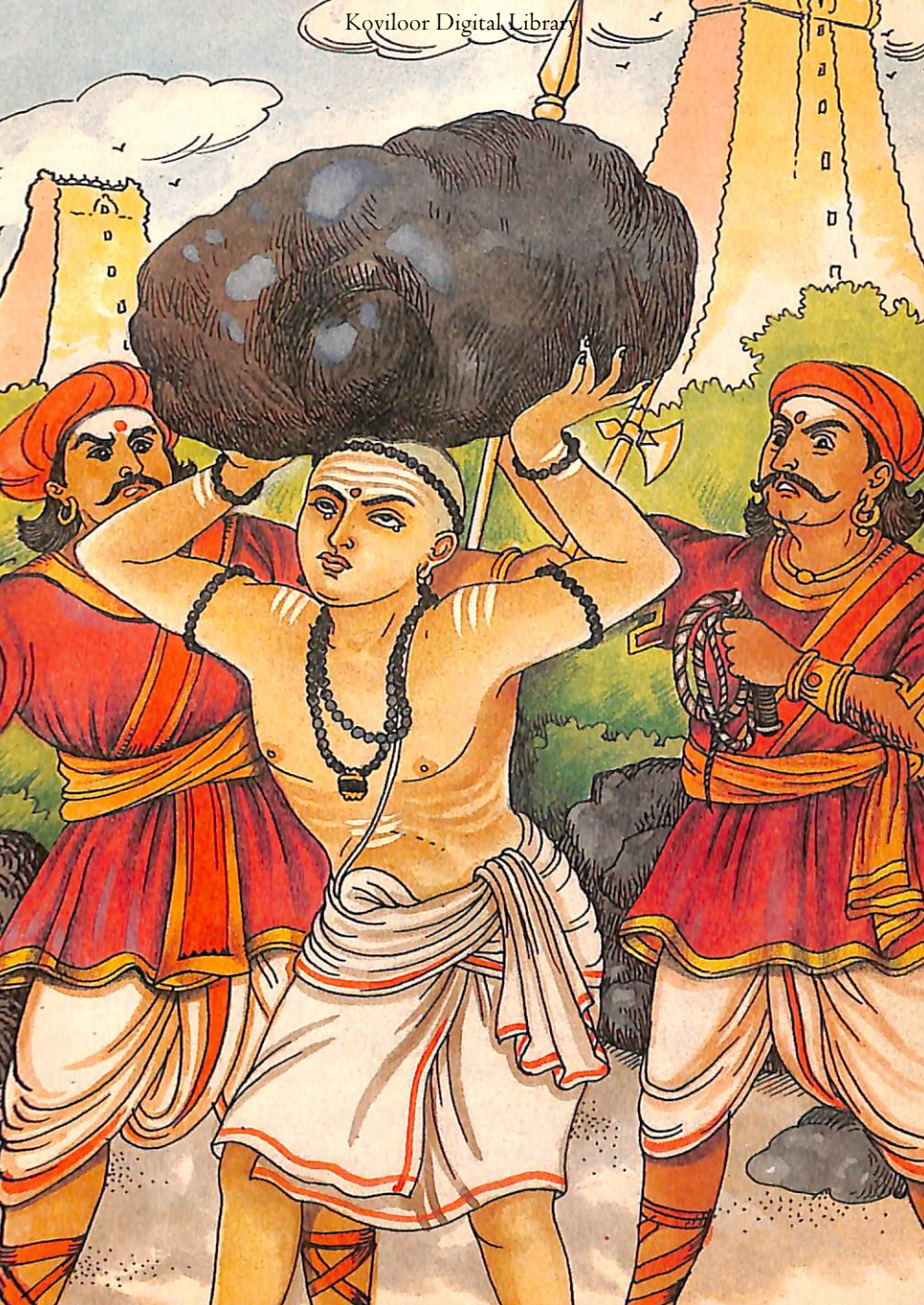
ஆலகால விடமுண்ட அப்பனின் ஆணைப் படியே அரசனுக்கு ஓலை எழுதி அனுப்பினார் மாணிக்க வாசகர். அரிமர்த்தன பாண்டியனும் வாதவூரின் ஓலையைப் பார்த்து மன நிறைவு பெற்றான். வாதவூரும் அன்றிரவு கவலை நீங்கித் தூங்கினார், ஆலவாயப்பன் அருள் புரிவான் என்று. சோமசுந்தரர் அன்றிரவு மணிவாசகரின் கனவில் தோன்றி “வாதவூரா! இனி நீ இங்கு தாமதிக்காதே. மதுரைக்குப் போ. குதிரைகளோடு நானே வருகிறேன். மன்னனுக்கு நம்பிக்கை யூட்ட இந்த ஒப்பற்ற மாணிக்கக் கல்லை அவனுக்குப் பரிசாக வழங்கு” என்று கூறி அவர் தலைமாட்டில் விலை மதிப்பற்ற ஒரு மாணிக்கத்தை வைத்துவிட்டு மறைந்தார்.

பொழுது புலர்ந்ததும் துயில் கலைந்து எழுந்த வாதவூரர், கனவில் கண்டபடி தன் தலைமாட்டில் மாணிக்கக் கல் ஒளி வீசிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு மகிழ்ந்தார். தன் மீது இறைவன் கொண்டுள்ள அன்பை எண்ணி உள்ளம் உருகினார். ஆலயம் சென்று பெருந்துறைப் பெம்மானை வணங்கிப் போற்றி விடை பெற்றுக்கொண்டு மதுரைக்குக் கிளம்பினார். மதுரை அடைந்து, தரமான குதிரைகள்-ஏராளமான குதிரைகள் — வந்து கொண்டிருக்கின்றன என்று கூறி, ஈசன் அளித்த மாணிக்கத்தை மன்னனிடம் அளித்தார். மாணிக்கத்தைக் கண்டு பெருமகிழ்ச்சி கொண்டான் மன்னன் அரிமர்த்தனன்.

நாட்கள் நகர்ந்தன. வாதவூரர் திருப்பெருந்துறையில் மன்னரின் பொக்கிஷத்துப் பொன்னை எல்லாம் சிவனடியாருக்கும், சிவாலயப் பணிகளுக்கும் செலவிட்ட விவரம் அறிந்து அவரது உற்றார் உறவினர் வாதவூரரின் நிலை என்ன ஆகுமோ என்று கவலைப்பட்டனர். அவருடைய உறவினர்களான தங்களையும் அரசு தண்டனை தொடருமோ என்று அஞ்சினர். நிலைமையை எப்படிச் சமாளிக்கப் போகிறீர்கள் என்று மந்திரியாரைக் குடைந்தனர். “கனவிலாவது கடவுள் வருவதாவது? குதிரைகளோடு கண்ணுதற் கடவுள் வருவான் என்று கனவு காண்பதை விட்டு, மன்னரிடம் உண்மையைக் கூறி அவர் காலில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேளுங்கள்” என்று வற்புறுத்தினார்கள் உறவினர்கள். கடவுள் மீது நம்பிக்கை இல்லாத தம் உற்றார் உறவினர்பால் கடுங்கோபம் கொண்ட மாணிக்க வாசகர் “நீங்கள் யார், எனக்கு நீர்மலி வேணியனைத்தவிர இந்நில உலகில் வேறு யாரும் நண்பரோ உற்றமோ சுற்றமோ கிடையாது. போங்கள் இங்கிருந்து, வெளியேறுங்கள்!” என்று விரட்டி விட்டார். “என் தலைமீது தம் திருவடி பதித்து என்னை ஆட்கொண்ட ஆலவாய் அப்பன் என்னைக் கைவிட மாட்டான்” என்று உறுதியோடிருந்தார்.

ஆனால்...

வாதவூரர் பெருந்துறையில் அரசுப் பணத்தை வாரி இரைத்து விளையாடிய விஷயமெல்லாம் பிற அமைச்சர்களுக்கும் தெரிந்து விடவே, மன்னரிடம் வாதவூரரைப் பற்றி வத்தி வைக்கலானார்கள். குதிரைகள் வரும் என காத்திருந்து ஏமாற்றமடைந்து

நம்பிக்கை இழந்து கொண்டிருந்த பாண்டிய மன்னனின் மனதில், இவர்கள் வைத்த பொறி பெருந்தீயாகக் கொழுந்து விடலாயிற்று. பிரதம மந்திரியான வாதவூரருக்கு ஆளனுப்பி அழைத்து வரச் செய்தார் மன்னர். நீண்ட விவாதத்துக்குப் பின் “உண்மையைச் சொல்லுங்கள். குதிரைகள் வாங்கக் கொண்டு சென்ற பணம் என்னவாயிற்று? குதிரைகள் வருமா? வராதா?” என்று கடுமையாகக் கேட்டார்.

“மூன்று நாட்களிலே குதிரைகள் மதுரைக்கு வந்து சேரும்” என்றார் சிவபக்தரான மாணிக்க வாசகப் பெருமான்.

2

குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த வாதவூரரிடம் அரசன் அரிமர்த்தன பாண்டியன் “உண்மையைச் சொல்லுங்கள்” என்று மிரட்டிய போது, சிவசிந்தனையிலேயே இருந்த மாணிக்க வாசகர் தம்மையறியாமலேயே “இன்னும் மூன்று தினங்களில் குதிரைகள் வந்து சேரும்” என்று கூறி விட்டார். அவரா கூறினார்? இல்லை, சொக்கநாத னல்லவோ சொல்ல வைத்தான்.

தவணை குறிப்பிட்ட மூன்று நாட்களும் கடந்தன. குதிரைகள் வரவில்லை. மன்னன் அரிமர்த்தனனும் சிறந்த சிவபக்தன்தான். ஆனால்

அவனுக்கு இப்போது சிந்திக்கும் திறன் இல்லை. ஓர் அந்தணரை, அவர் அறிவிற் சிறந்தவராக இருக்கிறாரே என்று தாமே அவரை வலிய அழைத்து வந்து, மந்திரி பதவி கொடுத்துப் பின் முதன் மந்திரியாக்கிக் கௌரவித்திருக்க, அவர் பொக்கிஷத்துப் பணத்தைக் கொள்ளையடித்துக் கொண்டு போய்விட்டாரே என்ற நினைப்பினால் ஆத்திரமும், கோபமும் தலைக்கேறி இருந்தன. அவர் பொருளை தனக்காகப் பதுக்கி வைத்துக் கொள்ள வில்லை; சிவம் பெருக்கும் சீலராகத் தான் செலவழித்துள்ளார் என்று கருதாமல் காவலர்களிடம் அவரை அழைத்துப் போய்க் கடுமையாகத் தண்டிக்குமாறு கட்டளையிட்டான்.

வாதவூரரை இழுத்துச் சென்றார்கள் - தண்டனைகளை நிறைவேற்றுவதற்கென்று அமர்த்தப் பட்டிருக்கும் அரக்க குணம் கொண்ட ஆட்களிடம் அவரை ஒப்படைத்தார்கள். வாதவூரர் 'சிவாய நம' என்னும் பஞ்சாட்சர மந்திரத்தை ஓதியபடியே கலங்காதிருந்தார். கண்ணுதற் கடவுள் தம்மைக் கைவிட மாட்டார் என்ற திட நம்பிக்கையோடு. வாதவூரரின் தலையிலே பெரும் பாறாங்கல் ஒன்றை வைத்துச் சுமக்கும்படி செய்தார்கள் தண்டனையை நிறைவேற்றுவார்கள். தாங்க முடியாத பாரம் கொண்டது அந்தப் பாறை-கழுத்தெலும்பு முறியும்படி. வலியோ தாங்க முடியவில்லை. மணிவாசகர் இந்த நிலையிலும் மனங் கலங்கவில்லை. தம் தலைமீது பதிந்த ஈசனின் திருவடி நினைவிலேயே இருந்தார். அவர் வலியை உணர வில்லை. கல்லின் பாரம் தெரியவில்லை. தக்கையைச் சுமப்பது போன்றிருந்தது.

பரமேஸ்வரனின் கருணையை நினைந்து வாதவூரரின் கண்கள் குளமாயின.

பத்துப்பேர் கொண்டு தூக்கக் கூடிய கல்லைத் தலைமீது ஏத்தியும் கலங்காமல் ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டுப் பக்திப் பாடல் பாடும் இவன் மாயவேலை செய்யும் மந்திரவாதி என்று கருதிய தண்டலாளர்கள் வேறு முறைகளைக் கையாளலானார்கள். கால்கள் கைகளில் இரும்புப் பட்டகங்களை மாட்டி கிட்டி போட்டு நெரிக்கலானார்கள். நெற்றிக் கண்ணையே நினைந்தபடி இருக்கும் சிவனடியார்களை எவ்விதத் துன்பமும் அணுகாது என்பதை அறியாத அறிவிலிகள் அவர்கள். எவ்வளவு நெரித்தும் வாதவூரரின் கைகால்களில் ரத்தம் வழிந்ததே தவிர அவர் முகத்தில் வேதனையின் அறிகுறிகள் இல்லை.

தண்டனையை செயல்படுத்துபவர்களிடம் இப்போது பயம் தோன்றியது. முதலமைச்சர் சிவபக்தர் என்ற நினைவு வரவே அச்சமடைந்தார்கள். மன்னரிடம் ஓடி நடந்ததைக் கூறினார்கள். தாங்கள் அளிக்கும் சித்ரவதைத் தண்டனைகள் எதுவும் வாதவூரரை பாதிக்காத அதிசயத்தை விளக்கி - இனி என்ன செய்வது என்று யோசனை கேட்டார்கள்.

“மனந்தளராதிர்கள். சித்து வேலைகளில் கைதேர்ந்தவர் அவர். கைகால்களில் விலங்கிட்டு உங்களுக்குத் தோன்றிய வகையிலெல்லாம் சித்ரவதை செய்யுங்கள். பொக்கிஷத்துப் பொன்னை எங்கே பதுக்கி வைத்துள்ளார் என்பதை அவர் தெரிவிக்கும் வரை சித்ரவதையை நிறுத்தாதிர்கள்” என்று ஆணையிட்டான் அரிமர்த்தனன். சிறைக் காவலர்

களும் அவ்வாறே துன்புறுத்தினார்கள். ஆனால் களைத்துச் சலித்துப் போனது காவலர்கள்தான். வாதவூரரின் முகத்தில் வாட்டமே இல்லை. சிவனருளால் தண்டனைகள் எதுவும் அவரைப் பாதிக்கவில்லை.

மறுநாள் தொடரலாம் என்று சிறைச்சாலையில் வாதவூரரைத் தள்ளிக் கதவைப் பூட்டிக் கொண்டு ஓய்வெடுக்கப் போனார்கள் அரசக்காவலர்கள். மாணிக்க வாசகருக்கு இரவு பகல் என்ற பேதமே இல்லை. எப்போதும் இறைவனின் நினைவாகவே இருந்தார். பொழுது புலரும் வேளை. சிறைக்கூடத்தின் பலகணி வழியே சொக்கநாதரின் ஆலய கோபுரம், கம்பீரமாகத் தோன்றியது. புள்ளினங்கள் சிறகடித்துக் கொண்டு வானிலே வட்டமடித்தன. ஆலய மணியோசை உள்ளத்தை நிறைத்தது. அரச காவலர்களின் தண்டனைகள் வாதவூரரின் உடலில் துன்பத்தை ஏற்படுத்தவில்லையானாலும் உள்ளத்தை வெகுவாகப் பாதித்திருந்தது.

அங்கையற் கண்ணியையும் சோம சுந்தரரையும் நெக்குருகப் பிரார்த்தித்தார். “குறைகள் தீர்க்கும் குணாளா! ‘குதிரைகள் வந்து சேரும், நீ மதுரை போ’ என்றீர்கள். ஆனால் இதுவரை குதிரைகள் வரவில்லை. பாண்டியன் திருடன் என்று என்னை ஏசுகிறான். உன் அடியார் படும் துயரை நீ இப்படிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாமா?” என்று கேட்டு ‘அருட்பத்து-குழைத்த பத்து’ ஆகிய தேவாரப் பாடல்களைப் பாடித் துதித்தார். ‘இந்த ஏழையைக் காத்தருளும்’ என்று கண்ணீர் மல்கினார்.

திருவாசகத் திருப்பாடல்களைக் கேட்டு மனங் குளிர்ந்த மகாதேவன், இனியும் தன் தொண்டனை துயர் கொள்ளச் செய்யலாகாது என்று நந்திதேவரை அழைத்தார். “பாண்டிய மன்னனிடம் குதிரைகளை ஒப்படைக்கும் நேரம் நெருங்கிவிட்டது. நம் பூத கணங்களுடன் நீ மிழலை நாட்டுக் கானகத்துக்குப் போய் அங்குள்ள நரிகள் அனைத்தையும், வலிமையும் வனப்பும் மிக்க பரிகளாக மாற்றுங்கள். பிறகு நீங்கள் அனைவரும் உருவத்திலும், உடையிலும் வித்தியாச மில்லாமல் குதிரைகளைப் பராமரிக்கும் காசாரிகளாக மாறிக் குதிரைகளை மதுரைக்கு ஒட்டிச் செல்லுங்கள். நான் குதிரைச் சேவகர்களின் தலைவனாக உங்களோடு வந்து சேர்ந்து கொள்ளுகிறேன். இன்றே பாண்டியனிடம் குதிரைகளை ஒப்படைத்து விடுவோம்” என்றார்.

இறைவனின் கட்டளையை நிறைவேற்ற நந்தி தேவர் சிவகணங்களுடன் பூலோகத்துக்குக் கிளம்பினார். கானகத்து நரிகள் அனைத்தையும் குதிரைகளாக்கி, தாங்களும் உருவ வேறுபாடின்றிக் குதிரைக் காசாரிகளாகி மதுரையை நோக்கிச் செல்லலானார்கள். வழியில் — இந்த விந்தைக் குதிரைகளின் கூட்டத்தோடு, வெள்ளைக் குதிரை மீதமர்ந்தபடி - குதிரைச் சேவகர்களின் தலைவராக சுந்தரேசுவரரான சொக்க நாதர் கலந்து கொண்டார். காளை மீதமரும் கங்காதரன் குதிரை மீதமர்ந்தபடி செல்லும் காட்சி கம்பீரமாக இருந்தது. சூலமேந்தும் கரத்தில் சவுக்கு.

குதிரைக் கூட்டம் மக்களின் கண்களுக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் அவற்றின் குளம்படி

ஓசையையும் கனைப்பு ஒலியையும் கேட்டனர். மன்னர் எதிர்பார்த்திருக்கும் குதிரைப் படைக்கான குதிரைகள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன போலும் என்று ஊகித்துக் கொண்டனர். இறைவனின் திருவிளையாடல்களில் இதுவும் ஒன்று. கண்ணால் காண முடியாத ஒரு காட்சியை, ஒலியினால் மட்டும் உணரச் செய்வது. சிறைப்பட்டுள்ள வாதவூரருக்கும் குதிரைக் கூட்டத்தின் குளம்பொலியும் கனைப்புச் சத்தமும் கேட்டன. இறைவன் தம்மை விடுவிக்கக் குதிரைகளோடு வந்து விட்டார் என்று உணர்ந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக இறைவனைத் துதித்தார்.

சிறைக்காவலர்களும் ஆயிரக்கணக்கான குதிரைகளின் குளம்பொலி கேட்டு மன்னரிடம் ஓடினார்கள் செய்தியைக் கூற. தொலை தூரத்து இடி முழக்கம் போல குதிரைக் குளம்படி ஓசை கேட்கப் பெற்ற மன்னரும், உடனே முதலமைச்சரைச் சிறையிலிருந்து விடுவித்து அழைத்து வருமாறு பணித்தான். வாதவூரரைத் தம் அருகிலுள்ள ஆசனத்தில் அமரச் செய்து, குதிரைகளை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தான் - ஆவலோடு - அரிமர்த்தன பாண்டியன். இந்த இறுதி நிலையிலும் இறைவன் தம் அடியவரான வாதவூரரை அழ வைத்து வேடிக்கை பார்க்க விரும்பினான். ஆகவே குதிரைகளை பாண்டியன் முன் தோன்றுவதற்குத் தாமதப்படுத்தினார். 'ஒலி கேட்கிறது, ஆனால் குதிரைகள் கண்ணில் படவில்லையே' என்று பாண்டிய மன்னன் படபடத்தான். அமைச்சரின் சித்து வேலை என்று சினங் கொண்டான். தன் காவலர்களை நாலா திசையிலும் அனுப்பி குதிரைக்கூட்டம் வருகிறதா

என்று பார்த்து வரும்படி அனுப்பினான். வீரர்கள் விரைந்து சென்று வெகுதூரம் பார்த்து வெறுமனே திரும்பி வந்தார்கள்.

கடும் சினம் கொண்ட மன்னன் வாதவூரரை - குதிரைகளை வரவேற்பதற்காக மைதானத்துக்கு வந்திருந்த அதே இடத்தில், பந்தல் கால்களில் அவரைக் கட்டி கசையடி கொடுத்து கதறி அழும்படி செய்ய ஆணையிட்டான். அமைச்சர் வாதவூரரின் கை கால்களைக் கம்பத்தோடு பிணைத்து சவுக்கினால் அடித்தார்கள். உடலின் தசை பிய்ந்தது, ரத்தம் வழிந்தது. மணிவாசகர் அழுதார். வலி தாங்காமல் கதறினார். இறைவனிடம் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை கொண்ட அவரது அழுகை, வேதனை இனிய தமிழ்ப் பாடல்களாக வெளிப்பட்டன. மணிவாசகர் துன்பமுறும் வேளையில் அவரது உள்ளக் குமுறல்களைப் பாடல்களாகக் கேட்பதற்காகத் தானே ஐயன், இப்படி விளையாடினான். மாணிக்க வாசகர் இப்போது பாடிய பாக்களை 'அடைக்கல் பத்து' என்று அழைக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு பாடலும் 'அடியேன் உன் அடைக்கலமே' என்ற வரிகளாக முடியும்.

வாதவூரர் இப்படிப் பத்துப் பாடல்களைப் பாடி முடிக்கவும் மன்னன் அரிமர்த்தனன் முன் குதிரைகளின் கூட்டம் திடீரென்று மாயமாக வந்து தோன்றின. குதிரைகளை, அவற்றின் கம்பீரத்தை - அழுகைக் கண்டு வியந்தான் மன்னன். அமைச்சரின் கட்டுக்களை அவிழ்க்கச் செய்து, அவரைத் தம் அருகே ஆசனத்தில் அமர்த்திக் கொண்டு, தான் அவசரப்

பட்டு அவரை ஏசியதற்கும், தண்டித்ததற்கும் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டான். பிறகு வரிசை வரிசையாகக் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை நிற்கும் ஒரே மாதிரியான குதிரைகளையும் குதிரைக் காசாரிகளையும் கண்டு வியந்து, மயங்கி மகிழ்ந்தான். “அமைச்சரே! அற்புதமான குதிரைகளாகத் தேர்ந்தெடுத்து வாங்கி இருக்கிறீர்கள். விலை மதிப்பற்ற குதிரைகள். இத்தகைய குதிரைகளை வாங்க நம் பொக்கிஷத்தில் பணம் இருந்ததா? அது போகட்டும்... இக்குதிரைக் காசாரிகளின் தலைவன் யார்? எல்லாரும் எல்லாக் குதிரைகளும் ஒரே மாதிரி இருக்கிறார்களே!” என்று கேட்டான்.

வாதவூரருக்கும் அவர்கள் தலைவன் யார் என்று தெரியவில்லை. ஆனால் தமக்காகக் குதிரைகளோடு வந்திருக்கும் புரிசடைக் கடவுள் நிச்சயம் தன் முன் தோன்றுவார் என்று நம்பிக்கையில் “அரசே! குதிரைகளின் தரத்தை நமக்குக் காட்டியபின் இவற்றின் தலைவர் தங்கள் முன் தாமே வருவார், உங்களிடம் குதிரைகளை ஒப்படைத்து ஒப்பந்த ஒலை பெறுவதற்காக” என்றார். பாண்டிய மன்னனும் அமைதியோடு காத்திருந்தான்.

வெள்ளைக் குதிரை மீதமர்ந்திருந்த சொக்க நாதர் “பாண்டி நாட்டு வேந்தர் பிரானே! எமது குதிரைகளின் செயல் திறனைக் காட்டுகிறோம். அதன் பிறகு நாம் வணிக ஒப்பந்தம் பற்றிப் பேசலாம்” என்று கூறி தம் கணங்களாகிய குதிரைக் காசாரிகளுக்கு, கை உயர்த்தி சமிக்ஞை செய்தார். குதிரைகள் வரிசை

வரிசையாக வந்து தங்கள் உடல் வலிமையின் வனப்பைக் காட்டின. வேங்கை போலப் பாய்ந்து வேகம் காட்டின, ஓய்யார நடை பயின்றன. நாட்டிய மாடின. மல்லகதி, மாயூரகதி, வானரகதி, வல்லிய கதி, சரகதி எனப்படும் ஐந்து வகைக் கதிகளிலும் தங்கள் குதிரைகளை நடத்திக் காட்டினார்கள் காசாரிகள். கூடி இருந்தோரும், மன்னரும், மற்ற பிரதானிகளும் திறந்த வாய் மூட மறந்து பிரமிப்போடு பார்த்தனர் - பரவசப்பட்டனர்.

பிரமிப்பிலிருந்து விடுபட்ட அரிமர்த்தனன் அருகிலிருந்த குதிரைக் காசாரியிடம் “உங்கள் தலைவர் யார்?” என்று வினாவினான். அந்தக் காசாரி “அதோ வெள்ளைக் குதிரை மீது வீற்றிருக்கிறாரே அவரே எல்லாருக்கும் தலைவர்!” என்றார், அரிமர்த்தன பாண்டியனையும் அவன் குடி மக்களையும் சேர்த்து. வெள்ளைக் குதிரை மீதமர்ந்திருக்கும் வீரார்த்த புருஷரைக் கண்டதும் அரிமர்த்தனன் தன்னை அறியாமல் தன் இருக்கையிலிருந்து எழுந்தான். அவன் கரங்கள் அவனை அறியாமல் இணைந்து தலை மீது உயரத் தொடங்கிய போது அவனை, அவன் ஆணவம் வந்து அணைத்துக் கொள்ள, சட்டென்று தன் நிலை உணர்ந்து இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டான். கைகள் தழைந்தன. “மன்னனாகிய நான் கேவலம் ஒரு குதிரை வணிகனுக்கு வணங்குவதா?” என்ற கர்வம் மூடிக் கொண்டது. சிவபக்தனான மன்னனின் இறையுணர்வு அவனை அறியாமல் வெளிப்பட்டதையும் பின் ஆணவத்தின் அடிமையாகி அடங்கியதையும் கண்டு முக்கண்ணன் மனதுக்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

“பாண்டிய மன்னரே! உமது அமைச்சர் குதிரை களுக்கான முழுத் தொகையையும் கொடுத்து விட்டார்.” குதிரைக் காசாரிகளின் தலைவனான வெள்ளைப் புரவி மீது வந்த புரிசடைக் கடவுள் பேசலானார். “ஆனால் அவர் கேட்ட லக்ஷணங்களை புடைய குதிரைகளைச் சேகரிப்பதில் எங்களுக்குக் கால தாமதமாகி விட்டது. குறித்த காலத்தில் குதிரை களைக் கொண்டு வந்து சேர்ப்பிக்க இயலவில்லை. அதற்காக மன்னிக்க வேண்டும். உங்கள் அமைச்சர் பிரான் என் அன்புக்குரியவர்—நண்பர். அதனால்தான் மிக உயர் ஜாதிக்குதிரைகளை மிகக் குறைந்த விலைக்கு விற்பனை செய்திருக்கிறோம். குதிரைகளின் அங்க லட்சணங்களையும் சுழி, விழி சுத்தம், வலிமை ஆகியவற்றை வல்லவர்களைக் கொண்டு சோதித்து உறுதி செய்து கொள்ளுங்கள். எங்கள் பொறுப்பிலிருந்து குதிரைகள் உங்கள் பொறுப்புக்குக் கை மாறியதும் பிறகு அதன் நன்மை தீமைகளுக்கு நாங்கள் பொறுப்பாக மாட்டோம். இந்த நிபந்தனை களுக்குக் கட்டுப்பட்டால் குதிரைகளை உங்களிடம் ஒப்படைத்துச் செல்கிறோம்” என்றார்.

அரிமர்த்தன பாண்டியன் குதிரைகளின் மினு மினுப்பையும் கம்பீரத்தையும் பார்த்தே சொக்கிப் போய் விட்டான். இத்தனை குதிரைகளையும் யாரைக் கொண்டு, எப்படி, எப்போது சோதித்துப் பார்ப்பது? ‘கண் அளக்காமல் கையளக்குமா?’ என்பார்கள். அமைச்சர் திறமைசாலி. அவர் ஏமாற்றக் கூடியவரில்லை. அப்படி இருக்கக் குதிரைகளைப் பெறத் தயங்குவானேன்?

“குதிரைச் சாத்தனாரே! உங்கள் வார்த்தையில் எனக்கு முழு நம்பிக்கை ஏற்பட்டுள்ளது. உயர் ஜாதிக் குதிரைகள் என்பதைப் பார்த்தாலே தெரிகிறது. தவிர குதிரைகளை நீங்கள் நடத்தி, ஓட்டி, ஆட்டிக் காட்டினீர்கள். பரம திருப்தி எனக்கு. உங்கள் குதிரைகளை நீங்கள் விதிக்கும் நிபந்தனைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன்” என்றான் அரிமர்த்தன பாண்டியன்.

குதிரைச் சாத்தனாக வந்துள்ள சோமசுந்தரர் குதிரைகளின் தலைக் கயிறை, மாறிக் கொடுத்து குதிரைகளை அரசனிடம் ஒப்படைத்தார். மன்னன் அரிமர்த்தனன் குதிரைகளை லாயங்களில் கொண்டு போய் பராமரிக்கும்படி வீரர்களுக்கு ஆணையிட்டான். பிறகு குதிரைச் சாத்தனுக்கு அவர் தரமான குதிரைகளைக் கொண்டு வந்து ஒப்படைத்ததற்காக தக்கபடி பரிசளித்து விடை கொடுத்தார். அப்போது மாணிக்க வாசகர் அவர்கள் பின்னால் ஓடினார். வெள்ளைப் புரவி மீதமர்ந்திருந்த குதிரைச் சாத்தனின் தாள்களைப் பற்றிக் கொண்டார். அது இறைவன் சொக்க நாதப்பெருமான் தான் என்பதை அவர் அறிவார். ஆகவே அவரது பாதார விந்தங்களைத் தன் கண்ணீரால் கழுவி - தன்னைக் காத்தருளியதற்கு நன்றிக் கடன் செலுத்த விரும்பினார். சிவனடியாரான அவரால் பாடித்தானே கடனைத் தீர்க்க முடியும்! ஒப்பிலா மணியனான ஆராமுதனை சிவபிரானான செல்வனைப் பத்துப்பாடல்களினால் துதித்தார். இவை ‘பிடித்த பத்து’ எனப்படும். இப்பாடல்களின் முடிவில், ‘நான் உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்துக்

கொண்டேன். இனி நீ எங்கு போவாய்' என்று கேட்பார். மணிவாசகரின் மாணிக்கப் பாடல்களில் மகிழ்ந்த இறைவனும் அவருடைய பூதகணங்களும் கோயிலினுள் புகுந்து மறைந்தார்கள்.

குதிரைகளை - அதுவும் அற்புதமான உயர் ஜாதிக் குதிரைகளை - வாங்கி வந்ததற்காக முதலமைச்சரை வெகுவாகப் பாராட்டிப் பரிசுகள் வழங்கிக் கௌரவித்தான் அரிமர்த்தன பாண்டியன். வாதவூரர் அரசன் தன்னை துன்புறுத்தி ஏசியபோதும் வேதனைப் படவில்லை. இப்போது பாராட்டிப் பரிசு அளித்தபோது மகிழவும் இல்லை. இது நமசிவாயனின் செயல் என்று அமைதியாகத் தம் இல்லத்தை அடைந்தார்.

குதிரை லாயத்தில் புதிய குதிரைகளின் அழகிலே கம்பீரத்திலே மகிழ்ந்த, குதிரைகளைப் பராமரிப்போர் அவற்றைத் தொட்டுத் தடவி, தட்டிக் கொடுத்து ஆனந்தப்பட்டார்கள். அவற்றுக்குப் பிடித்த உணவான கொள்ளு, பயறு, வெல்லம், பசும் புல் ஆகியவற்றைத் தாராளமாகக் கொடுத்து உண்ணும்படி ஊக்கினார்கள். ஆனால் அந்தக் குதிரைகள் அவற்றை முகர்ந்துகூடப் பார்க்கவில்லை. நிஜமான குதிரைகளாக இருந்தாலல்லவா அவை அந்த ருசியான உணவுகளைச் சாப்பிடும்! குதிரை வடிவில் இருப்பது நரிகளல்லவா? அவற்றின் ஆகாரம் கொள்ளும் புல்லும் இல்லையே! 'பயணக் களைப்பு, பசி மந்தித்து விட்டது போலும்' என்று காவலர்கள் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டு உறங்கச் சென்று விட்டார்கள்.

இரவு கனத்தது... அப்போது?

தன் பக்தனை இம்சித்த பாண்டிய மன்னனுக்கு புத்தி புகட்ட நினைத்தார் ஈசன். “என் தொண்டன் மாணிக்க வாசகன், சாதாரண மனிதனல்ல பாண்டியா! அவன் சிவத் தொண்டன். உன் பொன்னுக்கும் பொருளுக்கும் ஆசைப்பட்டு பணி புரியும் சராசரி ஆளல்ல. இதை நீயும் மற்றவர்களும் அறியும்படி செய்கிறேன்” என்றபடி தன் திருவிளையாடலைத் தொடங்கினார். அரண்மனை லாயத்திலிருந்த அத்தனை குதிரைகளுக்கும் அவற்றின் சுயரூபத்தை அளித்தார். பகல் முழுதும் பட்ட பட்டினியாக இருந்த நரிகள், ஆவேசமாக அங்கிருந்து கிளம்பின. நிஜமான குதிரைகளின் மீது பாய்ந்து, அவற்றின் உடலைக் கிழித்து, குடல்களை இழுத்துச் சுவைத்துப் பசியாறின. ஊருக்குள் புகுந்து, வீடுகளில் நுழைந்து கொட்டடியில் கட்டிப் போட்டிருக்கும் ஆடு, மாடுகளையும் கோழிகளையும் கொன்று தின்று ஏப்பம் விட்டன. அடுக்களைக்குள் புகுந்து சட்டி பானைகளை உருட்டிப் பண்டங்களைச் சிதற வைத்து, நாசம் விளைத்தன. நரிக் கூட்டத்தின் அட்டகாசங்களால் பீதி அடைந்த மக்கள், வீதியில் நின்று கூச்சலிட்டனர். அவர்களின் கூச்சலுக்கு நரிகளின் ஊளை முராரி பாடியது. குழந்தைகளும், பெண்களும் பீதியில் நடுங்கினர். ஆண் மக்களோ நரிகளை விரட்ட, அவை கூட்டமாக அவர்கள் மீது பாய்ந்து காயமுண்டாக்கி விட்டுக் காட்டுக்குள் ஓடி மறைந்தன.

பரிகள் நரிகளாக மாறி, இரவு முழுவதும் நகரைக் கதி கலங்க வைத்த செய்தியை-விடிந்ததும்

அரண்மனை வாயிலில் கூடியுள்ள மக்களின் புலம்பலில் கேட்டு அறிந்தான் பாண்டியன். அரண்மனை லாயத்தில் முதல் நாள் வாங்கிய குதிரைகள் ஒன்றையும் காணவில்லை என்பதையும் தெரிந்து கொண்டான். இது முதலமைச்சரின் சித்து வேலைதான் என்ற முடிவுக்கு வந்தவன், வாதவூரை இழுத்து வருமாறு ஆணையிட்டான். மாணிக்க வாசகரை அவர் வீட்டிலிருந்து இழுத்து வந்தார்கள்.

“அமைச்சரே! உம்மிடம் நான் எவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்திருந்தேன். ஆனால் நீரோ என்னை முட்டாளாக்கி மிகக் கீழ்த்தரமாக நடந்து கொண்டுள்ளீர்கள்?” என்று கேட்டான் அரிமர்த்தனன் வாதவூரரிடம்.

“அரசே நான் என்ன குற்றம் செய்தேன்! குதிரைகள் தாமதமாக வந்தன. அவ்வளவு தானே? அந்தப் பரிகளை...” என்று அவர் மேலே பேசுமுன் பாண்டியன் வெடித்தான்.

“பரிகளா அவை? நரிகள் என்று சொல்லும். இப்படி இன்னும் எத்தனை சித்து விளையாடல்களால் இந்நாட்டைச் சீரழிக்கப் போகிறீர்”

“சித்து விளையாடல்களா? நரிகளா? புரிய வில்லையே மன்னர் பெருமானே...!”

“வேஷம் போடவேண்டாம், யோக்கியர் போல.. உமது குதிரைச் சாத்தன் எங்கே இருக்கிறான். அவன் நேற்று நமக்கு அளித்த குதிரைகள் அனைத்தும் நரிகளாகி நகரில் புகுந்து படு நாசம் விளைவித்துக்

கானகத்துக்கு ஓடி விட்டன. குதிரைக் காசாரிகளாகவும் அவர்களின் தலைவனாகவும் வந்தவர்கள் யார். உண்மையைச் சொல்லும். நீர் நாடகமாடியது போதும்”

மன்னன் கூறியதைக் கேட்டு மாணிக்க வாசகர் திக்பிரமித்துப் போனார். சிவபெருமான் தான் கணங்களோடும் குதிரைகளோடும் தம்மைக் காப்பாற்ற வந்தவர் என்று கூறினால், அதை மன்னன் நம்பவா போகிறான்? ஆகவே மௌனமாக இருந்தார். அவரது அந்த மௌனமே அவர் குற்றவாளி என்பதை உறுதிப்படுத்திற்று. அவரது தலைகுனிவு மன்னனைத் தன் நிலை இழக்கச் செய்தது.

“இவனை இழுத்துப் போய் காராகிரகத்தில் அடைத்துச் சித்ரவதை செய்து-அந்தக் குதிரைக் காசாரிகளும் அவர்களின் தலைவனும் ஒளிந்து கொண்டிருக்கும் இடத்தை இவனிடமிருந்து பெறுங்கள். சித்ரவதையை நிறுத்தாதீர்கள்” என்று ஆணையிட்டான் அரிமர்த்தனன்.

வாதவூரர் மீண்டும் சித்ரவதைக்கு ஆளானார். இறைவன் தன்னை ஏன் இவ்வாறு சோதிக்கிறான்? என்று எண்ணிக் கண்ணீர் விட்டு அழுதார். கதறினார். தன்னைக் காத்தருளும்படி திருப்பெருந்துறைப் பெம்மானிடம் வேண்டிக் கொண்டார். மணிவாசகரின் மனக்குமுறல் பாடல்களாகி, அலை அலையாகப் போய் இறைவனின் செவிகளில் பாய்ந்தன.

மாணிக்க வாசகரின் கண்ணீரினால் வைகை நதியில் வெள்ளம் ஏற்படும்படி செய்தார் — அங்கையற் கண்ணியைத் தமது இடப்பக்கமாகக் கொண்ட அர்த்த நாரீசரான சோம சுந்தரக்கடவுள். அரிமர்த்தன பாண்டியனும் சிவபக்தன்தான். நீதி தவறாது ஆட்சி புரிபவன். சொக்க நாதனிடம் பரம பக்தி கொண்டவன். வாதவூரரை அவன் புரிந்து கொள்ள வில்லை. புரிந்து கொள்ள முடியாதபடி மாயத்திரை போட்டு மறைத்தவரும் இதே மகேசன்தானே! மாணிக்க வாசகர் யார் என்பதை உலகுக்கு உணர்த்த வேண்டும். அரிமர்த்தனன் ஆட்சி மாட்சிமை பெறவும் பிறகு அவனுக்கு முக்தி அளிக்கவும் உதவ வேண்டும் என்று திருவுளங்கொண்டார். இவ்விருவரைத் தவிர மூன்றாவதாக ஓர் ஏழைப் பாட்டியின் மீதும் அவரது கருணாகடாட்சம் விழுந்தது. இப்படி மூவருக்காகவும் வைகை நதியில் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடச் செய்தார். “உயிர்ச்சேதம் கூடாது. வெறும் பொருட் சேதமும் பீதியுமே உண்டாக்க வேண்டும்” என்று வைகை நதிக்கன்னிக்கு கட்டளையிட்டார். தடாதகைப் பிராட்டியின் மணாளனான கங்காதரனின் கட்டளையை நிறைவேற்றினாள்-வைகை அன்னை.

மதுரையம்பதி இதுவரை காணாத அளவுக்கு வைகை நதியில் திடீர் வெள்ளம் ஏற்பட்டது. அது மழைக்காலமல்ல. வானம் கருக்கவில்லை. இடி இடிக்க வில்லை. அடை மழையும் பெய்யவில்லை. ஆனால்

வைகை நதியின் வெள்ளம்! இருகரையையும் தொட்டு இல்லை - மீறி, வயல் வெளிகளிலும் தோட்டம் துரவுகளிலும் வெள்ள நீர் பாய்ந்தது. பெருமரங்களை வேறோடு சாய்த்து இழுத்துக் கொண்டு போயிற்று. வெள்ள நீரின் முன்னால் எதுவுமே நிற்க முடியவில்லை. தாழ்வான பகுதிகளில் வாழ்ந்த மக்களின் வீடுகளுக்குள்ளே வெள்ள நீர் புகுந்து விளையாட்டுக் காட்டி, தேங்கி நின்றது. விடிந்து கண் விழித்த மக்கள் ஊரெங்கும் வெள்ளக்காடாக, நகரே வெள்ளத்தில் மிதப்பதைக் கண்டு நடுங்கிப் போனார்கள். பீதி கொண்ட மக்கள் திக்குத் திசை தெரியாமல் தங்கள் உயிரையும் உடைமைகளையும் பாதுகாத்துக் கொள்ள ஓடினார்கள். எங்கும் கூச்சல்-குழப்பம்-அழுகை-அவலம்-ஆரவாரம். பாண்டி நாட்டின் தலைநகரம் அல்லோலகல்லோலப் பட்டது.

“மன்னன் ஆட்சியில் ஏதோ தவறு நடந்துள்ளது. அதன் விளைவே இப்படி இயற்கையின் சீற்றம்-திடீர் வெள்ளம்!”

“சிவபக்தரான திருவாதவூரைக் கொடுமைப் படுத்தி, சிறையில் அடைத்து, சித்ரவதை செய்வதைக் கண்டு சிவபெருமான் சினங்கொண்டு, வைகை நதியில் வெள்ளம் வழிந்து, நகருள் புகுந்து நாசம் விளைவிக்கும் படிச் செய்திருக்கிறார்...”

“இரண்டு நாள் முன்பு குதிரை லாயத்திலிருந்த பரிகளெல்லாம் இரவில் நரிகளாக மாறி ஊருக்குள் ஊளையிட்டு ஓடி, ஆடு கோழிகளைக் கொன்று தின்று பீதி கிளப்பி விட்டு ஓடின. இன்றைக்கோ மழை இல்லாமல் வைகை நதியில் பெருவெள்ளம்! இது

வடியும் வெள்ளமாகத் தெரியவில்லையே. கண்ணுக் கெட்டிய தூரம் வரை கடல் போல..”

இவ்வாறு மக்கள் பலவிதமாகப் பேசிக் கொண்டார்கள். நகரின் அவலநிலை அரசன் கவனத்துக்கும் சென்றது. “இது என்ன சோதனை மேல் சோதனை? இரண்டு நாள் முன்பு பரிகள் நரிகளாகி நகரைப் பீதிக்குள்ளாக்கிற்று. இப்போது இந்தத் திடீர் வெள்ளம் ஊரில் புகுந்து வயல் தோட்டம் துரவுகளை நாசமாக்கி உயிர்களைப் பலி கொள்ளும் போலிருக்கிறதே. சொக்கநாதா! உன்னை நம்பி வாழும் எங்களை ஏன் இப்படியெல்லாம் சோதிக்கிறாய்?” என்று உள்ளம் நொந்து போனான். சிவனடியாரும் சிவ பக்தருமான மாணிக்க வாசகருக்குத் தாம் இழைத்த கொடுமையை அவன் எண்ணிப் பார்க்கவில்லை. ‘பொக்கிஷத்துப் பொன்னை குதிரைகள் வாங்கக் கொண்டு போய் எங்கோ ஒளித்து வைத்திருக்கும் ஏமாற்றுக்காரர்’ வாதவூரர் என்றுதான் அவருக்கு அளித்த தண்டனைகளுக்குச் சமாதானம் கூறிக் கொண்டான் மன்னன்.

கலங்கிக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்க முடியுமா, நாடாளும் மன்னனால்? வெள்ளம் மேலும் நகரை நாசப்படுத்துவதிலிருந்து தடுப்பதற்கும் மக்களின் உயிர் உடைமைகளைக் காப்பதற்குமான நடவடிக்கைகளில் முழு மூச்சாக ஈடுபடலானான் அரிமர்த்தன பாண்டியன். ஊராட்சி நிர்வாகிகளை அழைப்பித்தான். வைகை நதியின் கரையோரங்களில் குடியிருக்கும் மக்களின் பாதுகாப்புக்கான காரியங்களை மேற்கொள்ளுமாறு கட்டளையிட்டான்.

உடைப்பெடுத்த கரைப்பகுதிகளை அடைத்து வெள்ள நீரைத் தடுக்கவும், தாழ்வான இடங்களில் மண்ணைக் கொண்டு போய்க் கொட்டி உயர்த்தும்படியும் கூறினான். நகரின் செல்வந்தர்கள் தங்களிடமுள்ள ஆட்படையையும், மண் வெட்டி, கடப்பாறை, மண்ணை அள்ளிச்செல்ல கூடை ஆகியவற்றையும் கொடுத்து உதவ வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டான். ஆற்றின் உடைப்பெடுத்த கரைப் பகுதிகளை மக்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுத்துப் பணியைப் பரவலாக்கி விரைவுபடுத்தும்படி அதிகாரிகளுக்கு ஆணையிட்டான். ஆள் வசதியற்ற வர்கள் கூலிக்கு ஆட்களை நியமித்துத் தங்கள் பணியை முடித்து வெள்ளத்தைக் கட்டுப்பாட்டுக்குக் கொண்டு வர வேண்டும் என்றும் பொது மக்களிடம் வேண்டு கோள் விடுத்தான். ஒத்துழைப்புத் தராதவர்களுக்கு கடுமையான தண்டனை தரப்படும் என்றும் எச்சரித்தான்.

மன்னரின் ஆணைகளை பறையறைவித்து நகரெங்கும் அறிவித்தனர் அதிகாரிகள். தங்களிடமிருந்த மண்வெட்டி, கூடை, கடப்பாறை ஆகிய சாதனங்களை மக்கள் கொண்டு வந்து குவித்தனர். ஊரக அதிகாரிகள், கிராமாதிகாரிகள், கணக்கர்கள் — உடல் வலிமையுள்ள இளைஞர், நடுவயதினர் பலரைத் திரட்டிக் கொண்டு நதிக்கரையை அடைந்தார்கள். அவரவர் சரி செய்ய வேண்டிய பகுதிகளை அதிகாரிகள் அளவிட்டுப் பங்கிட்டளித்தார்கள். உடைப்புக்களை அடைத்து, ஆற்றின் இரு கரைகளையும் செப்பணிட்டுச் சீர்படுத்தும் பணி வெகு வேகமாக ஆரம்பமாயிற்று.

மதுரை நகரின் கிழக்கே, நதிக்கரையில் ஒரு வயது வந்த பாட்டி வசித்து வந்தாள். வந்தி என்பது அவள் பெயர். அவளுக்கு சொந்த பந்தம் யாருமில்லை. அவள் ஓர் அநாதை. அவளுக்கு என்ன வயது என்பதும் யாருக்கும் தெரியாது. அவ்வளவுக்கு முதியவள் அந்தப் பாட்டி. புட்டுப் பாட்டி என்றே அவளை அழைத்தார்கள். பிறர் தயவில் வாழ விரும்பாத தன்மானப் பாட்டி வந்தி. ஆகவே தனக்குத் தெரிந்த தொழிலான புட்டு தயாரித்து விற்று, அதில் கிடைக்கும் சொற்பத் தொகையில் மன நிறைவோடு வாழ்ந்து வந்தாள். வந்தியின் புட்டு அந்தப் பிராந்தியத்தில் பிரசித்தமானது. எல்லாரும் வந்தியின் புட்டை விரும்பி வாங்கிச் சென்றனர்.

வந்தி ஒரு சிவபக்தை. பரமேஸ்வரனான சொக்க நாதனிடம் மாறாத பக்தி கொண்டவள். அவன் நினைவாகவே பொழுதைக் கழிப்பாள். காலையில் புட்டு தயாரித்ததும் முதலில் மதுரையம்பதி வாழ் மீனாட்சி சுந்தரேசுவரருக்கு அதைப் படைப்பாள். இறைவனுக்குத் தானே புட்டை ஊட்டுவதாக மானசீகமாகக் கற்பனையில் மூழ்குவாள். அதன் பிறகுதான் விற்பனைக்குப் புட்டு வெளியே போகும். எளிமையான அந்த ஏழை மூதாட்டியின் பக்தியை இறைவன் ஏற்றுக்கொண்டார். எளியவர்களுக்கு இரங்கும் ஏந்தலாயிற்றே இறைவன்.

வந்தி ஏழையானாலும் அவள் தன் குடிசைக்கு உரிமைக்காரி என்பதினால், அரச அதிகாரிகள் அவளுக்கும் உடைப்பை அடைப்பதற்கு ஒரு பகுதியை

ஒதுக்கினார்கள். அவளால் மண் வெட்டவோ சுமக்கவோ முடியாது. கூலிக்குத்தான் ஆள் அமர்த்த வேண்டும். கூலியாள் அமர்த்திக் கொள்ளுமளவுக்கு அவள் பணக்காரியல்ல. அவளுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட உடைபட்ட கரையை அவள் நேர் செய்யாவிடில் மன்னரின் தண்டனைக்கு ஆட்பட வேண்டும். அங்கும் இங்கும் ஓடினாள். பலரிடம் வேண்டினாள். யாரும் அவளுக்கு உதவ முன் வரவில்லை. நிறையக் கூலி தரும் செல்வந்தர்களின் அழைப்பை ஏற்காமல், ஏழை வந்திக்கு கூலி இல்லாமல் யார் வேலை செய்ய முன் வருவார்கள்? தவிர, கூலி வேலைக்காரர்களுக்குப் பஞ்சம் வேறு. நிறைய வேலை இருந்ததால் கூலியாட்களைப் பலரும் — இரண்டு மூன்று மடங்கு அதிகக் கூலி தருவதாகத் தங்கள் பக்கம் இழுத்துக் கொண்டு விட்டனர். பாவம், வந்தி! என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் தவித்தாள்.

தனக்கு உதவக் கூடியவன் ஒருவன் தான் என்பதை உணர்ந்தாள் வந்தி. திக்கற்றவர்களுக்குத் தெய்வந்தானே துணை. தினமும் தான் வழிபடும், எந்நேரமும் தன் சிந்தையிலிருத்தி தியானிக்கும் சோம சுந்தரரான சொக்கநாதனை உள்ளமுருக வேண்டிக் கொண்டாள். “மீனாட்சி மணாளா! எனக்கு உற்றார் உறவினர் யாருமில்லை. எல்லாமே நீதான் என்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். உடைப்பெடுத்த என் பங்கு ஆற்றங்கரையை மண் வெட்டிப் போட்டு அடைக்க ஆள் கிடைக்கவில்லை. இந்த ஏழைக் கிழவிக்கு நீதான் உதவ வேண்டும்” என்று கண்ணீர் வழிய மதுரை ஆலய கோபுரத்தை நோக்கிக் கை குவித்து வேண்டிக் கொண்டாள்.

அப்போது அவள் செவியில் தேனினுமினிய ஒரு குரல் கேட்டது. “கூலி வேலை செய்ய ஆள் வேண்டுமா? கூலி... கூலி தேவையா?” என்றது. வந்திக்கு மகிழ்ச்சியான மகிழ்ச்சி! ‘சொக்கனிடம் முறையிட்டதும் ஒரு கூலி ஆளை அனுப்பி விட்டானே!’ என்று புளகித்துப் போனாள் கிழவி. இறைவன் கூலியாளையா அனுப்பினான்? இல்லை. தானே கூலியாளாக உருவெடுத்து தன் பக்தை வந்திக் கிழவிக்கு உதவ வந்துவிட்டான்.

பரமேஸ்வரரான கைலாச நாதனின் கூலி ஆள் தோற்றம் எப்படி இருந்தது? வெற்றுடம்போடு காட்சியளித்தான் தீவண்ணன். இடையிலே அழுக்கேறிய ஒரு துண்டு. முழங்காலுக்கு மேல் தூக்கி தார்பாய்ச்சி உடுத்தி இருந்தான் அதை. தலையிலே முண்டாசு. ஒரு கையிலே மண் சுமக்கச் சிறு மூங்கில் கூடை. இடது தோளில் ஒரு மண் வெட்டி! காணாதற்கு அரிய கண்கொள்ளாக் காட்சியல்லவா? தம் பக்தர்களுக்கு உதவ இறைவன் எந்த வேடமும் போடுவான் என்பதற்கு மண்வெட்டிக் கூலியாள் வேடம் ஓர் உதாரணம்.

வந்திக்கிழவி, வேலை கேட்டுக் கூவும் கூலி ஆளை அழைத்தாள். “மகனே! என் சங்கடம் தீர்க்க சங்கரனே உன்னை அனுப்பி இருக்கிறான். எனக்காகக் கொஞ்சம் வேலை செய்து உதவ வேண்டுமப்பா. இந்தக் கிழவிக்கு வேலை செய்ய யாரும் வரமாட்டேன் என்கிறார்கள்” என்று குரல் அடைபடக் கூறினாள் புட்டுப் பாட்டி.

“கவலைப் படாதே பெரியம்மா. எனக்கு யாரும் வேலை தரவில்லை. உனக்கு யாரும் வேலை செய்ய வரவில்லை. நம் இருவர் ஜாதகமும் ஒன்று போலுள்ளது. உங்களுக்கு என்ன வேலை செய்ய வேண்டும், கூறுங்கள். எந்த வேலையானாலும் நான் திறமையாகச் செய்வேன். அதே போலக் கூலியையும் கறாராக வசூலிப்பேன்” என்றார் கூத்தபிரானான கூலிக்காரர்.

அருகே வந்த கூலிக்கார வாலிபனைப் பார்த்த வந்திப்பாட்டி சற்று நேரம் வாயடைத்துப் போனாள். ‘இவன் கூலிக்காரனா? என்ன அழகு, என்ன கம்பீரம்-அந்தச் சிரிப்பு, கண்ணில் அந்த ஒளி, என் சொக்க நாதனைப் போலல்லவா இருக்கிறார் இந்தக் கூலியாள்!

“என்ன பாட்டி பேச்சைக் காணோம்? கூப்பிட்டாயே, கூலி வேலை உள்ளதென்று?” என்ற இறைவனின் குரல், வந்தியை சுய நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தது. தனக்கு ஆக வேண்டிய காரியத்தை அந்த வாலிபக் கூலியாளிடம் விவரித்தாள் வந்தி. “இதென்ன பிரமாதம்...” என்றான் கூலியாள். “நான் தண்ணீரைச் சுமந்திருக்கிறேன். விறகுக் கட்டைத் தூக்கி விற்றிருக்கிறேன். மண் சுமப்பது பெரிய காரியமல்ல எனக்கு. வைகையாற்றங்கரையின் உடைப்பை அடைக்க, மண் வெட்டிக் கொண்டு போய்ப் போட என்ன கூலி தருவாய் பாட்டி?” என்று கேட்டார் ஈசன்.

“மகனே! நான் ஏழை. என்னிடம் பொன்னோ பொருளோ கிடையாது. பசியாற நான் விற்கும்

புட்டை உனக்குத் தருகிறேன், கூலியாக. சம்மதமா? எனக்காக உடைப்பை அடைக்க வேலை செய்வாயா?”

“பாட்டி எனக்கு புட்டு என்றால் உயிர். நான் விரும்பிச் சாப்பிடும் உணவும் அதுதான். நீ காசு கொடுத்தாலும் அதற்குப் புட்டு வாங்கத்தானே போகிறேன். நீயோ காசுக்குப் பதிவு புட்டாகவே தருகிறேன் என்கிறாய். பருத்தி புடவையாகக் காய்த்தது போலாயிற்று. கவலைப்படாதே. நீ தரும் புட்டுக்கு மண் சுமக்கிறேன். முதலில் தெம்போடு மண் சுமக்க கொஞ்சம் அச்சாரமாகப் புட்டுக் கொடு” என்று கையேந்தி நின்றார் கைலாச நாதன்.

வந்தியின் உள்ளம் உவகையால் பொங்கியது. தினமும் சொக்க நாதனுக்குப் புட்டு ஊட்டும் நினைவு வந்தது. உடல் புல்லரித்தது. கூலியாளின் கையில் ஒரு வாழை இலையில் நிறையப் புட்டை வைத்துக் கொடுத்தாள். இரண்டு பிடி புட்டை வாயில் அள்ளிப் போட்டுச் சுவைத்த கூலியாள், மீதிப் புட்டைத் தன் அழுக்கு வேட்டியின் மடியில் முடிந்து கொண்டு ஆனந்தமாக வேலை செய்யக் கிளம்பினாள். கூலியான மீதிப் புட்டை பிறகு வந்து வாங்கிக் கொள்ளுவதாகக் கூறினாள். வந்தி அந்த அதிசயக் கூலியாள் ஆனந்த நடனமாடியபடி போவதையே பார்த்துக் கொண்டு மன நிறைவோடு நின்று கொண்டிருந்தாள்.

அதிகாரிகளிடம் சென்ற கூலியாள் தான் புட்டு வாணிச்சியின் கூலியாள் என்று கூறி, வந்திக்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ள இடத்தைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார். அந்த இடத்துக்குப் போனார். மண்

வெட்டினாரா? கூடையில் மண் சுமந்தாரா? இல்லை. அங்கு பணியாற்றும் கூலிகளுக்குத் தம் மடியில் கட்டிக் கொண்டு வந்த வந்திப் பாட்டியின் புட்டை எடுத்துப் பிடி பிடியாக அவர்களுக்கு வழங்கினார். கூலி வேலை செய்வோருக்கு நல்ல பசி. எல்லாரும் அந்த விந்தைக் கூலிக்காரனைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். அவரும் எல்லாருக்கும் புட்டு விநியோகம் செய்தார். அவர் எடுக்க எடுக்கப் புட்டு வளர்ந்து கொண்டே இருந்தது. கைலை நாதனின் கை பட்ட புட்டல்லவா? குறையுமா! இறைவன் கை பட்ட புட்டாதலால் அதன் சுவை அபாரமாயிருந்தது. புட்டு விநியோகித்த கூலியாள் ஆடிப்பாடி அனைவரின் கவனத்தையும் கவர்ந்தான். அதனால் வேலை தடைப்பட்டது.

கூலிக்காரனாக வந்த இறைவன் வைகை நதி வெள்ளத்திலே குதித்தான். நீச்சலடித்தான். விளையாடினான். பிறகு கரையேறிக் களைப்புற்றவன் போல ஒரு மரத்தடியில் படுத்து சிரம பரிகாரம் செய்து கொண்டான். மண் வெட்டவோ சுமக்கவோ இல்லை. ஒரு கூடை மண்ணைக் கொண்டு போய் உடைப்பில் போட்டு வேலை செய்வது போல பாசாங்கு செய்தான். பிறர் அடைத்திருந்த பகுதிகளின் மண்ணைக் காலால் உதைத்து உடைத்து விஷமம் செய்யவும் மறக்கவில்லை மகேசன்.

இந்நிலையில் வேலையைக் கண்காணிக்க வந்தனர் அதிகாரிகள். வைகையாற்றின் கரையில் உடைப்பெடுத்த பகுதிகள் அநேகமாக அடைக்கப் பட்டிருந்தன. ஆனால் புட்டு வாணிச்சிக்கு ஒதுக்கப் பட்ட கரை, அடை படாமல் அப்படியே இருந்தது.

வந்திப் பாட்டியின் ஆள் என்று ஒரு வாலிபன் வந்தானே? அவன் இதை செப்பனிட வில்லையா? எங்கே போய் விட்டான் அந்தக் கூலியாள்?” என்று கேட்டார்கள் அரசு கண்காணிப்பாளர்கள்.

அங்கு வேலை செய்து கொண்டிருந்தவர்கள் “அதோ கூத்தாடியபடி பாடிக் கும்மாளமிட்டுக் கொண்டிருக்கிறானே அவன்தான் வந்திக் கிழவியின் கூலியாள். தான் வேலை செய்யாதது மட்டுமல்ல, வேலை செய்பவர்களையும் வேலை செய்யவிடாமல் வம்பு பேசிக் கொண்டிருக்கிறான்” என்றார்கள்.

அதிகாரிகள் வந்தியின் கூலியாளான அந்த இளைஞனைக் கண்டிக்க நினைத்தார்கள். சிலரைப் பார்க்கும் போது நம்மையறியாமலே அவர்களிடம் ஒரு மரியாதை ஏற்படும். அவர்கள் நமக்குக் கீழ்ப் பட்டவர்களானாலும் கூட, அவர்கள் முகப் பொலிவு அவர்களை அதிகாரம் செய்யவிடாமல் தடுக்கும். அதே போல வந்தியின் கூலிக்காரனின் அழகும் தோற்றமும், அரசு அதிகாரிகள் அவனை மிரட்டுவதற்கு தயக்கம் காட்டச் செய்தன. சிவபக்தரான வாதவூரை அரசன் துன்புறுத்தியதால்தான் இத்தனை இன்னல்களும் என்று மக்களிடையே பரவலான பேச்சு இருந்தது. “எந்தப் புற்றில் எந்தப் பாம்பு இருக்கும் என்று யாருக்குத் தெரியும்? இந்தப் பொன்னார் மேனியனான கூலிக்காரனை நாம் கண்டிக்கப் போய் அதனால் ஏதேனும் கஷ்டம் வருமானால்..? நமக்கு வேண்டாம் இந்தப் பொல்லாப்பு. அரசரிடம் விஷயத்தைக் கூறுவோம். அவர் ஏதாவது செய்து கொள்ளட்டும். நமக்கு ஏன்

வீண் வம்பு” என்று மன்னர் அரிமர்த்தனனிடம் புட்டுப் பாட்டியின் பங்கு உடைப்பை ஒழுங்கு படுத்தும் கூலியாளின் கூத்து பற்றி விவரமாகக் கூறினார்கள்.

இதையெல்லாம் பார்த்தும் பாராதது போல இறைவனான கூலி வேஷதாரி, குஷியாகப் பாடியபடி நதிக்கரையில் துள்ளல் நடை போட்டுக் கொண்டிருந்தார். அரசனை அங்கு வரவழைப்பது தானே அவர் நோக்கம். இந்த விளையாட்டெல்லாம் அதற்காகத்தானே! அரசன் வருவதற்குள் பாட்டியிடம் போய், தன் கூலிக்கான மீதி புட்டையும் வசூலிக்க நினைத்தார். கடுமையாக வேலை செய்தவன் போல உடலெல்லாம் மண்ணை அப்பிக் கொண்டு வந்தியின் குடிசைக்குப் போனார். சுந்தர வடிவினனான கூலிக்காரனைக் கண்ட பாட்டி - அவன் உடலில் மண்ணையும் வியர்வையையும் பார்த்துப் பரிவோடு “மகனே! வேலையை முடித்து விட்டாயா?” என்று கேட்டாள்.

“வேலை என்ன மகாப் பெரிய வேலை! இன்னும் கொஞ்சம் தான் பாக்கி உள்ளது. அதற்குள் பசி குடலைச் சுண்டி இழுத்தது. என் கூலியான பாக்கிப் புட்டை வாங்கிச் சாப்பிட்ட பின் வேலையை முடிக்கலாம் என்று வந்தேன். என் புட்டைக் கொடு” என்றார் புவனங்களைக் காக்கும் ஈசன்.

வந்திக் கிழவியும் நிறைந்த மனத்தோடு “உனக்கான கூலிப் புட்டை அப்போதே தனியாக எடுத்து வைத்து விட்டேன் மகனே! இன்று நிறையப் பேர் புட்டு கேட்டு வந்தார்கள். நல்ல வியாபாரம்.

ஆனால் உனக்கான புட்டை நான் விற்கவில்லை. இந்தா பெற்றுக்கொள்” என்று கூறி கடச்சுட அவித்த புட்டை அள்ளிக் கொடுத்தாள். அதை ஆவலோடு வாங்கி மடியில் கட்டிக்கொண்டு ஆற்றங்கரைக்குப் போனார். அங்கு உழைப்பில் ஈடுபட்டிருந்தவர்களை கூப்பாடு போட்டு அழைத்து காலையில் கொடுத்தது போலவே எல்லாருக்கும் பாட்டியின் புட்டை அள்ளி அள்ளிக் கொடுத்துப் பசியாறச் சொன்னார். சும்மாக் கிடைக்கும் சுவையான புட்டை யார்தான் வேண்டாம் என்பார்கள். கூலி வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தோர் அனைவரும் வந்தியின் புட்டை வயிறு முட்ட உண்டு மகிழ்ந்து அவளை வற்புறுத்தினார்கள்.

அரசன் இன்னும் வரவில்லை. வந்தியின் கூலிக்காரன் எதற்காகவும் கவலைப்படவில்லை. ஒரு மரத்தடியில் கூடையைக் கவிழ்த்துப் போட்டு அதில் தலை பதித்துப் படுத்துக்கொண்டான். கால் மீது கால் போட்டபடி தூங்குவது போல் பாவனை வேறு! அப்போது...

“எங்கே அந்தக் கூலியாள்?” என்று அதிகாரக் குரல் கேட்டு இலேசாக இமை விலக்கி ஈசன் பார்த்தார். எழுந்திருக்கவில்லை. அதிகாரிகள், மௌனமாக மரத்தடியில் கூடையைத் தலைக்கு முட்டுக் கொடுத்துப் படுத்திருக்கும் முக்கண்ணனான கூலியானைக் காட்டினார்கள்.

“இழுத்து வாருங்கள் அவனை!” என்று கர்ஜித்தான் மன்னன். அதிகாரிகள் வந்தி அமர்த்திய கூலியானை இழுத்து வந்து, அரசன் முன் நிறுத்தினார்கள். “என் ஆணையை மீறி உன் பணியைச்

செய்யாமல் படுத்திருக்கும் உனக்குச் சரியான தண்டனை இதுதான்” என்று கூறித் தன் கையிலிருந்த வெள்ளிப் பிரம்பினால் கூலிக்காரனாகத் தன் முன் நிற்கும் இறைவனின் முதுகில் பளீர் என்று அடித்தான். தன் முன் கூலி ஆளைப்போல் நிற்பவன் - உலகெலாம் உணர்ந்து ஒதுதற்கு அறியவன், நில உலாவிய நீர்மலி வேணியன், அலகில் ஜோதியன்-அம்பலத்தாடுபவன். என்பதை அறிந்து கொள்ளாத அறிவிலியான அரிமர்த்தன பாண்டியன், தான் வணங்கும் இறைவனையே அடித்தான். இறைவனையா அடித்தான்? இல்லை அண்ட சராசரங்களிலுள்ள அனைத்து ஜீவ ராசிகளின் மீதும் அந்த அடி விழுந்தது.

பாண்டியன், தன் முதுகிலும் தன் அடியைப் பளீர் என்று உணர்ந்தான். பாண்டிமா தேவி தன் முதுகில் யாரோ பளீர் என்று அடிப்பதை உணர்ந்து திடுக்கிட்டுப் போனாள். அரசு அதிகாரிகள்-நாட்டு மக்கள்-கூலி வேலை செய்வோர் அனைவரின் முதுகிலும் ‘பளீர்-பளீர்-பளீர்’ என்று அடி விழுந்தது. யார் அடித்தது என்று எல்லாரும் திகைத்தார்கள். ஆலயத்தில் இறைவனுக்கு அபிஷேக அலங்காரம் செய்து கொண்டிருந்த சிவாச்சாரியார்களின் முதுகில் ஓர் அடி. அதே சமயம் இறைவனின் விக்கிரகப் படிமத்தில் - அதில் முதுகில் சவுக்கடியின் தடிப்பை அவர் விரல்கள் உணர்ந்து தவித்துப் போனார். “உமா மகேசுவரா! உம்மை யாரப்பா இப்படி அடித்தது?” என்று குரல் தழுதழுக்கக் கண்ணீர் மல்க இதமாக அந்தத் தடிப்பைத் தடவிக் கொடுத்தார் குருக்கள்.

அடி வாங்கிய அப்பாவிக்கூலியாள், ஒரு கூடை மண்ணை உடைப்பில் போட்டு விட்டுக் கூட்டத்தில்

புகுந்து மறைந்து போனார். அரசன் அடித்த அடி அண்ட சராசரங்களிலும் விழுந்து திகைப்பூட்டியது போலவே, வந்தியின் கூலியாள் கொட்டிய ஒரு கூடை மண்ணினால் வைகையாற்றின் கரை கிடுகிடு வென்று உயர்ந்தது. வெள்ளம் வந்த சுவடு தெரியாமல் மறைந்தது.

பிரம்படி பட்ட அனைவரும் திகைத்துத் திடுக்கிட்டாலும், அது அரசன் அடித்த அடி என்று கருதி வலியைப் பொறுத்துக் கொண்டு மௌனமாக இருந்தார்கள். மன்னனோ தன் அடி தன் முதுகிலேயே விழுந்ததை உணர்ந்து, அவமானப்பட்டு வெளியே சொல்லாமல் வாயடைத்துப் போனான். “எங்கே போனான் அவன்-தேடி இழுத்து வாருங்கள் அவனை” என்று கௌரவம் காக்கக் கத்தினார்.

வந்தியினால் அனுப்பப்பட்டவன் தானே-அவன் வீட்டுக்குப் போயிருப்பான் என்று ஏவலாளர்களும் அதிகாரிகளும் அவனைத் தேடி அங்கு ஓடினார்கள். வந்திக் கிழவியை இம்சிப்பார்கள் என்று அறிந்த இறைவன் அவளைத் தம்மிடம் அழைத்துக் கொள்ள சிவகணங்களிடம் விமானத்தை அனுப்பினார். அரச காவலர்களும் அதிகாரிகளும் வந்தியின் குடிசைக்குப் போன போது, காணக் கிடைக்காத காட்சியைக் கண்டார்கள். தேவலேரக விமானத்தில் வந்திக் கிழவி ஏறுவதற்கு சிவகணங்கள் உதவிக் கொண்டிருந்தன. விமானத்தில் கால் வைத்ததும் வந்திப் பாட்டியின் நரை திரை மறைந்தது. எழில் உருக்கொண்ட இளம் பெண்ணானாள். வானத்திலிருந்து பூ மாரி பொழிய விமானம் கைலாயம் நோக்கிக் கிளம்பியது. இந்த அற்புதத்தைக் கண்டு அரச காவலர்கள் கை கூப்பி வணங்கினார்கள்.

பாண்டிய மன்னனிடம் ஓடோடிப் போய் - வந்திக் கிழவிக்குக் கிடைத்த பாக்கியத்தைப் பரவசப் பட்டுக் கூறினார்கள். அதைக் கேட்டதும் பாண்டிய மன்னனின் அஞ்ஞானத் திரை அறுந்து விழுந்தது. நடந்தவை அனைத்தும் சொக்க நாதனின் திருவிளையாடல் என்பதை உணர்ந்தான். “ஐயோ! ஈசனையா நான் அடித்தேன்?” என்று எண்ணி உடல் குன்றிப் போனான். “பாவியாகிய நான் இன்னும் உயிரோடிருக்கிறேனே!” என்று கதறினான், சோம சுந்தரக் கடவுளின் பரம பக்தனான அரிமர்த்தன பாண்டியன். அப்போது விண்ணிலிருந்து அசரீரியாகக் குரல் கொடுத்தார் சொக்கநாதப்பெருமான்.

“பாண்டிய குல வேந்தே! நீ நல்லாட்சி செய்து நல்லவழியில் பொருளீட்டிப் பொக்கிஷத்தில் வைத்துள்ள உனது செல்வத்தை நல்லவழியில் செலவிட விரும்பினேன். அதற்கு என் அன்புக்கு உரியவனான வாதவூரனைக் கருவியாகப் பயன் படுத்திக் கொண்டேன். ஆலயப் பணிக்காகவும் சிவனடியார்களுக்காகவும் உன் செல்வத்தை வாதவூரனை செலவிடும்படி செய்ததும் நான்தான். நீ மந்திரியின் நாணயத்தில் சந்தேகப்பட்டாய். எல்லா அரசர்களும் செய்யக் கூடியது தான் அது. நீ வாதவூரனைத் துன்புறுத்தினாய். என் பக்தனைக் காக்க நான் நரிகளைப் பரிகளாக்கி உன்னிடம் ஒப்படைக்க வந்தேன். அப்போதும் நீ என்னை அறிந்து கொள்ள வில்லை. அது உன் தவறுமல்ல. சராசரி மனிதனைப் போலவே நீ நடந்து கொண்டாய். அது இயற்கை. குதிரைகள் நரிகளான கோபத்தில் நீ மீண்டும் என்

அன்பனைத் துன்புறுத்தினாய். மாணிக்க வாசகன் யார் என்பதை உனக்கு உணர்த்தவே, வைகையில் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து, ஊரில் புகும்படி செய்தேன். நானே கூலியாளாக வந்தியின் புட்டுக்காக மண் சுமந்தேன். வாழ்நாள் முழுதும் என் நினைவாகவே வாழ்ந்த மூதாட்டி வந்தி. அவளுக்குச் சிவலோக வாழ்வளிக்கவுமே நான் கூலியாள் வேடம் பூண்டேன். உன் கையினால் பிரம்படியும் பட்டேன். நீயும் என் அன்புக்குரியவன், சிவபக்தன். ஆட்சி பீடத்தில் அமர்ந்துள்ள ஓர் அரசனின் செயல்படி நீ நடந்து கொண்டாய். ஆகவே நீ மனம் நோக வேண்டாம். வாதவூரரை விடுதலை செய். மந்திரி பதவியை இனி அவர் விரும்ப மாட்டார். அவர் இஷ்டத்துக்கு அவரைப் போக விடு. நீ நல்லாட்சி நடத்தி நலமுற்று வாழ்ந்து, அதன்பிறகு என்னிடம் வந்து சேர்” என்று கூறினார் சொக்கநாதர்.

இறைவன் தேறுதல் கூறியும் மன்னனின் மனம் அமைதியடையவில்லை. உலகத்து உயிர்கள் அனைத்தையும் காத்து ரட்சிக்கும் சர்வேஸ்வரனை பிரம்பால் அடித்த பாவியாகி விட்டேனே! குற்றமேதும் புரியாத புண்யாத்மாவான வாதவூரரை எப்படியெல்லாம் கொடுமைப்படுத்தினேன் - என்று எண்ணி எண்ணி மனம் நொந்ததுடன் சிறைக்கு ஓடோடிப் போய், அமைச்சரின் பாதங்களில் விழுந்து தன்னை மன்னிக்கும்படி கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டு கண்ணீர் விட்டுக் கதறினான். புட்டுக்கு மண் சுமந்து தன்னிடம் பிரம்படி பட்ட இறைவனின் விளையாட்டை விவரித்தான். அனைத்தையும் கேட்டு

ஆனந்தப் பரவசமானார் மாணிக்க வாசகர். பிறகு மன்னனை மார்போடு அனைத்துக் கொண்டு “நீ என்னைத் துன்புறுத்தியதால்தான் ஈசனின் திருவருட்பேறு எனக்குக் கிட்டியது. நீ எனக்கு நன்மையே செய்துள்ளாய். இறைவனின் கட்டளையை சிரமேற் கொண்டு நல்லாட்சி நடத்தி நற்கதி பெறு. இனி நான் என் வாழ்நாள் முழுதும் என் சிவகுருவான புரிசடைக் கடவுளின் புகழ்பாடி, திருத்தல யாத்திரையிலேயே கழிக்கப் போகிறேன் - எனக்கு விடை கொடு” என்று கேட்டார். வாதவூரரைப் பிரிய மனமின்றி விடை அளித்தான் பாண்டிய மன்னன். அனைவரும் வாதவூரனின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி ஆசி பெற்றனர்.

4

மாணிக்க வாசகப் பெருமான் தன் சிவஸ்தல யாத்திரையைத் தொடங்கினார். உமையொரு பாகன் ஞானாசிரியனாக வந்து தம்மை ஆட்கொண்ட திருப் பெருந்துறைத் தலத்துக்கு முதலில் சென்றார். பல நாள் அங்கு தங்கி பசுபதியை வழிபட்டு, கைலாச நாதனின் வரலாற்றையும் அவரது திருவிளையாடல்களையும் விவரிக்கும் திருவாசகத் திருப்பனுவலான சிவபுராணத்தைப் பாடினார். நமசிவாய வாழ்க, நாதன் தாள் வாழ்க-இமைப் பொழுதும் என் நெஞ்சில்

நீங்காதான் தாள் வாழ்க" என்று தொடங்கி 95 அடிகளைக் கொண்ட அற்புதமானப் பனுவலாகும். சிவபுராணம்.

திருப்பெருந்துறையில் தங்கி இருந்தபோது இறைவன் மாணிக்க வாசகருக்கு அவர் கனவில் சில கட்டளைகளையிட்டார். "அன்பா, மாணிக்க வாசகா! நீ உன் தல யாத்திரையைத் தொடங்கு. திருஉத்திர கோசமங்கைக்குச் சென்று என்னை தரிசிக்கும் போது உனக்கு நான் பெறுதற்கு அரிய சித்திகளை வழங்குவேன். பின்னர் நான் சிவலிங்க வடிவாயுள்ள தலங்களுக்குச் சென்று - திருக்கழுக்குன்றம் வந்து அங்கிருந்து தில்லையம்பலத்துக்கு வா. அங்கு உனக்குப் புகழ் சேர்க்கும் சில பணிகள் உள்ளன" என்று கூறி மறைந்தார்.

இறைவனின் திருவுள்ளப்படி வாதவூரர் திருவுத்தர கோசமங்கைக்கு வந்தார். அத்தலத்துறையும் சிவபெருமானை வணங்கி 'கடையவனேனைக் கருணையினாற் கலந்தாண்டு கொண்ட' எனத் தொடங்கும் நீத்தல் விண்ணப்பத்தைப் பாடி உருகினார். பாடல் கேட்டு மகிழ்ந்த பசுபதி, ஞானாசிரிய வடிவங்காட்டி, மாணிக்க வாசகருக்கு பல அரிய சித்திகள் கைவருமாறு அருளினார். ஆனால் சித்திகள் கைவரப் பெறுவதினால் தனக்கு ஈசனை அடையும் முக்தி தடையாக இருக்குமோ என்று எண்ணிய வாதவூரர் "எண்ணிலியாகிய சித்திகள் வந்தெனை எய்துவதாகாதோ" என்று கேட்டு உள்ளம் உருகினார்.

அதன்பின் பல சிவத் தலங்களுக்குச் சென்று, ஈசனை வழிபட்டு சோழ நாட்டுக்கு வந்து, திருவிடை

மருதூர், திருவாரூர், சீர்காழி, திருமுதுகுன்றம், திருவெண்ணெய் நல்லூர் ஆகிய சிவத் தலங்களுக்குச் சென்று சிவகுருவான செம்மேனிப் பெம்மானை தரிசித்து திருவண்ணாமலைக்கு வந்தார். அங்கு ஜோதி வடிவாய் விளங்கும் கூத்தனைப் போற்றி திருவெம்பாவையையும் திருஅம்மானையையும் பாடிப் பரவினார். திருவண்ணாமலையிலிருந்து கிளம்பி, காஞ்சிபுரம் போய் காமாட்சி அன்னையையும் ஏகாம்பரேசனையும் வழிபட்டு திருக்கழுக்குன்றம் வந்தார். அங்கு குடிகொண்டுள்ள வேத கிரீஸ்வரப் பெம்மானிடம் தமக்கு மீண்டும் ஞானாசிரிய வடிவில் தரிசனம் தரவேண்டும் என்று கேட்டு இறைஞ்சினார். தனது தொண்டனின் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்வித்தார் சிவபெருமான். குரு வடிவான ஞான சொரூபத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்த வாதவூரர் 'திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம்' என்னும் ஏழு பாடல்களைப் பாடி நெஞ்சம் நெகிழ்ந்தார்.

மதுரை வெள்ளியம்பலத்தில் திருநடனக் கோலத்தில் ஈசனைக் கண்டு மகிழ்ந்த மாணிக்க வாசகர், பொன்னம்பலத்திலே பொற்பாதம் தூக்கி ஆடும் புரிசடையோனைக் காணும் ஆவலில் சிதம்பரம் நோக்கிப் பயணமானார். பல நாள் பயணப்பட்டு தில்லையம்பதியை அடைந்தார். பொன்னம்பலத் தாடும் பொன்னார் மேனியனைக் கண்டு புளகாங்கிதம் அடைந்தார். பக்தி பிரவாகமாகப் பெருக்கெடுத்தது. பத்துத் திருவாசகப் பாடல்களைப் பாடினார். இவை 'கண்டபத்து' என்று அழைக்கப் படுகின்றன. தில்லையில் தான் சிவனைக் கண்ட

காட்சியை ஒவ்வொரு பாடல் முடிவிலும் 'கண்டேனே!' என்று கூறி முடிப்பதால் இதற்கு கண்டபத்து என்று பெயர் வரலாயிற்று.

தில்லை வந்த பிறகு மாணிக்க வாசகர் வேறு தலங்கள் எதற்கும் போகவில்லை. தாம் முக்தி பெறப் போகும் இடம் தில்லை தான் என்று உள்ளுணர்வு வாதவூரருக்கு ஏற்பட்டதோ என்னவோ. தினமும் பொன்னம்பல நாதரையும் சிவகாம சுந்தரியையும் தரிசித்து மகிழ்ந்தார். அவர்களுடைய பெருமைகளைக் கூறும் தீந்தமிழ்ப் பாடல்களைப் பாடினார். குலாப் பத்து, கோவில் திருப்பதிகம், கோவில் மூத்த திருப்பதிகம், கீர்த்தித் திருவகவல், திருவண்டப்பகுதி, போற்றித் திருவகவல் ஆகிய திருவாசகப் பாடல்களை மாணிக்க வாசகர் பாடியது இக்கால கட்டத்தில்தான். குழந்தைகள் விளையாடும்போது கூறும் வார்த்தைகள்- பேச்சுக்கள் இறைவனைக் குறிப்பதாகவே இருந்தால் பயனுடையதாக இருக்குமே என்றெண்ணிய வாதவூரர் திருத்தெள்ளேணம், திருவந்தியார், திருத்தோணாக்கம், திருப்பூவல்லி, திருப்பொன்னுசல் ஆகிய பனுவல்களைப் பாடினார். இவற்றில் பெண் குழந்தைகள் தங்கள் விளையாட்டின் போது பாடக்கூடிய பாடல்கள் பல உள்ளன.

இறைவனிடமிருந்து அழைப்பு வரும் வரை இவ்வுலகில் வாழ்ந்துதானாக வேண்டும். ஆகவே வாதவூரர் அம்பலத்தாடுவானின் அழைப்பை எதிர் பார்த்துப் பொறுமையுடன் காத்திருந்தார். "நான் ஆற்ற வேண்டிய பணி இன்னும் ஏதோ உள்ளது. அதனால் தான் - செழுநீர்ப்புனல் கங்கையைச் செஞ்சடை மேல்

வைத்த தீவண்ணன் இன்னும் எனக்கு அழைப்பு விடுக்கவில்லை” என்று அமைதி காத்தார். சிதம்பரத்துக்கு வெளியே - கிழக்குத் திக்கில் ஒரு சோலையில் பர்ணசாலை அமைத்துக்கொண்டு அதில் வாழ்ந்து வந்தார். தினமும் தில்லையம்பலத்தான் கோயிலுக்குப் போவார். இறைவனை வழிபடுவார். மனம் உருகப் பாடுவார். பின் தன் குடிலுக்குத் திரும்புவார். அன்னைப் பத்து, திருக்கோத்தும்பி, குயில் பத்து, திருத்தசாங்கம், அச்சப்பத்து ஆகிய அழகிய தமிழ்ப் பாசுரங்களைப் பாடித் தம் பக்தியை வெளிப் படுத்தினார் மணிவாசகப் பெருமான்.

இவ்வேளையில் இலங்கை வாழ் சிவபக்தர் ஒருவர் ஒரு புரட்சி செய்து கொண்டிருந்தார். பௌத்த சமயத்தினர் மிகுதியாக வாழும் நாடு இலங்கை. இலங்கை வாசியான அந்த சிவபக்தர் தமிழகம் வந்து சிவத் தலங்களைத் தரிசித்து திரும்பி இருந்தார். அதன் பிறகு அவர் எதற்கெடுத்தாலும் தம் பேச்சின் முடிவில் “பொன்னம்பலம்-பொன்னம்பலம்” என்று கூறலானார். தில்லையம்பல வாணனிடம் அவர் கொண்ட பக்தி அவரை அப்படிப் புலம்ப வைத்தது. இது இலங்கை வாழ் புத்தர்களுக்கு எரிச்சலூட்டியது. சிவத்தை வெறுப்பவர்கள் அவர்கள். இந்தப் பொன்னம்பலப் பித்தனால் தங்கள் செல்வாக்கு பாதிக்கப்படுமோ என்று பயந்தார்கள். இலங்கை மன்னன் புத்த சமயத்தைச் சார்ந்தவன். ஆகவே அவனிடம் சென்று, வாய்க்கு வாய் பொன்னம் பலத்தை அழைக்கும் சிவப்பித்தனைப் பற்றிக் கோள் முட்டி - அச் சைவனைத் தண்டிக்குமாறு கூறினர்.

அரசன் புத்த மதத்தினனானாலும் நல்லவன். ஆலோசியாமல் எதையும் செய்ய மாட்டான். அந்த சிவபக்தனை வரவழைத்தான் மன்னன். அவர் தோற்றமே மன்னனுக்கு அவரிடம் மதிப்பையும் மரியாதையையும் ஏற்படுத்தியது. “நீங்கள் அடிக்கடி பொன்னம்பலம் என்று கூறுவதாக அறிந்தேன். அதன் விளக்கம் கேட்டறியவே உங்களை அழைத்து வரச் செய்தேன்” என்றான் அரசன். அவரது பணிவான வேண்டுகலைக் கேட்ட அச் சிவத் தொண்டர் “தில்லைத் தலத்தில் உறையும் பண்ணவர் போற்றும் கண்ணுதற் கடவுளான பொன்னம்பலத்தாடும் புண்ணியனின் பெருமைகளைக் கூறினார். ‘சிவாய நம’ என்ற ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தின் மகிமையை விளக்கினார். அரசன் அவற்றை அமைதியாகக் கேட்டான்.

ஆனால் அருகிருந்த புத்தர்கள் பொங்கி எழுந்தனர். கடுஞ்சினம் கொண்ட அவர்கள் “நீர் கூறுவது பிதற்றல், எங்கள் புத்த பகவானுக்கு இணையான தெய்வம் இந்நில உலகில் இல்லை. நாங்கள் இப்போதே நீர் கூறும் தில்லை நகருக்குச் செல்வோம். அங்குள்ள சைவர்களை வாதில் வெல்வோம். நீர் கூறும் பொன்னம்பலத்தை - எங்கள் போதி சத்துவரான புத்த தேவனின் விஹாரமாக்குவோம்” என்று குளுரைத்தார்கள். மன்னரிடம் விடை பெற்றுத் தமிழகம் கிளம்பி விட்டார்கள். இலங்கை மன்னன், தான் பின்னால் வருவதாகக் கூறி அவர்களை வழி அனுப்பி வைத்தான்.

புத்த பிக்குகள் தில்லையை அடைந்து சிதம்பரம் திருக்கோயிலுக்குள் புகுந்து, தங்களோடு வாதிட

வருமாறு சைவ சமயத்தினரை வம்புக்கு இழுத்தார்கள். தில்லை வாழ் அந்தணர்களும் பொது மக்களும் புத்த பிக்குகளின் இந்த அடாவடித்தனத்தைக் கண்டு ஆத்திரமடைந்தார்கள். “வேற்று மதத்தவரான நீங்கள் எங்கள் கோயிலுக்குள் புகுந்து வாதுக்கழைப்பது முறையல்ல. எங்கள் ஆலயத்திலிருந்து - இல்லை இவ்வூரிலிருந்தே வெளியேற வேண்டும்” என்றார்கள்.

ஆனால் அடாவடிப் பேர்வழிகளான பிக்குகள் “உங்கள் சைவ சமயம் போலியான சமயம். அம்பலத்தாடும் உங்கள் கூத்தன் ஒரு பித்தன். எங்கள் பௌத்தமே மேலான மதம். எங்கள் புத்த தேவனே மேலான தெய்வம். இதை நாங்கள் உங்களுடன் வாதமிட்டு நிலை நாட்டுவோம். இப்பொன்னம் பலத்தை புத்த விஹாரமாக மாற்றிய பிறகே இங்கிருந்து வெளியேறுவோம்” என்று ஆணவத்துடன் கூறி அங்கிருந்து போக மறுத்து விட்டார்கள்.

தில்லை வாழ் மக்களும் அந்தணர்களும் என்ன செய்வது என்று புரியாமல் தவித்தார்கள். திரிபுரம் எரித்த விரிசடையானை வேண்டியபடி தத்தம் வீடு சென்று இரவை உறக்கமின்றிக் கழித்தனர். கூத்தபிரான் சும்மா இருப்பாரா? தில்லை வாழ் அந்தணர் மூவாயிரவரின் கனவில் தோன்றினார். அவர்களைக் கவலைப்பட வேண்டாம் என்று ஆறுதல் கூறினார். நகரின் கிழக்கே சோலையில் குடில் அமைத்து வாழும் தம் பக்தனான வாதவூரிடம் போய் விஷயத்தைக் கூறி, புத்தர்களோடு வாதிட்டு வெல்ல அவரை அழைத்து வருமாறும் கூறி மறைந்தார்.

பொழுது புலர்ந்ததும் அந்தணர்கள் மூவாயிர வரும் தங்கள் கனவைப் பிறரிடம் கூறி வியப்புற - அனைவர் கனவிலும் இறைவன் தோன்றியதை அறிந்து உடனே எல்லாரும் வாதவூரரைத் தேடிப் போனார்கள். அத்து மீறி ஆலயத்தில் நுழைந்து, ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு, அடாவடி செய்யும் புத்தர்களோடு வாதிட்டு, அவர்களை வென்று விரட்ட வருமாறு அழைத்தார்கள். சிவ சிந்தனை தவிர வேறு எதிலும் நாட்டமில்லாத வாதவூர் முதலில் அவர்கள் வேண்டுகோளை ஏற்கவில்லை. அவர்கள் ஈசன் தங்கள் எல்லாருடைய கனவிலும் தோன்றிக் கூறியதைச் சொல்லவும் - திருப்பெருந்துறையில் இறைவன் தனக்கு இட்ட கட்டளை நினைவுக்கு வந்தது. 'தில்லையில் உனக்கு ஒரு பணி உள்ளது.' என்று கூறியது இதுதான் போலும் என்ற முடிவோடு தில்லை வாழ் அந்தணர்களின் வேண்டுகோளை ஏற்று புத்தர்களோடு வாதிடக் கிளம்பினார்.

கூத்தபிரானின் ஆலயத்தை அடைந்த வாதவூர் நேரே புத்தர்களிடம் போகவில்லை. அம்பலத்தாடும் அண்ணலின் சந்நிதிக்குச் சென்று ஈசனை வணங்கித் துதித்தார். அதன் பிறகே வாதிட புத்தர்கள் காத்திருக்கும் மண்டபத்தை அடைந்தார். இதற்குள் இலங்கை மன்னன் தம் அருமைப் புதல்வியுடன் தில்லை வந்து சேர்ந்திருந்தான். மன்னன் மகள் பிறவி ஊமை.

சிவ நிந்தனையாளர்களான புத்த பிக்குகளை நேருக்கு நேர் பார்க்க விரும்பாத வாதவூர், நடுவே திரையிட்டு தம் பார்வையிலிருந்து புத்தர்களை

மறைக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டார். அதன் பிறகே வாதிடுதல் தொடங்கியது.

புத்தர்கள் தங்கள் மதத்தையும் - புத்த தேவனையும் புகழ்ந்து சைவத்தையும் சிவனையும் நிந்தித்து, குதர்க்கமான வினாக்களை எழுப்பி வாதிட்டார்கள். வாதவூரர் அமைதியாக அவர்களின் வாதத்துக்கு ஆணித்தரமான பதிலளித்து சைவத்தின் - சிவத்தின் சிறப்பைக் கூறி அவர்களை நிலைகுலைய வைத்தார். பிக்குகள் தாங்கள் தோல்வியடையவது உறுதி என்றுணர்ந்து தர்க்கமிடுவதற்குத் தகுதியற்ற வினாக்களை வரம்பு மீறி வீசி, கைலாச நாதனை கண்டபடி வசை பாடினார்கள்.

இதனால் கோபமும் வேதனையும் அடைந்த மாணிக்கவாசகர் கலைமகளை தியானித்து “தாயே சரஸ்வதி! இவர்களின் கீழான வாதத்தைக் கேட்டாயா? இவர்களுக்கு நான் பதில் சொல்ல வேண்டுமா? சிவ நிந்தனை செய்யும் இவர்கள் நாவில் நீ இருக்கலாமா?” என்று கேட்டார்.

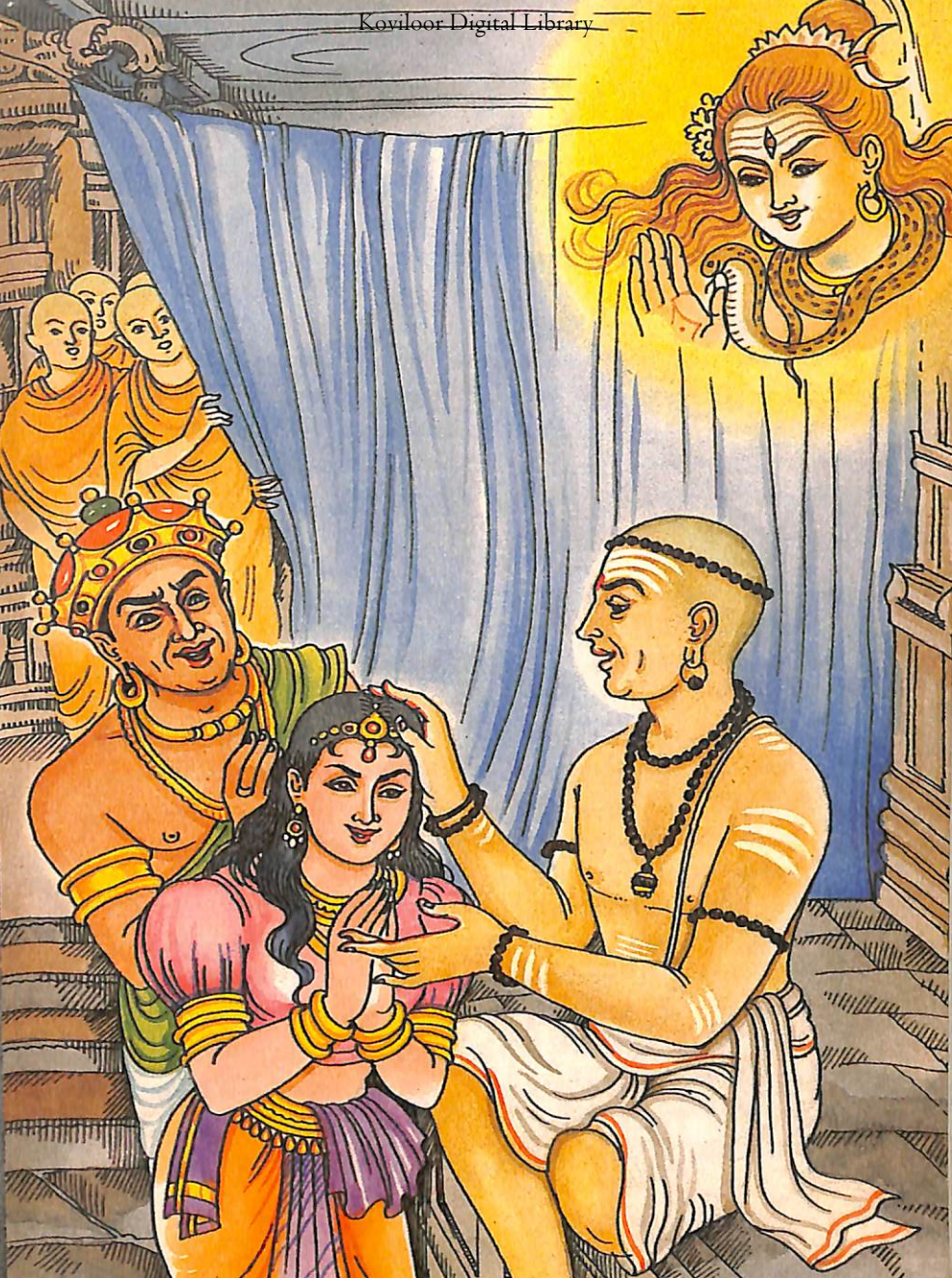
அடுத்த விநாடி புத்த பிக்குகள் பேசும் சக்தியை இழந்தனர். “பெப்பப்பே!” என்று உளறினர். தாங்கள் ஊமைகளாகிப் போனதை அறிந்த புத்தர்கள் கதிகலங்கிப் போனார்கள். அப்போது இவை அனைத்தையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த இலங்கை மன்னன் வாதவூரரின் முன் வந்து, அவர் பாதங்களில் வணங்கி எழுந்து “சிவனருள் செல்வரே! தங்களோடு வாதிட முடியாமல் புத்தர்கள் ஊமைகளாயினர். இதோ என் ஒரே மகள் பிறவி ஊமை. இவளைப் பேசும்படிக்கு அருள் பாலித்தீர்களானால் நான்

தங்கள் தொண்டனாகிறேன். சைவத்தைத் தழுவி முக்தி பெறுவேன். கருணை காட்டுங்கள்” என்று கரங்குவித்து கண்ணீர் வழிய வேண்டினான்.

அழகொழுகும் அப்பெண் குழந்தையின் நிலை எண்ணி மாணிக்க வாசகரின் மனம் இளகியது. அவளைத் தம் அருகே அழைத்து அவள் தலையைத் தம் கையினால் வாஞ்சையோடு வருடினார். “குழந்தாய்! புத்த பிக்கு என்னிடம் கேட்ட வினாக்களுக்கெல்லாம் நீயே விடை கொடு” என்றார்.

அந்த அற்புதம் அப்போது நிகழ்ந்தது. பிறவி ஊமையான அந்த அரசகுமாரி கணீர்க் குரலில் பேசினாள். புத்தர்கள் வாதவூரரிடம் கேட்ட கேள்விகளைக் கூறி-அதற்கு விடையையும் கூறினாள். கலைமகளின் அருள் - சிவநேசர் வாதவூரரின் ஆசி இரண்டும் ஊமைப் பெண்ணை அறிவிற் சிறந்த பேச்சாளியாக்கியது. இந்த அதிசயத்தை ஆலயத்தில் குழுமி இருந்தோர் அனைவரும் கண்டு வியந்தனர். வாதவூரரும் மனமகிழ்ந்து ஊமை இளவரசியின் முதல் பேச்சை வினா விடையைத் தொகுத்து - பெண் குழந்தைகள் விளையாடும் போது, பாடி மகிழும்படி பாடல்களாக்கித் தந்தார். அது திருச்சாழல் என்று வழங்கப்படுகிறது.

தான் கூறியபடி இலங்கை மன்னன் புத்த மதத்தை உதறி, சைவனானான். மாணிக்க வாசகரிடம் ஊமைகளான புத்தர்களுக்கு பேசும் சக்தி அளித்து மன்னிக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டான். மணி வாசகப் பெருமானும் இலங்கை மன்னனின் வேண்டுகோளை ஏற்று, பொன்னம்பல வாணனைத் துதித்து

புத்தர்களுக்குப் பேசும் சக்தி வழங்குமாறு வேண்டிக் கொண்டார். பிக்குகளின் ஊமைத் தன்மை அகன்றது. அவர்கள் அனைவரும் மாணிக்க வாசகரின் பாதம் பணிந்து சைவராக மாறினார்கள்.

திருவாதவூரர் தில்லையில் நிகழ்த்திய அற்புதங்களைக் கேள்விப்பட்டான் சோழ மன்னன். அவனுக்கும் ஒரு பேசாப் பெண் குழந்தை இருந்தது. தன் ஊமைப் பெண்ணை அழைத்துக் கொண்டு சிதம்பரம் வந்தான் சோழன். தன் மகளுக்கும் பேச்சுத் திறன் அளித்து ஆசியளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டான்.

என் செயலாவது ஏதொன்றுமில்லை. எல்லாம் ஈசன் செயல் என்று கூறிய மாணிக்கவாசகர், சோழனின் துயர் நீங்க, இறைவனிடம் வேண்டிக் கொண்டு அக்குழந்தையையும் பேசும்படி செய்தார். சோழ ராஜன் வாதவூரரின் அடியவனானான். அனைவருக்கும் விடை கொடுத்தனுப்பி விட்டு வாதவூரர் தம் பர்ணசாலைக்குத் திரும்பி, சிவத்தைச் சிந்தையில் நிறுத்தி தியானத்திலாழ்ந்தார்.

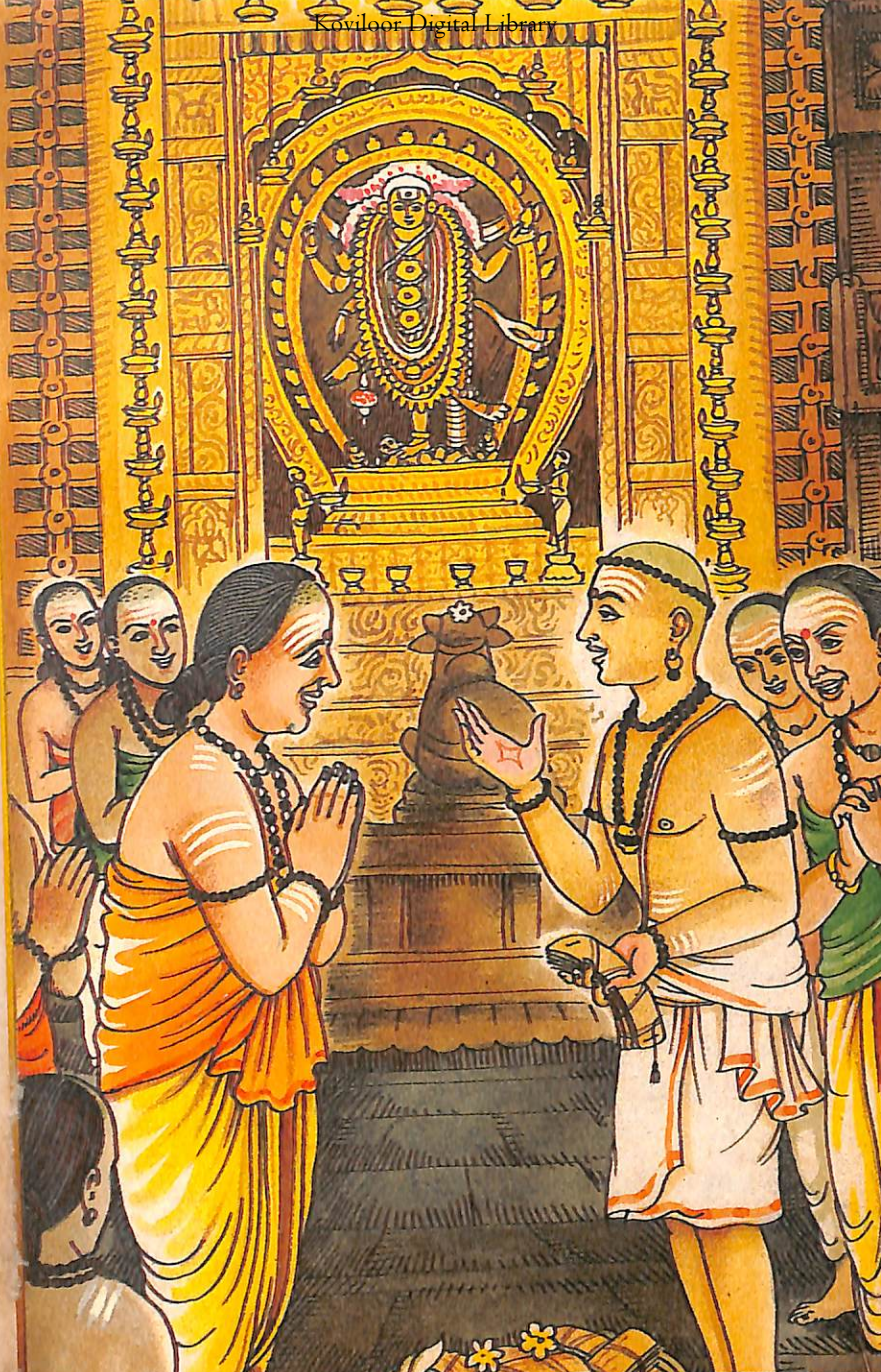
மாணிக்க வாசகரைத் தம் பால் அழைத்துக் கொள்ளும் வேளை வந்து விட்டதை அறிந்தார் பொன்னார் மேனியன். இன்னும் சில பனுவல்களைப் பாடவேண்டும் என்று விரும்பினார். மாணிக்க வாசகனின் புகழ், இப்பார் உள்ளளவும் மங்காதிருக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டார் அம்மையப்பன். ஈசனின் எண்ணம் போலவே வாதவூரர் தம் மணி வாசகத்தினால் திருப்படையெழுச்சி, திருப்படையாட்சி,

யாத்திரைப்பத்து, அச்சோப்பதிகம் ஆகிய திருவாசகப் பாடல்களைப் பாடி மாலையாக்கி மகாதேவனுக்கு அணிவித்து மகிழ்ந்தார். மாணிக்க வாசகரின் திருவாசகப் பாடல்களில் கடைசியானது அச்சோப் பதிகம்.

ஒரு நாள் அந்தணர் ஒருவர் மாணிக்க வாசகரின் பர்ணசாலைக்கு வந்தார். மணிவாசகர் அவரை அன்போடு வரவேற்றார். “தாங்கள் யார்? எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்? என்னை நாடியதன் காரணம் என்ன?” என்று கேட்டார்.

அந்தண வடிவிலிருந்தவர் ஆதி அந்தமற்ற அரன்! மலை மகள் நாயகரான அம்மறையவர் கூறினார்— “நான் பாண்டிய நாட்டிலிருந்து வருகிறேன். உமக்காக சொக்க நாதன் குதிரை வியாபாரியாக வந்ததையும் கூலியாளாக வந்து பிரம்படி பெற்றதையும் கேள்விப் பட்டேன். இறைவனின் அன்புக்குப் பாத்திரமான உம்மை தரிசிக்க ஆசைப்பட்டேன். அதற்குள் நீங்கள் தல யாத்திரை கிளம்பிப் போய் விட்டதாக அறிந்தேன். உம்மை எந்தத் தலத்தில் சந்திப்பது என்று தெரியவில்லை. தில்லையம்பதியில் நீர் புத்தரை வாதில் வென்றதைக் கேள்விப்பட்டு இங்கு ஓடோடி வந்துள்ளேன் உங்களைத் தரிசிக்க” என்று அழகாக நாடகமாடினார் நாட்டிய நாயகன்.

பாண்டி நாட்டு அந்தணரின் பேச்சைக் கேட்ட மாணிக்க வாசகர் “என்னைக் காணவா இவ்வளவு தூரம் பிரயாணப்பட்டுச் சிரமப்பட்டிருக்கிறீர்கள்? சொக்கநாதனிடம் சிந்தையைச் செலுத்தினாலாவது

சொர்க்கத்துக்கு மார்க்கமுண்டு. நான் அவனால் ஆட்டுவிக்கப்படுகிறவன்” என்றார்.

“அதில்லை. உங்களைக் காண விரும்பியதற்கு வேறொரு முக்கிய காரணமும் உண்டு” என்றார் அந்தண வேடதாரி.

“அதுவென்னவோ...?”

“செம்மேனிப் பெம்மானான கண்ணுதற் கடவுளாம் சிவனின் பெருமைகளை ஏராளமான இனிய தமிழ்ப்பாக்களாக நீங்கள் பாடி இருப்பதாக அறிந்தேன். அவற்றையெல்லாம் ஒதி உணர்ந்து உளம் மகிழ விரும்புகிறேன். நீங்கள் அப்பாடல்களைச் சொல்வீர்களானால் அவை அனைத்தையும் நான் ஏட்டில் எழுதிக் கொள்ளுகிறேன். இதற்கு நீங்கள் சம்மதித்தருள வேண்டும்” என்றார் வேதியர் வடிவில் வந்திருந்த சிவகுருநாதன். அந்தணரின் வேண்டுகோள் நல்லதாகவேத் தோன்றியது மாணிக்க வாசகருக்கு. ‘சிவன் புகழ் கேட்டு ஜீவன்கள் பலனடையும் நல்ல செயலல்லவா இது’ என்று அதற்குச் சம்மதித்தார். தாம் பாடிய அனைத்து திருவாசகப் பாடல்களையும் முறைப்படுத்திக் கூறத் தொடங்கினார் மாணிக்க வாசகர். சொல்லச் சொல்ல, அவற்றைத் தாம் கொண்டு வந்திருந்த ஓலைச் சுவடிகளில் பதித்துக் கொண்டார் அந்தணர் வடிவில் வந்திருந்த பரமேஸ்வரன்.

திருவாசகப் பாடல்கள் அனைத்தும் எழுதி முடிக்கப்பட்டன. அப்போது அந்தணர் கேட்டார் “வாதவூரரே உமது பாடல்கள் சொற்கவையும்

பொருட் சுவையும் கொண்டுள்ளன. இவ்வளவு சிறப்பாகப் பாடல் புனையும் நீர், பொன்னம்பலத் தாடும் பொன்னார் மேனியனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாக்கி ஓர் அகப்பொருள் கோவை பாடினால் என்ன?"

இப்படி வினா எழுப்பியதும் மாணிக்க வாசகர் “உண்மைதான். என் ஐயனின் விருப்பம் அதுவானால் அப்படியே பாடுகிறேன்” என்று கூறி அப்போதே ‘அகப்பொருள் கோவை’யைப் பாடினார் அந்தணர் வடிவிலிருந்த சோமசுந்தரர். அப்பாடல்களையும் எழுதிக் கொண்டார். அகப்பொருள் கோவையை வாதவூரார் பாடி முடித்ததும் அந்த அந்தணர் ஒரு காரியம் செய்தார். தாம் பிரதி எடுத்துக்கொண்ட அத்தனை பாடல்களின் ஓலைச் சுவடிகளையும் சேர்த்து மூட்டை கட்டிக்கொண்டார். அடுத்த விநாடி அங்கிருந்து மறைந்தார்.

அப்போதுதான் தன்னிடம் அந்தணராக வந்தது இறைவன் என்பதை அறிந்தார் மாணிக்கவாசகர். நெகிழ்ந்தார். “இறைவா! எனக்காக நீ என்ன வேட மெல்லாம் போடுகிறாய்” என்று போற்றினார்.

ஓலைச் சுவடிகளுடன் மாயமாய் மறைந்த ஈசன் அப்பாடல்களின் முடிவில் “திருவாதவூரன் கூற அழகிய சிற்றம்பலமுடையான் எழுதியது” என்று தம் கையொப்பமிட்டார். பிறகு பனுவல்கள் அடங்கிய திருமுறை ஏடுகளை அழகாக அடுக்கிக் கட்டினார். அந்த மூட்டையைத் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தின் வாயில் படியில் வைத்தார்.

பொழுது புலர்ந்ததும் இறைவனுக்குப் பூசனை புரிய குருக்கள் திருச்சந்நிதியை அடைந்த போது, வாயிற்படியில் மூட்டையைக் கண்டவர் வியந்து அதை அவிழ்த்துப் பார்த்தார். திருவாதவூரின் திருவாசகப் பனுவல்கள் அனைத்தும் அதில் இருப்பதைக் கண்டு வியந்தார். தில்லை மூவாயிரமவர்களை அழைத்துக் காட்டினார். ஏடுகளின் முடிவில், ஈசன் எழுதி ஒப்பமிட்டுள்ளதைக் கண்டவர்கள் பயபக்தியும் பூரிப்பும் அடைந்தார்கள். அவ்வேடுகளுக்கு நறு மலர்களைச் சாத்தி அர்ச்சனை செய்வித்தார்கள்.

ஏட்டுச் சுவடிகளைப் புரட்டிப் பார்த்து அந்தி வண்ணனின் கையொப்பத்தைக் கண்டு இறைவன் திருவருளைச் சொல்லிச் சொல்லிப் போற்றினர். திருவாதவூரின் திருமுறைகளின் பொருளை அறிய ஆசைப்பட்டனர். ஆகவே ஏடுகளை எடுத்துக் கொண்டு வாதவூரர் வதியும் பர்ண சாலையை அடைந்தனர். தங்கள் விருப்பத்தை அவரிடம் தெரிவித்தனர். ஓலைச் சுவடிகளையும் அதன் இறுதியில் ஈசன் தானே கையொப்பமிட்டிருப்பதையும் கண்டு இறும்பூதெய்திய மணிவாசகர் - இறைவன் தனக்காக எத்தகைய காரியம் செய்துள்ளார் என்று எண்ணிக் கண்ணீர் சிந்தினார்.

பிறகு அனைவரையும் தம்முடன் அழைத்துக் கொண்டு தில்லை சிற்றம்பலவாணர் சந்நிதியை அடைந்தார். தம்முடன் 'வந்தவர்களைப் பார்த்து, "திருவாசகத் திருமுறையின் பொருள் அறிய ஆசைப் பட்டீர்களில்லையா? இப்பொன்னம்பல வாணரே, திருவாசகத்தின் பொருளாவார்" என்று கூறி

72 ♦ மாணிக்கவாசகர் - வாழ்வும் வாக்கும்

தில்லையம் பலத்தில் புகுந்தவர் மறைந்தார். சிறிது நேரத்தில் மாணிக்கவாசகர் இறைவனின் ஜோதி வடிவில் கலந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

மாணிக்கவாசகர் வாக்கு

மாநகர சபை நிர்வாகம்

குறிப்பு

சிவபுராணம்

நமச்சிவாய வா அழ்க! நாதன் தாள் வாழ்க!
 இமைப்பொழுதும் என் நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள்
 வாழ்க!
 கோகழி ஆண்ட குருமணிதன் தாள் வாழ்க!
 ஆகமம் ஆகிநின்று அண்ணிப்பான் தாள் வாழ்க!
 ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடி வாழ்க!

“நமசிவாய” என்னும் திரு ஐந்தெழுத்து வாழ்க! தலைவன் ஆகிய சிவபெருமானுடைய திருவடிகள் வாழ்க! கண் இமைக்கும் அளவு, நேரமும் என் மனத்தில் இருந்து நீங்காதவன் இறைவன்; அவருடைய திருவடிகள் வாழ்க! ‘கோகழி’ என்பது திருப்பெருந்துறை; அங்கு ஆட்சி செய்பவர் என் குருமணி; அவருடைய திருவடிகள் வாழ்க! ஆகமங்களின் பொருளாகயிருப்பவர் இனிமை தருகிறவர் - அவருடைய திருவடிகள் வாழ்க! ஒருவன் ஆகவும் பலராகவும் இருப்பவர் இறைவன்; அவனுடைய திருவடிகள் வாழ்க!

தாள் - திருவடி; நாதன் - தலைவன்; இமைப் பொழுது - கண் இமைக்கும் நேரம்; நீங்காதான் - நீங்காதவன்; கோகழி - திருப்பெருந்துறை; ஆவுடையார் கோவில். அண்ணிப்பான் - இனிப்பவன்; ஏகன் - ஒருவன்; அனேகன் - பல.

வேகம் கெடுத்து ஆண்ட வேந்தன் அடி வெல்க!
 பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன் தன் பெய்கழல்கள் வெல்க!
 புறத்தார்க்குச் சேயோன்தன் பூங்கழல்கள் வெல்க!
 கரங்குவிவார் உள்மகிழும் கோன்கழல்கள் வெல்க!
 சிரங்குவிவார் ஒங்குவிக்கும் சீரோன் கழல் வெல்க!

பாசங்கள் வலிமை உடையவை; அவற்றின் வலிமை அழித்து - ஆள்பவர் ஆகிய அரசரது திருவடிகள் வெல்க! என் பிறப்பை ஒழிப்பவர் தலைக்கோலம் உடையவர் - அவருடைய அழகிய கழல்கள் வெல்க! சைவ சமயத்துக்கு மாறுபட்டவர் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குத் தொலைவாக இருப்பவர் சிவபெருமான். அச்சிவபெருமானின் அழகிய கழல்கள் வெல்க! கைகளை குவித்து வணங்குபவர்களை அடியார்கள் வணங்குவார்கள். அவர்களை ஒங்கச் செய்பவர் இறைவன் - அந்த இறைவன் கழல்கள் வெல்க!

வேகம் - (பாசங்களின்) வலிமை; கெடுத்து - அழித்து; வேந்தன் - அரசன்; பிறப்பு அறுக்கும் - பிறப்பை ஒழிக்கும்; பிஞ்ஞகன் - தலைக்கோலம் உடையவன்; பூ - அழகிய; கழல் - திருவடி; சேயோன் - தொலைவில் இருப்பவன்; கரம் - கை; கோன் - அரசன்; உள் - மனம்; சிரம் - தலை;

ஈசன் அடி போற்றி! எந்தை அடிபோற்றி!
தேசன் அடிபோற்றி! சிவன் சேவடி போற்றி!
நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடிபோற்றி!
மாயப்பிறப்பு அறுக்கும் மன்னன் அடிபோற்றி!
சீரார் பெருந்துறை நம் தேவன் அடிபோற்றி!
ஆராத இன்பம் அருளுமலை போற்றி!

ஈசன் அடியைப் போற்றுகின்றேன்! என் தந்தையின் அடியைப் போற்றுகின்றேன்! புகழ் பொருந்திய இறைவன் அடியைப் போற்றுகின்றேன்! சிவபெருமானுடைய அடியைப் போற்றுகின்றேன்! அன்புடன் இருக்கும் தூய்மையான இறைவனது அடியைப் போற்றுகின்றேன்! மாயம் ஆகிய பிறப்பு இனி வராதபடி செய்பவர் - பெருமை உடையவர் -

அவருடைய அடியைப் போற்றுகின்றேன்! சிறப்புப் பொருந்திய தலம் திருப்பெருந்துறை. அங்கு இருக்கும் கடவுளுடைய அடியைப் போற்றுகின்றேன்! குறையாத இன்பத்தை அருள் செய்பவர்; மலை போன்றவர்; அவருடைய அடியைப் போற்றுகின்றேன்.

எந்தை - என் தந்தை; தேசன் - ஒளி பொருந்தியவன்; நிமலன் - குற்றமற்றவன்; மன்னன் - பெருமை உடையவன்; தேவன் - கடவுள்; சீரார் - பெருமையுடையவர்; ஆராத - குறையாத;

சிவனவன் என் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
அவனருளாலே அவன் தாள் வணங்கிச்
சிந்தை மகிழ்ச் சிவபுராணம் தன்னை
முந்தை வினை முழுதும் ஓய உரைப்பன் யான்
கண்ணுதலான் தன் கருணைக் கண்காட்ட வந்து எய்தி
எண்ணுதற்கு எட்டா எழிலார் கழல் இறைஞ்சி;

அவர் சிவபெருமான்; அவர் என் மனத்தில் இருக்கிறார். அதனால் அச்சிவபெருமானின் திருவருளால் அச்சிவபெருமானின் திருவடிகளை வணங்குகிறேன். என் மனம் மகிழ்ச்சி அடையும் படி "சிவபுராணம்" பாடுகிறேன். முன் பிறவிகளில் செய்த வினைகள் எல்லாம் நீங்கும். நெற்றியில் கண் உடைய சிவபெருமான் எனக்கு அருள் புரிந்தார். மனத்தால் நினைப்பதற்கும் எட்டாதது அவர் திருவடி. அழகு பொருந்திய கழல்களையுடையது அவர் திருவடி. அவற்றை வணங்குகிறேன்.

சிந்தை - மனம்; அவன் - சிவபெருமான்; தாள் - திருவடி; முந்தைவினை - முன்வினை; ஓய - நீங்க; உரைப்பன் - சொல்வேன்; கண்ணுதலான் - நெற்றியில் கண் உடையவன்; எண்ணுதற்கு எட்டா - மனத்தால் நினைக்க எட்டாதது; எழில் ஆர் - அழகு பொருந்திய; கழல் - திருவடி; இறைஞ்சி - புகழ்ந்து;

விண்ணிறைந்து மண்ணிறைந்து மிக்காய் விளங்கு
 ஒளியாய்
 எண்ணிறந்து எல்லை இலாதானே! நின் பெரும் சீர்
 பொல்லா வினையேன் புகழுமாறு ஒன்று அறியேன்!
 புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
 பல்விருகம் ஆகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
 கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
 வல்அசுரர் ஆகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
 செல்லஅ நின்றஇத் தாவர சங்கமத்துள்
 எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்து இளைத்தேன்; எம்பெருமான்
 மெய்யே உன்பொன் அடிகள் கண்டு இன்று
 வீடுற்றேன்.

இறைவனே! நீ விண் முழுவதும் நிறைந்து
 இருக்கிறாய். நீ எல்லாரைக் காட்டிலும் மேலாக
 இருக்கிறாய்; நன்கு விளங்கும் உன் பெருமைக்கு
 எல்லை இல்லை. ஒளியாக இருக்கிறாய். நான்
 பொல்லாத வினைகளை உடையவன். உன்
 பெருமையையும் சிறப்பையும் எப்படிப் புகழ்வது
 என்று அறியாது இருக்கிறேன். புல், பூண்டு, புழு, மரம்,
 பலவகை மிருகம், பாம்பு, பறவை, கல், மனிதர், பேய்,
 கணங்கள், வலிமை பொருந்திய அரக்கர், முனிவர்,
 தேவர் என்று பலவிதமானப் பிறவிகள் உண்டு.
 இப்பிறவிகள் எல்லாம் எடுத்தேன்; இளைத்தேன். இது
 உண்மை. உன் பொன் போன்ற திருவடிகளைக் கண்டு
 விடுதலை அடைந்தேன்.

விண் - சுவர்க்கம்; மண் - பூமி; மிக்காய் - எல்லாரைக்
 காட்டிலும்; எண் இறந்து - எண்ண முடியாத; பெரும் சீர் - மிக்கப்
 புகழ்; பொல்லா வினையேன் - தீவினைகளை செய்த நான்; பூடு -
 பூண்டு; பல் விருகம் - பலவகை மிருகங்கள்; செல்லஅ நின்ற -

செல்கின்ற; மெய் - உண்மை; வீடு உற்றேன் - விடுதலை அடைந்தேன்;

நாயில் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்
தாயில் சிறந்ததயா ஆன தத்துவனே!
மாக அற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே
தேசனே! தேன்ஆர் அமுதே! சிவபுரனே!
பாசம் ஆம் பற்று அறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே!

நான் நாயைப் போல் தாழ்ந்து இருந்தவன். அத்தகைய அடியவன் ஆகிய எனக்குத் தாயைக் காட்டிலும் சிறந்த அன்பைக் காட்டினாய். தத்துவமாக விளங்குபவனே! குற்றமில்லாத சோதியே! மலர்ந்த பூவிலுள்ள ஒளி ஆனவனே! ஒளிமயம் ஆனவனே! இனிய அமிர்தமே! சிவபுரத்தில் இருப்பவனே! பாசம் ஆகிய இனிய பற்றுக்களை அறுத்து அருள் செய்யும் தலைவனே!

அடியேன் - அடியவன், நான்; தயா - அன்பு; மாக அற்ற - குற்றமில்லாத; தேசனை - ஒளிமயமானவன்; அமுது - அமிர்தம்; பாரிக்கும் - அருள் செய்யும்; ஆரியன் - இறைவன்;

தில்லையுள் கூத்தனே!
தென் பாண்டி நாட்டானே!
அல்லல் பிறவி அறுப்பானே ஓ என்று

தில்லையுள் தெருக்கூத்து ஆடுபவனே! தென் பாண்டி நாட்டுக்குத் தலைவனே! துன்பம் ஆகிய பிறப்பை அறுப்பவனே ஓ என்று.

தில்லை - சிதம்பரம்; கூத்தன் - கூத்தாடுபவன்; திருக்கூத்து - புனித நடனம்; பிறவி - பிறப்பு; அல்லல் - துன்பம்; அறுப்பவன் நீக்குபவன்;

சொல்லற்கு அரியானைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்ச் சொல்லிய பாட்டின் பொருள் உணர்ந்து சொல்லுவார் செல்வர்; சிவபுரத்தின் உள்ளார்; சிவன் அடிக்கீழ்ப் பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து.

சிவனுடைய பெருமை சொல்வதற்கு முடியாது. அப்பெருமைகளைச் சொன்னேன். அவன் திருவடியின் மேல் இப்பாடலைப் பாடினேன். பாடிய இப் பாட்டின் பொருளை அறிந்து சொல்பவர் அருட் செல்வம் உடையவர் ஆவார். சிவபுரத்தில் சிவபெருமானின் திருவடிக்கீழ் இருப்பார்; அவர்களை எல்லாரும் ஏத்திப் பணிவார்கள்.

சொல்லற்கு அரியான் - சொல்ல முடியாதவன்; உணர்ந்து - தெரிந்து; செல்வர் - அருட்செல்வம் உடையவர்; சிவபுரம் - சிவலோகம்;

மெய்தான் அரும்பி விதிர் விதிர்த்து உன் விரையார்
கழற்கு என்
கைதான் தலை வைத்துக் கண்ணீர் ததும்பி வெதும்பி
உள்ளம்
பொய்தான் தவிர்ந்து உன்னைப் போற்றி சயசய
போற்றி என்னும்
கைதான் நெகிழ விடேன் உடையாய் என்னைக் கண்டு
கொள்ளே.

உடம்பு மயிர்க்குச்செறிந்து, நடுங்குகிறது. உன் நறுமணம் பொருந்திய திருவடிகளுக்குக் கை தலை மேல் வைத்து வணக்கம் செலுத்துகிறேன். கண்ணீர் ததும்புகிறது; உள்ளம் வெதும்புகிறது; பொய் நீங்கி உன்னைப் போற்றுகிறது. சயசய போற்றி என்னும்

முயற்சியை நான் நெகிழ விட மாட்டேன்; என்னை உடையவனே என்னை ஏற்றுக்கொள்.

மெய் - உடம்பு; அரும்பி - மயிர்கூச்செறிந்து; விதிர் விதிர்த்து - நடுநடுங்கி; விரை - நறுமணம்; கழல் - திருவடி; கைதான் தலை வைத்து - தலைக்கு மேல் கைகளை வைத்துக் கூப்பி; தவிர்ந்து - நீங்கி; சயசய - வெற்றி; கை - முயற்சி; நெகிழ விடேன் - தளர விடமாட்டேன்; உடையாய் - என்னை உடையவனே.

கொள்ளேன் புரந்தரன் மால் அயன் வாழ்வு;

குடிகெடினும்
நள்ளேன் நினது அடியாரோடு அல்லால்; நரகம் புகினும்
எள்ளேன் திருவருளாலே இருக்கப் பெறின்; இறைவா,
உள்ளேன் பிறதெய்வம் உன்னை அல்லாது; எங்கள்
உத்தமனே;

இந்திரன், திருமால், பிரமன் ஆகிய இவர்தம் பதவிகளையும் யான் விரும்பேன்; என் குடிகெடுவதாக இருந்தாலும், உன் அடியவரோடு தவிர்த்துப் பிறரோடு பேச மாட்டேன். உன் திருவருளாலே நரகத்தில் போய் இருப்பதாயினும், அதனை வெறுக்க மாட்டேன்; கடவுளே! உன்னை அல்லாமல் வேறு தெய்வங்களை நினைக்க மாட்டேன். எங்கள் சிறந்த கடவுளே!

கொள்ளேன் - விரும்ப மாட்டேன்; மால் - விஷ்ணு; அயன் - பிரமன்; குடி கெடினும் - என் குடும்பமே அழிந்தாலும்; நள்ளேன் - சேர மாட்டேன்; அடியாரோடு - பக்தரோடு; எள்ளேன் - வெறுக்க மாட்டேன்; உள்ளேன் - நினைக்கமாட்டேன்; உத்தமனே - சிறந்தவனே.

நாடகத்தால் உன் அடியார் போல் நடித்து நான் நடுவே வீடகத்தே புகுந்திடுவான் மிகப் பெரிதும்

விரைகின்றேன்

ஆடகச்சீர் மணிக்குன்றே இடையறா அன்பு உனக்கு
என்
ஊடகத்தே நின்று உருகத் தந்துருள் எம் உடையானே.

நாடகத்தில் நடிப்பது போல உன் அடியார் போல் நான் நடித்தேன்; அவர்கள் வீடு அடையும் பொழுது அவர்களுக்கு நடுவில் இருந்து கொண்டு புகுவதற்கு நான் மிகவும் வேகமாக இருக்கிறேன். பொன் பதிந்த - சிறப்பு உடைய - மணிகள் பதித்த - குன்று போன்றவனே! உன்னிடத்தில் நீங்காத அன்பு என் மனத்தில் இருக்க வேண்டும்; நிலைத்து உருகுமாறு செய்ய வேண்டும்; இங்ஙனம் நீ அருள் செய்; என்னை அடிமையாக உடையவனே!

ஆடகம் - பொன்; இடையறா - நீங்காத; என் ஊடு - என் மனத்தில்; எம் உடையானே - என்னை அடிமையாக உடையவனே;

வாழ்கின்றாய் வாழாத நெஞ்சமே வல்வினைப் பட்டு
ஆழ்கின்றாய் ஆழாமல் காப்பானை ஏத்தாதே
சூழ்கின்றாய் கேடு உனக்குச் சொல்கின்றேன்
பலகாலும்
வீழ்கின்றாய் நீ அவலக் கடலாய வெள்ளத்தே.

வாழத் தெரியாத நெஞ்சமே! நீயும் வாழ்கிறாய். கொடிய வினையில் அகப்பட்டு, அதில் மூழ்கி இருக்கிறாய். அதில் மூழ்கி விடாமல் காக்கும் கடவுளை நீ ஏத்தாமல் கேடு வரும் செயல்களைச் சூழ்ச்சி செய்கிறாய். உனக்குப் பல தடவை சொல்கிறேன். நீ துன்பக் கடல் வெள்ளத்தில் வீழ்கிறாய்!

நெஞ்சமே - மனமே; வாழாத - வாழத் தெரியாத; வல்வினை - கொடியவினை; ஆழ்கின்றாய் - மூழ்கி இருக்கின்றாய்; காப்பான்

- காக்கிறவன்; ஏத்தாதே - புகழாமல்; சூழ்கின்றாய் - சூழ்ச்சி செய்கின்றாய்; கேடு - அழிவு; அவலம் - துன்பம்;

திருச்சதகம்

வெள்ளந்தாழ் விரிசடையாய் விடையாய் விண்ணோர்
பெருமானே எனக் கேட்டு வேட்ட நெஞ்சாய்ப்
பள்ளந்தாழ் உறுபுனலில் கீழ்மே லாகப்
பதைத்துருகும் அவர் நிற்க என்னை

ஆண்டாய்க்கு
உள்ளந்தாள் நின்று உச்சி அளவும் நெஞ்சாய்
உருகாதால் உடம்பெல்லாம் கண்ணாய் அண்ணா
வெள்ளந்தான் பாயாதால் நெஞ்சங் கல்லாம்
கண்ண இணையும் மரமாம் தீ வினையி னேற்கே.

“கங்கை தங்கிய பிரிந்த சடையுடையவனே!
இடபத்தை ஊர்பவனே! தேவர்களுக்குத் தலைவனே!
என்று அடியார் விளித்தார்கள். அதைக் கேட்டு
விரும்பிய நெஞ்ச உடையவர் ஆயினர்; பள்ளத்தினை
நோக்கிச் செல்லும் பெரிய வெள்ளம் போலத்
தடுமாறிப் பதைந்து உருகினர் (சிலர்); அவர் இருக்கும்
பொழுது நீ என்னை ஆண்டாய்; உனக்காக, என்
உள்ளம் கால் முதல், உச்சம் தலை வரையில் நெஞ்ச
ஆகி, உருக வில்லையே! உடம்பு முழுவதும் கண் ஆகி
இறைவனே! கண்ணீர் வெள்ளமாகப் பாய
வில்லையே! என் நெஞ்ச கல் ஆகிறது. இரண்டு
கண்களும் மரம் ஆக இருக்கிறது தீயவினை செய்த
எனக்கு!

விண்ணோர் பெருமான் - தேவர்களுக்கு இறைவன்; வேட்ட
- விரும்பிய; நெஞ்ச - மனம்; உறு புனல் - மிக்க வெள்ளம்; தாள்

நின்று - கால் முதல்; உச்சி அளவு - தலை வரை; அண்ணா - இறைவனே; கண் இணை - இரண்டு கண்களும்;

தேவர் கோ அறியாத தேவ தேவன்

செழும் பொழில்கள் பயந்து காத்து அழிக்கும்

மற்றை

மூவர்கோன் ஆய் நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி

மூதாதை மாதாரும் பாகத்து எந்தை

யாவர்கோன் என்னையும் வந்து ஆண்டு கொண்டான்

யாமார்க்கும் குடியல்லோம் யாதும் அஞ்சோம்

மேவினோம் அவனடியார் அடியாரோடு

மேன்மேலும் குடைந்தாடி ஆடுவோமே.

தேவர்களுக்குத் தலைவன் ஆகிய இந்திரனாலும் அறிய முடியாத தேவதேவன், செழுமையான உலகங்களைத் தோற்றுவித்து, காத்து, அழிக்கிறான்; அவன் பிரமன், திருமால், உருத்திரன் என்று மூவராக நின்ற முதல்வன்; மூர்த்தி; மூதாதை; உமையை ஒரு பாகத்தில் கொண்ட எம் தந்தை; ஆகையால் யாம் யாருக்கும் குடியல்லோம்; எதற்கும் பயப்பட மாட்டோம்; அவன் அடியாருக்கு அடியாரோடு சேர்ந்தோம். மேலும் மேலும் கருணை நீரில் இறங்கி விளையாடுவோம்.

தேவர்கோ - இந்திரன்; அறியாத - அறிய முடியாத; தேவதேவன் - தேவர்களுக்கு இறைவன்; செழும் - செழுமையான; பொழில்கள் - உலகங்கள்; பயந்து - உருவாக்கி; மூவர்க்கோன் - மும் மூர்த்திகள்; (பிரமன், விஷ்ணு, ருத்ரன்) மூதாதை - தாத்தா; மாது - பெண்; உமை; எந்தை - என் தந்தை; ஆர்க்கும் - யாருக்கும்; அஞ்சோம் - பயப்பட மாட்டோம்; மேவினோம் - சேர்ந்தோம்; குடைந்து ஆடுவோம் - மூழ்கி விளையாடுவோம்.

தரிக்கிலேன் காய வாழ்க்கை சங்கரா போற்றி! வான
விருத்தனே போற்றி! எங்கள் விடலையே போற்றி!

ஒப்பில்
ஒருத்தனே போற்றி! உம்பர் தம்பிரான் போற்றி!
தில்லை
நிருத்தனே போற்றி! எங்கள் நின்மலா போற்றி!
போற்றி!

இந்த உடம்பில் வாழும் வாழ்க்கையை நான்
பொறுக்க மாட்டேன். சங்கரனே! போற்றுகிறேன்.
சிவலோகத்தில் முதியவனாக இருப்பவனே போற்றி!
இளைஞனாக இருப்பவனே போற்றி! ஒப்பு இல்லா
தவனே! ஒருவனே போற்றி! தேவர்களுக்குத்
தலைவனே போற்றி! தில்லையில் நடனம் ஆடுபவனே
போற்றி! குற்றம் அற்றவனே போற்றி!

தரிக்கிலேன் - பொறுக்கமாட்டேன்; காயம் - உடம்பு; வானம்
- சிவலோகம்; விருத்தன் - பழமை ஆனவன்; விடலை - இளைஞன்;
ஒப்பு இல் - ஒப்பு இல்லாத; உம்பர் - தேவர்; தில்லை - சிதம்பரம்;
நிருத்தன் - நடனம் ஆடுபவன்; நின்மலன் - குற்றமில்லாதவன்;

போற்றி ஓம் நமச்சிவாய! புயங்கனே மயங்குகின்றேன்
போற்றி ஓம் நமச்சிவாய! புகலிடம் பிறிதொன்றில்லை
போற்றி ஓம் நமச்சிவாய! புறமெனைப் போக்கல்

கண்டாய்

போற்றி ஓம் நமச்சிவாய! சயசய போற்றி! போற்றி!

போற்றி ஓம் நமச்சிவாய! புயங்கன் என்ற
நடனத்தை ஆடுபவனே! நான் மயங்குகிறேன். போற்றி
ஓம் நமச்சிவாய! சேர்வதற்குரிய இடம் வேறு எதுவும்
இல்லை. போற்றி ஓம் நமச்சிவாய! என்னைக்

கைவிடாதே. போற்றி ஓம் நமச்சிவாய! வெல்வாயாக!
வணக்கம்!

புயங்கன் - புயங்கன் என்னும் நடனம் ஆடுபவன். புகல் இடம் - சேர்வதற்குரிய இடம்; பிறிது - வேறு; புறம் போக்கல் - கை விடாதே;

போற்றி இப்புவனம் நீர்தீக் காலோடு வானம் ஆனாய்!
போற்றி எவ்வுயிர்க்கும் தோற்றம் ஆகி நீ தோற்றம்
இல்லாய்
போற்றி எல்லாவுயிர்க்கும் ஈறாய்! ஈறின்மை ஆனாய்!
போற்றி ஐம்புலன்கள் நின்னைப் புணர்கிலாப்
புன்னகையானே.

மண், நீர், நெருப்பு, காற்று, வானம் எனும் இவையாக இருப்பவனே போற்றி! எல்லா உயிர்களும் தோன்றுவதற்குக் காரணம் ஆக இருப்பவனே! எப்பொருளிலும் தோன்றாதவனே போற்றி! எல்லா உயிர்களும் முடியும் இடம் ஆக இருப்பவனே! முடிவு என்பது இல்லாதவனே! போற்றி! ஐந்து புலன்களின் குழ்ச்சி ஒன்றும் பொருந்தாதவனே போற்றி!

புவனம் - பூமி; கால் - காற்று; தோற்றம் - ஆரம்பம்; ஈறு - முடிவு; ஐம்புலன் - சுவை; ஒளி, ஊறு, ஒசை, நாற்றம் ஆகிய ஐந்து உணர்வுகள்; புணர்கிலா - சேராத;

கோயில் திருப்பதிகம்

அன்பினால் அடியென் ஆவியோடு யாக்கை
ஆனந்தமாய் கசிந்து உருக
என்பரம் அல்லா இன்னருள் தந்தாய்
யானிதற்கு இலனொர் கைம்மாறு
முன்புமாய்ப் பின்பு முழுதுமாய்ப் பரந்த
முத்தனே முடிவிலா முதலே

தென்பெருந் துறையாய் சிவபெருமானே
சீருடைச் சிவபுரத் தரைசே.

அன்பு கொண்டு அடியேனுடைய உயிரும்
உடம்பும். மகிழ்ச்சியோடு கரைந்து உருகுமாறு,
என்னால் பெற முடியாத இனிமையான திருவருளைக்
கொடுத்தாய். இதற்கு நான் ஒரு பதில் உதவியும் செய்ய
முடியாது. எல்லார்க்கும் முன்னவனாய், முழுப்
பொருளாய் பரவி உள்ள முத்தி வடிவு ஆனவனே!
முடிவு இல்லாத முதல்வனே! தெற்கில் உள்ள
திருப்பெருந்துறை என்னும் தலத்தில் உள்ளவனே! சிவ
பெருமானே! சிறப்புப் பொருந்திய சிவபுரத்துக்கு
அரசனே!

அடியேன் - நான், உன் பக்தன்; ஆலி - உயிர்; யாக்கை -
உடம்பு; ஆனந்தம் - மகிழ்ச்சி; கசிந்து உருக - கரைய; என்பாம்
அல்லா - என்னால் பெற முடியாத; இன்னருள் - இனிய அருள்;
யான் இலன் ஓர் கைம்மாறு - ஒரு பதில் உதவியும் செய்ய முடியாது;
முன்பு - முன்னவனாய்; பரந்த - விரிந்த; முத்தன் - முக்தி தருபவன்;
சீர் - சிறப்பு; அரைக - அரசன்.

தந்ததுஉன் தன்னைக் கொண்டது என் தன்னைச்
சங்கரா ஆர்கொலோ சதுரர்
அந்தம் ஒன்று இல்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்
யாது நீ பெற்றது ஒன்று என்பால்
எந்தையே கோயில் கொண்ட எம்பெருமான்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
எந்தையே ஈசா உடலிடங் கொண்டாய்
யான் இதற்கு இலனோர் கைம்மாறே.

தந்தது உன்னை; கொண்டது என்னை;
சங்கரனே! யார் சாமர்த்தியம் உடையவர்? முடிவு

இல்லாத ஆனந்தத்தைப் பெற்றேன்; நீ என்னிடம் எதனைப் பெற்றாய்? என் மனத்தையே கோயிலாகக் கொண்ட எம்பெருமானே! திருப்பெருந்துறையில் உள்ள சிவபெருமானே! என் தந்தையே! ஈசனே! என் உடம்பை நீ இடமாகக் கொண்டாய். நான் இதற்கு பதில் செய்ய முடியாதவனாக இருக்கிறேன்.

சதுரர் - சாமர்த்தியம் உடையவர்; ஆர் - யார்? அந்தம் - இறுதி; ஆனந்தம் - இன்பம்; யாது - என்ன? சிந்தை - மனம்; எந்தையே - என் தந்தையே.

வாழாப்பத்து

பாரொடு விண்ணாய்ப் பரந்த எம்பரனே
 பற்று நான் மற்று இலேன் கண்டாய்
 சீரொடு பொலிவாய் சிவபுரத்து அரேசே
 திருப்பெரும் துறை உறை சிவனே
 யாரொடு நோகேன் ஆர்க்கு எடுத்து உரைக்கேன்
 ஆண்டநீ அருளிலை ஆனால்
 வார்கடல் உலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
 வருக என்று அருள் புரியாயே.

மண் உலகமும் விண் உலகமும் பரவியிருக்கிற எம் தலைவனே! எனக்கு வேறு துணையில்லை. சிறப்போடு விளங்குபவனே! சிவலோகத்திலிருக்கும் தலைவனே! திருப்பெருந்துறையில் வசிக்கின்ற சிவ பெருமானே! யாரோடு சொல்லி வருந்துவேன்! யாருக்கு எடுத்துச் சொல்வேன்? நீ என்னை ஆட் கொண்டாய்; ஆனால் நீ அருள் செய்யவில்லை; பரந்த கடல் சூழ்ந்த உலகில் நான் வாழ முடியாது; 'வருவாயாக' என்று அழைத்து அருள் செய்.

பார் - உலகம்; விண் - மேலுலகம்; பரந்த - விரிந்த; எம்
பரன் - என் தலைவன்; பற்று - துணை; மற்று - வேறு; சீர் - சிறப்பு;
பொலிவாய் - விளங்குபவனே; ஆர்க்கு - யாரொடு; நோகேன் -
வருந்துவேன்; உரைக்கேன் - சொல்வேன்; வார்கடல் - விரிந்த கடல்;
வாழ்கிலேன் - வாழ மாட்டேன்;

பழுதில் தொல்புகழான் பங்க நீ அல்லால்
பற்றுநான் மற்று இலேன் கண்டாய்
செழுமதி அணிந்தாய் சிவபுரத்து அரசே
திருப்பெருந்துறை உறைசிவனே
தொழுவனோ பிறரைத் துதிப்பனோ எனக்கோர்
துணைஎன நினைவனோ சொல்லாய்
மழ விடையானே வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருக என்று அருள் புரியாயே.

குற்றம் இல்லாத பழமையான புகழ் உடையவள்
உமை; அந்த உமையை ஒரு பாகத்தில் கொண்டவரே!
நீ தவிர எனக்கு வேறு துணையில்லை; செழிப்பான
பிறையை அணிந்தவனே! சிவலோகத்திலிருக்கும்
தலைவனே! திருப்பெருந்துறையில் வசிக்கின்ற சிவ
பெருமானே! நான், பிறரை வணங்குவேனோ?
துதிப்பேனோ? எனக்கு அவர்கள் துணை என்று
நினைப்பேனோ? நீயே சொல். இளமையான எருதை
வாகனமாக உடையவனே! என்னால் வாழ முடியாது.
'வருவாயாக' என்று என்னை அழைத்து அருள் செய்.

பழுது இல் - குற்றம் இல்லாத; தொல் - பழமையான; புகழான்
- புகழ் உடையான்; பங்க - பங்கில் உடையவனே; நீ அல்லால் -
உன்னைத் தவிர; செழுமதி - செழிப்பான சந்திரன்; அணிந்தாய் -
சூடினாய்; தொழுவேனோ - வணங்குவேனோ; துதிப்பேனோ -
புகழ்வேனோ; சொல்லாய் - தயவு செய்து சொல்; மழ - இளமையான;
விடை - எருது.

அருட்பத்து

சோதியே சுடரே குழொளி விளக்கே
 சுரிகுழல் பணைமுலை மடந்தை
 பாதியே பரனே பால்கொள் வெண்ணீற்றாய்
 பங்கயத்து அயனும் மால் அறியா
 நீதியே செல்வத் திருப்பெரும் துறையில்
 நிறைமலர்க் குருந்த மேவிய சீர்
 ஆதியே அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால்
 அதெந்துவே என்று அருளாயே.

அளவுக்கு அடங்காத பெரிய ஒளியே! சந்திரன்
 சூரியன் முதலிய ஒளிகளாக இருப்பவனே! மற்ற
 ஒளிகள் சூழ்ந்து இருக்கும் விளக்காக இருப்பவனே!
 சுரிந்த கூந்தலை உடைய உமையை ஒரு பாதியில்
 உடையவனே! பால் போன்ற நிறம் உடைய
 வெண்மையான விபூதியை அணிந்தவனே!
 தாமரையில் உள்ள பிரமனும் திருமாலும் அறிய
 முடியாதவனே! நீதியே வடிவு எடுத்தவனே! செல்வம்
 பொருந்திய திருப்பெருந்துறையில் மலர்கள் நிறைந்த
 குருந்த மரத்தினடியில் வீற்றிருந்தவனே! முழு முதற்
 கடவுளே! அடியேன் அன்போடு அழைக்கிறேன்.
 'அதற்கு என்ன காரணம்' என்று கேட்டு அருள்
 செய்வாய்.

சோதி - ஒளி; சுரிகுழல் - சுருள் கூந்தல்; மடந்தை - பெண்,
 (உமா); பாதி - அரை; பால்கொள் - பால் போன்ற; வெண்ணீறு -
 விபூதி; பங்கயம் - தாமரை; அயன் - பிரமன்; மால் - விஷ்ணு; நிறை
 மலர் - மலர்கள் நிறைந்த; சீர் - பெருமை; ஆதி - முதல்; ஆதரித்து
 - அன்புடன்; அது எந்துவே - ஏன் அழைத்தாய்; அருளாய் - அருள்
 தருவாய்?

திருந்துவார் பொழில்குழ் திருப்பெருந் துறையில்
 செழுமலர் குருந்த மேவிய சீர்
 இருந்தவாறு எண்ணி ஏசறா நினைந்திட்டு
 என்னுடை எம்பிரான் என்றென்று
 அருந்தவா நினைந்தே ஆதரித்து அழைத்தால்
 அலைகடல் அதனுளே நின்று
 பொருந்த வா கயிலை புகுநெறி இதுகாண்
 போதராய் என்று அருளாயே.

அழகிய பரந்த பொழில்கள் சூழ்ந்தது திருப்
 பெருந்துறை. அங்கே செழிப்பான மலர்கள்
 பொருந்திய குருந்த மரம் - அதன் கீழ் நீ இருந்த
 நிலைமையை எண்ணினேன். உன்னுடன் தொடராத
 குற்றத்தை முழுதும் நினைத்தேன். என்னுடைய
 தலைவனே! என்று பலமுறை அழைத்தேன்! அரிய
 தவக்கோலம் உடையவனே என்று நினைத்தேன்.
 உன்னை அன்போடு அழைக்கின்றேன். “அலைகளை
 யுடைய கடல் சூழ்ந்த பூமியிலிருந்து கயிலையை
 அடைவதற்கு வா, கயிலையின் உள்ளே செல்வதற்கு
 வழி இது பார். வருக” என்று அருள் செய்வாயாக.

திருந்து - அழகிய; வார் - பரவிய; பொழில் - தோட்டம்;
 செழுமலர் - செழிப்பான மலர்கள்; சீர் - பெருமை; இருந்தவாறு -
 இருந்த நிலைமை; எண்ணி - நினைத்து; ஏசு - குற்றம்; அறா -
 நீங்காமல்; முழுவதும்; என்று என்று - என்று பலமுறை அழைத்து;
 அரும் தவா - அரிய தவக்கோலம் உடையவனே! நின்று - இருந்து;

திரு அம்மானை

பண்குமந்த பாடல்பரிசு படைத்து அருளும்
 பெண்குமந்த பாகத்தன் பெம்மான் பெருந்துறையான்
 விண்குமந்த கீர்த்தி வியன்மண் டலத்து ஈசன்

கண்கமந்த நெற்றிக் கடவுள் கலிமதுரை
மண்கமந்து கூலிகொண்டு அக்கோவான் மொத்துண்டு
புண்கமந்து பொன்மேனி பாடுதுங்கான் அம்மானாய்.

இசை பொருந்திய பாடல்களைப் பெற்று அருள்
ஆகிய பரிசு அளிப்பான்; யார் எனில் பெண் ஆகிய
உமையை ஒரு பாகத்தில் உடையவன் - எம் தலைவன்
- திருப்பெருந்துறையில் இருப்பவன் - விண்
வரையிலும் பரவிய புகழ் உடையவன் - பெரிய
மண்டலத்துக்குத் தலைவன் - நெற்றியில் கண்
பொருந்திய கடவுள் - ஆரவாரம் பொருந்திய
மதுரையில் மண் சுமந்தான் - கூலி கொண்டான்
அரசனிடம் அடிபட்டான் - புண் பொருந்திய உடம்பு
உடையவன் ஆனான்; அந்த உடம்பைப் பாடுவோம்;
அம்மானாய்.

பண் - இசை; விண் - சுவர்க்கம்; கீர்த்தி - புகழ்;
மொத்துண்டு - அடிபட்டு; பாடுதும் - பாடுவோம்;

பெற்றி பிறர்க்கு அரிய பெம்மான் பெருந்துறையான்
கொற்ற குதிரையின்மேல் வந்தருளித் தன் அடியார்
குற்றங்கள் நீக்கிக் குணங்கொண்டு கோதாட்டிச்
சுற்றிய சுற்றத் தொடர் அறுப்பான் தொல்புகழே
பற்றியிப் பாசத்தைப் பற்றறநாம் பற்றுவான்
பற்றியபே ரானந்தம் பாடுதுங்கான் அம்மானாய்.

பிறரால் அறியமுடியாத தன்மை உடையவன்.
திருப்பெருந்துறையில் இருப்பவன்-சிறந்த குதிரையின்
மேல் வந்தான்; தன் அடியாருடைய குற்றங்களைப்
போக்கினான்; அவர்களுடைய குணங்களை ஏற்றுக்
கொண்டான்; சிறப்புச் செய்தான்; சுற்றியுள்ள சுற்றத்
தாருடைய தொடர்பை அறுத்தான்; அவனுடைய

பழைய புகழை போற்றுமாறு செய்தான்; இப்பிறவியில் உள்ள பாசங்களை அறச் செய்தான்; பேரானந்தம் பற்றுமாறு செய்தான்; அப்பேரானந்தத்தைப் பாடுவோம்! அம்மானாய்!

பெற்றி - தன்மை; பெம்மான் - என் இறைவன்; கொற்றக் குதிரை - சிறந்த குதிரை; கோதாட்டி - பாவங்களிலிருந்து நீக்கி; அறுப்பான் - நீக்குவான்;

திருப்பள்ளி எழுச்சி

போற்றிஎன் வாழ்முதல் ஆகிய பொருளே
புலர்ந்தது பூங்கழற்கு இணைதுணை

மலர்கொண்டு

ஏற்றிநின் திருமுகத்து எமக்கருள் மலரும்
எழில்நகை கொண்டுநின் திருவடி தொழுகோம்
சேற்றிதழ்க் கமலங்கள் மலரும்தன் வயல்குழ்
திருப்பெரும் துறைஉறை சிவபெருமானே
ஏற்றுயர் கொடியுடையாய் எனையுடையாய்
எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே.

என் வாழ்வுக்கு முதல் ஆக இருக்கிற பெருமானே! பொழுது விடிந்தது; பூப்போன்ற கழல் அணிந்த உன் இரண்டு திருவடிகளுக்கு மலர்களைத் தூவி ஏத்துகிறேன். உன் திருமுகத்து அழகிய புன்னகையைப் பார்த்து உன் திருவடிகளைத் தொழுகிறோம். சேற்றில் தோன்றும் - இதழ்களை உடைய - தாமரைகள் மலர்கின்ற குளிர்ந்த வயல்கள் சூழ்ந்தது திருப்பெருந்துறை. அத்தலத்தில் இருக்கின்ற சிவபெருமானே! உயர்ந்த இடபக் கொடியை உடையவனே! என்னை அடிமையாக உடையவனே!

94 ♦ மாணிக்கவாசகர் - வாழ்வும் வாக்கும்

எம்பெருமானே! பள்ளி கொள்வதில் இருந்து எழுவாயாக.

புலர்ந்தது - விடிந்தது; பூ - பூ போன்ற; கழல் - திருவடி; இணை - இரண்டு; எழில் நகை - அழகிய புன்னகை; கமலங்கள் - தாமரைகள்; எனை உடையாய் - என்னை (அடிமையாக) உடையவனே; பள்ளி எழுந்தருள்வாய் - பள்ளி கொள்வதிலிருந்து எழுந்தருள்வாயாக.

புவனியில் போய்ப் பிறவாமையில் நான்நாம்
போக்குகின்றோம் அவமே இந்தப் பூமி
சிவனுய்யக் கொள்கின்றவாறு என்று நோக்கித்
திருப்பெருந்துறை உறைவாய் திருமாலாம்
அவன் விருப்பு எய்தவும் மலரவன் ஆசைப்
படவும் நின் அலர்ந்த மெய்க்கருணையும் நீயும்
அவனியில் புகுந்து எமை ஆட்கொள்ள வல்லாய்
ஆரமுதே பள்ளி எழுந்து அருளாயே.

திருப்பெருந்துறையில் இருப்பவனே! இந்த நில உலகத்தில் போய்ப் பிறக்காமல் நம்முடைய நாட்களை வீணாகக் கழிக்கிறோம். இந்தப் பூமி சிவன் நம்மை ஆட்கொள்வதற்கு உரிய வழி - என்று பார்த்து திருமால் விருப்பத்தை அடைகிறான். பிரமன் ஆசைப்படுகிறான். உன் கருணையும் (அருட்சக்தியும்) நீயும் உலகத்தில் புகுந்து எங்களை ஆட்கொள்ள வல்லமை உடையே! அரிய அமுதமே! பள்ளி கொள்வதிலிருந்து எழுவாயாக.

புவனி - நிலம்; பிறவாமை - பிறவி எடுக்காமல்; அவமே போக்குகின்றோம் - வீணாகக் கழிக்கின்றோம்; உய்ய - ஆட்கொள்ள; ஆறு - வழி; விருப்பு - ஆசை; மலரவன் - பிரமன்; மெய்க்கருணை - அருள்சக்தி; உமா; அவனி - உலகம்;

நீத்தல் விண்ணப்பம்

கடையவ னேனைக் கருணையினால்
 கலந்து ஆண்டு கொண்ட
 விடையவனே விட்டிடுதி கண்டாய்
 விறல் வேங்கையின் தோல்
 உடையவ னேமன்னும் உத்தர
 கோசமங் கைக்கு அரசே
 சடையவனே தளர்ந்தேன் எம்பிரான்
 என்னைத் தாங்கிக் கொள்ளே.

கடைசியில் இருக்கும் என்னை, கருணையால்
 கலந்து ஆண்டு கொண்டவனே! எருதை வாகனமாக
 உடையவனே! என்னை விடாதே! வலிமை
 பொருந்திய புலித்தோலை உடுத்திக் கொண்டவனே!
 நிலை பெற்ற உத்தரகோச மங்கை என்னும் தலத்துக்கு
 அரசே! சடை உடையவனே! தளர்ச்சி அடைந்தேன்.
 எம்பெருமானே! என்னைத் தாங்கிக் கொள்வாயாக!

கடையவனேன் - கடைசியில் இருக்கும் என்னை;
 விடையவனே - எருதை வாகனமாக உடையவனே! விட்டிடுதி -
 விட்டு விடாதே; விறல் - வலிமை பொருந்திய; வேங்கையின் தோல்
 - புலித்தோல்; மன்னும் - நிலை பெற்ற; சடையவன் - சடை
 உடையவன்; தளர்ந்தேன் - தளர்ச்சி அடைந்தேன்.

ஏசினும் யான் உன்னை யேத்தினும்
 என் பிழைக்கே குழைந்து
 வேசறு வேனை விடுதி கண்டாய்
 செம் பவள வெற்பின்
 தேகடை யாய் என்னை ஆளுடை
 யாய் சிற்றுயிர்க்கு இரங்கிக்
 காய்சின ஆலமுண் டாய்
 அமுது உண்ணக் கடையவனே.

உன்னை இகழ்ந்து பேசினாலும், புகழ்ந்தாலும் நான் செய்யும் பிழைகளுக்கு மனம் கரைந்து வருந்துகிறேன்; என்னை விடாதே. சிவந்த பவழ மலையின் ஒளி உடையவனே! என்னை ஆட்கொண்டவனே! சிறிய உயிர்கள் ஆகிய தேவர்கள் அமுதம் உண்ணுவதற்காக மனம் இரங்கி வருந்துவதும் கோபம் உடையதுமான விஷத்தை உண்டவனே! யான் கடையவன்.

ஏசினும் - இகழ்ந்தாலும்; பிழை - பாவம்; ஏத்தினும் - புகழ்ந்தாலும்; ஏசுவேன் - மனம் வருந்துகிறேன்; குழைந்து - கரைந்து; உருகி; செம்பவளம் - சிவந்த பவளம்; தேக - ஒளி; வெற்பு - மலை; ஆலம் - விஷம்.

பிடித்த பத்து

அம்மையே அப்பா ஒப்பிலா மணியே
அன்பினில் விளைந்த ஆரமுதே
பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும்
புழுத்தலைப் புலையனேன் தனக்குச்
செம்மையே ஆய சிவபதம் அளித்த
செல்வமே சிவபெருமானே
இம்மையே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கு எழுந்து அருளுவது இனியே.

எல்லா உயிர்களுக்கும் தாயாக உள்ளவனே! தகப்பனாக உள்ளவனே! ஒப்பு இல்லாத மணியே! அன்பு என்னும் கடலில் விளைந்த அருமையான அமுதே! பொய்யானது உலக வாழ்க்கை; இதைப் பெருக்குகிறேன்; மெய்யான வாழ்க்கைக்கு உரிய பொழுதினைச் சுருக்குகிறேன்; பரிசுத்தம் இல்லாத வனாகிய எனக்குச் செம்மையாகிய சிவபதத்தைக்

கொடுத்து அருளிய செல்வமே! சிவபெருமானே!
இப்பிறவியிலேயே உன்னை உறுதியாகப் பிடித்தேன். நீ
என்னை விட்டு இனி எங்கே போவாய்!

அம்மையே - தாயாக இருப்பவனே; ஒப்பு இலா - ஒப்புமை
இலாத; ஆர் அமுது - அருமையான அமிர்தம்; பொய்ம்மை -
பொய்ம்மையான வாழ்க்கை; பொழுது - மெய்யான வாழ்க்கைக்குரிய
நேரம்; சுருக்கும் - குறைக்கும்; புழுத்தலைப் புலையனேன் - பரிசுத்தம்
இல்லாதவன்; செம்மை - சிறந்தது; இம்மை - இப்பிறவி.

பால் நினைந்து ஊட்டும் தாயினும் சாலப்
பரிந்து நீ பாவியேன் உடைய
ஊனினை உருக்கி உள்ளொளி பெருக்கி
உலப்பிலா ஆனந்தம் ஆய
தேனினைச் சொரிந்து புறம்புறம் திரிந்த
செல்வமே சிவபெருமானே
யான் உனைத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந்து அருளுவது இனியே.

சிறு குழந்தைகளுக்குத் தாய் அதன் பசியை
அறிந்து பால் கொடுப்பாள். அத்தாயைக் காட்டிலும்
அன்பு கொண்டு, நீ பாவி ஆகிய என்னுடைய ஊனை
பெருக்கினாய். என் உள்ளே ஒளி பெருக்கினாய்; அழிவு
இல்லாத ஆனந்தம் ஆகிய தேனைச் சொரிந்தாய்.
வெளியிலேயும் இங்ஙனமே நன்மைகள் செய்தாய்.
அருள் ஆகிய செல்வத்தைத் தருபவனே! சிவ
பெருமானே! நான் உன்னைத் தொடர்ந்து உறுதியாகப்
பிடித்தேன். என்னை விட்டு நீ இனி எங்கே போவாய்?

தாயினும் - தாயைக்காட்டிலும்; சால - மிக; பரிந்து - மிகவும்
இரங்கி; உலப்பிலா - அழிவு இல்லாத;

திருவெம்பாவை

ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெரும்

சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாள் தடங்கண்
மாதே வளருதியோ? வன்செவியோ நின்செவிதான்?

மாதேவன் வார்கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்

தொலிபோய்

வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மிவிம்மி மெய்மறந்து

போதார் அமளியின்மேல் நின்றும் புரண்டிங்ஙன்
ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள் என்னே என்னே
ஈதே என் தோழி பரிசேலோர் எம்பாவாய்!

முதலும் முடிவும் இல்லாதவன்! அரிய பெரிய
ஒளி! இத்தகைய இறைவனை நாங்கள் பாடினோம்;
நீயும் கேட்டாய்; கேட்டும் ஒளி பொருந்திய பெரிய
கண்களையுடைய பெண்ணே! நீ தூங்குகிறாயா?
வலிய காதோ உன் காது? என்று கூறி எழுப்பினர்;
அவள் எழவில்லை; பின் தமக்குள் கூறியது. சிவ
பெருமானுடைய பெரிய திருவடிகளை வாழ்த்தி
னோம்; அந்த வாழ்த்து ஒலி சென்று வீதியில் கேட்டது;
(அவ்வொலி) கேட்டதும் விம்மினாள்; உடம்பு
மறந்தாள்; மலர்கள் நிறைந்த படுக்கையில் புரண்டாள்;
ஒரு சிறிதும் நமக்குத் தொடர்பு இல்லாமல் கிடந்தாள்.
இது என்னே அதிசயம்; இதுவோ நம் தோழியின்
நிலைமை! எம் பாவையே!

ஆதி - ஆரம்பம்; அந்தம் - முடிவு; அரும் பெரும் சோதி -
அரிய பெரிய ஒளி; கேட்டேயும் - கேட்ட பிறகும்; வாள் - ஒளி;
தடங்கண் - பெரிய கண்; மாதா - பெண்; வளருதியோ -
தூங்குகிறாயா? வார்கழல் - பெரிய திருவடி; வீதிவாய் - தெருவில்;
மெய்மறந்து - உடம்பு மறந்து; ஈதே - இதுவோ;

போற்றி அருளுகநின் ஆதியாம் பாதமலர் !

போற்றி அருளுகநின் அந்தமாம் செந்தளிர்கள்

போற்றி எல்லா உயிர்க்கும் தோற்றமாம் பொற்பாதம்

போற்றி எல்லா உயிர்க்கும் போகமாம்

பூங்கழல்கள் !

போற்றி எல்லா உயிர்க்கும் ஈறாம் இணையடிகள் !

போற்றி மால் நான்முகனும் காணாத

புண்டரிகம் !

போற்றி யாம்உய்ய ஆட்கொண்டு அருளும்

பொன்மலர்கள்

போற்றி யாம்மார்கழி நீர் ஆடலோர் எம்பாவாய்.

எல்லாவற்றுக்கும் முதல் ஆகிய உன் திருவடி மலர்களை போற்றுகின்றேன்! எல்லாவற்றுக்கும் முடிவு ஆகிய சிவந்த தளிர்போன்ற திருவடிகளைப் போற்றுகின்றேன்! அவை நமக்கு அருள் செய்யட்டும்! எல்லா உயிர்களின் தோற்றத்திற்கும் காரணம் ஆகிய உன் பொன் போன்ற திருவடிகளைப் போற்றுகின்றேன்! எல்லா உயிர்களுக்கும் போகம் தருகிற உன் மலர் போன்ற கழல்களைப் போற்றுகின்றேன்! எல்லா உயிர்களுக்கும் இறுதியைச் செய்கிற உன் இரண்டு திருவடிகளைப் போற்றுகின்றேன்; திருமாலும் பிரமனும் காணமுடியாத தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளைப் போற்றுகின்றேன்! நாங்கள் யாவரும் உய்தி அடையுமாறு ஆட்கொள்ளும் பொன்மலர் போன்ற திருவடிகளைப் போற்றுகின்றேன்! (இங்ஙனம் துதித்து) நாம் மார்கழி நீர் ஆடுவோம் ஆக! எம்பாவாய்!

ஆதி - முதல்; பாதம் - திருவடி; மலர் - பூ; அந்தம் - இறுதி; பூங்கழல் - பூப் போன்ற திருவடி; ஈறு - இறுதி; இணை - இரண்டு;

நான்முகன் - நான்கு முகங்களை உடைய பிரமன்; புண்டரிகம் -
தாமரை; உய்ய - பாதுகாக்க;

திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம்

பிணக்கு இலாதபெ ருந்து றைப்பெரு
மாண்உன் னாமங்கள் பேசவார்க்கு
இணக்கு இலாததோர் இன்ப மேவரும்
துன்பமே துடைத்து எம்பிரான்
உணக்கு இலாததோர் வித்து மேல்வினை
யாமல் என்வினை யொத்தபின்
கணக்கி லாத்திருக் கோல நீவந்து
காட்டி னாய்கழுக் குன்றிலே.

தடுமாற்றம் இல்லாதவர் உன் அடியார்கள். திருப்
பெருந்துறையில் உள்ள பெருமானே! உன் திருப்
பெயரைக் கூறுபவருக்குக் குறையாத இன்பம் வந்து
சேரும்; துன்பம் நீங்கும்; எம் பெருமானே! உலர்தல்
இல்லாதது - விதை போன்றது. முன் பிறவிகளில்
செய்த வினை; அவ்வினைகள் இன்னும் வளராதவாறு
இருவினை ஒப்பு ஏற்பட்டது; இந்த நிலை வந்ததும்
உனது அழகிய வடிவத்தை நீ திருக்கழுக்குன்றத்தில்
காட்டினாய்!

பிணக்கு - தடுமாற்றம்; நாமங்கள் - பெயர்கள்; இணக்கு
இலாத - குறையாத; இன்பம் - மகிழ்ச்சி; உணக்கு இலாத - உலராத;
வித்து - விதை; வினையொத்தல் - இருவினை ஒப்பு; திருக்கோலம்
- வடிவம்;

அச்சம்பத்து

புற்றில் வாளரவும் அஞ்சேன்
பொய்யர்தம் மெய்யும் அஞ்சேன்

கற்றைவார் சடையெம் அண்ணல்
 கண்ணுதல் பாதம் நண்ணி
 மற்றுமோர் தெய்வம் தன்னை
 உண்டென நினைந்துஎம் பெம்மாற்
 கற்றிலா தவரைக் கண்டால்
 அம்மநாம் அஞ்சுமாரே.

புற்றிலுள்ள கொடிய பாம்புக்கு அஞ்ச மாட்டேன். பொய்யே பேசுபவர் மெய்யே பேசினாலும் அதற்கும் பயப்பட மாட்டேன். நீண்ட சடைத்தொகுதியை உடைய இறைவன் - நெற்றியில் கண் உடையவன் அவனுடைய திருவடிகளை அடைந்ததும் - வேறு ஒரு தெய்வம் உண்டு என நினைத்து; எம்பெருமானைப் பற்றி அறியாதவரைக் கண்டால் - நாம் அவரைப் பார்த்துப் பயப்படுகிறோம்.

வாள் - அபாயமான; அரவு - பாம்பு; அஞ்சேன் - பயப்படமாட்டேன்; பொய்யா - பொய் பேசுபவர்; மெய் - உண்மை; கற்றை - தொகுதி; வார் - நீண்ட; அண்ணல் - தலைவன்; கண்ணுதல் - நெற்றியில் கண் உடையவர்; பாதம் - திருவடி; நினைந்து - நினைத்து; அஞ்சுமாரே - பயப்படுகிறேன்.

திருப்பூவல்லி

இணை ஆர் திருவடி என் தலைமேல் வைத்தலுமே
 துணை ஆன சுற்றங்கள் அத்தனையும் துறந்து
 ஒழிந்தேன்
 அணை ஆர் புனல் தில்லை அம்பலத்தே ஆடுகின்ற
 புணை ஆளன் சீர் பாடிப் பூ அல்லி கொய்யாமோ !

உன் இரண்டு திருவடிகளையும் என் தலை மேல் வைத்தாய். அப்பொழுது எனக்கு உதவியாக இருக்கிற

எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டேன். அனை பொருந்திய வெள்ளம் சூழ்ந்த தில்லையில் சிற்றம்பலத்தில் ஆடுகிறவன்-எனக்குப் புணை ஆக இருக்கின்றவன் - அந்த இறைவனுடைய பெருமைகளைப் பாடுவோம்! அல்லிப் பூக்களையும் பறிப்போமாக!

இணை - இரண்டு; துணை - உதவி; துந்து - ஒழித்தேன்; விட்டு விட்டேன்; புனல் - வெள்ளம்; தில்லை - சிதம்பரம்; புணை - படகு; சீர் - புகழ்; கொய்யாமோ - பறிப்போம்.

அத்தி உரித்து அது போர்த்து அருளும் பெருந்
துறையான்
பித்த வடிவு கொண்டு இவ்வுலகில் பிள்ளையும் ஆம்
முத்தி முழுமுதல் உத்தரகோசமங்கை வள்ளல்
புத்தி புகுந்தவா பூ அல்லி கொய்யாமோ!

யானைத் தோலை உரித்து அதனைப் போர்த்திக் கொண்டான்; அவன் திருப்பெருந்துறையில் இருக்கும் சிவன் ஆவான்; அவன் பித்தன் போன்ற வடிவைக் கொண்டவன்; இந்த உலகத்தில் சூழ்ந்தையாகவும் இருப்பான்; அவனே முக்தி தருவதற்குத் தலைவன்; உத்தர கோச மங்கை என்ற தலத்தில் வள்ளல் ஆக விளங்குபவன். அவன் என் சித்தத்தில் புகுந்தான். அவன் புகுந்த விதத்தைப் பாடிக் கொண்டே அல்லிப் பூக்களைப் பறிப்போமாக!

அத்தி - யானை; பெருந்துறையான் - திருப் பெருந்துறையில் உள்ள இறைவனின் திருப்பெயர்; திருப்பெருந்துறை இப்பொழுது ஆவுடையார் கோயில் என அழைக்கப்படுகிறது

உத்தரகோசமங்கை - இராமநாதபுரம் அருகில் இருக்கும் ஓர் இடத்தின் பெயர்;

திருப்படையாட்சி

கண்கள் இரண்டும் அவன் கழல் கண்டு களிப்பன
 ஆகாதே
 காரிகையார்கள் தம்வாழ்வில் என் வாழ்வு கடைப்படும்
 ஆகாதே
 மண்களில் வந்து பிறந்திடுமாறு மறந்திடும் ஆகாதே
 மால்அறியா மலர்ப் பாதம் இரண்டும் வணங்குதும்
 ஆகாதே
 பண் களிகூர்தரு பாடலொடு ஆடல் பயின்றிடும்
 ஆகாதே
 பாண்டி நன்னாடு உடையான் படை ஆட்சிகள் பாடுதும்
 ஆகாதே
 விண்களி கூர்வதோர் வேதகம் வந்து வெளிப்படும்
 ஆகாதே
 மின்வலை வீசிய கானவன் வந்து வெளிப்படும்
 ஆடியிலே.

என் இரண்டு கண்களும் அவனுடைய திருவடி
 களைப் பார்த்து மகிழும் அல்லவா? பெண்கள் வாழ்வு
 கணவன் வழிச் செல்லும் தன்மை உடையது. அது
 போல் என் வாழ்வும் இறை வழியில் செல்வதாக
 ஆகும் அல்லவா? மண் உலகில் வந்து பிறத்தல்
 என்பதனை மறக்கலாம் அல்லவா? திருமால் அறியாத
 மலர் போன்ற திருவடிகள் இரண்டையும்
 வணங்கலாம் அல்லவா? இசை பொருந்தி மகிழ்ச்சி
 தருவது பாடல்; அவற்றுடன் நடனம் ஆடுவதும்
 நடைபெறும் அல்லவா? நல்ல பாண்டிய நாட்டையே
 தனது நாடாக உடையவன் சிவபெருமான்;
 அவனுடைய தொண்டர் கூட்டத்தினைப் பாடலாம்

அல்லவா? தேவர்களும் மகிழுமாறு திருவருட் செயல்கள் என்னிடம் வெளிப்படும் அல்லவா? வலை வீசி மீன்களைப் பிடிக்கும் செம்படவன் ஆக வந்த இறைவன், மறுபடியும் வெளிப்பட்டு வந்து அருள் செய்தால்.

களிப்பன - மகிழும்; ஆகாதே - இல்லையா? அல்லவா? காரிகையார்கள் - பெண்கள்; கடைப்படும் - பின்பற்றும்; மண்கள் - மண் உலகம்; மலர்ப்பாதம் - மலர் போன்ற திருவடி; பண் - இசை; களிகூர் தரு - மகிழ்ச்சி தருகிற; படை ஆட்சிகள் - தொண்டர் கூட்டம்; கானவன் - செம்படவன்;

சங்கு திரண்டு முரன்று எழும் ஓசை தழைப்பன
ஆகாதே
சாதி விடாத குணங்கள் நம்மோடு சலித்திடும்
ஆகாதே
அங்கிது நன்றிது நன்று எனும் மாயை அடங்கிடும்
ஆகாதே
ஆசை எலாம் அடியார் அடியோம் எனும் அத்தனை
ஆகாதே
செங்கயல் ஒண்கண் மடந்தையர் சிந்தை திளைப்பன
ஆகாதே
சீர் அடியார்கள் சிவானுபவங்கள் தேர்ந்திடும் ஆகாதே
எங்கும் நிறைந்து அமுது ஊறு பாஞ்சுடர் எய்துவது
ஆகாதே
ஈறு அறியா மறையோன் எனை ஆளஎழுந்தருளப்
பெறினே.

சங்குகள் சேர்ந்து ஒலிப்பதால் தோன்றுகிற ஓசை மிகும் அல்லவா? சாதியைப் பற்றிக் கொண்டு விடாத குணங்கள் நம்மிடம் தளர்ச்சி அடையும் அல்லவா? தளர்ச்சி அடைந்தபொழுது "இது நல்லது, இது

நல்லது” என்ற மாயை அடங்கும் அல்லவா? எமக்கு உள்ள ஆசை முழுவதும் “அடியார்களுக்கு அடியோம்” என்ற அளவே அல்லவா? சிவந்த கயல் போன்ற ஒளி பொருந்திய கண்களையுடைய பெண்களைச் சிந்தையில் திளைப்பது ஆகாது அல்லவா? சிறந்த அடியார்களின் சிவானுபவங்கள் நமக்கும் நன்கு தெரியும் அல்லவா? எல்லா இடங்களிலும் நிறைந்து அமுதம் ஊறும் பரஞ்சுடர் ஆகிய பெருமான் நம்மை வந்து அடையும் அல்லவா? ஈறு இல்லாத அந்தணன் (ஆகிய சிவபெருமான்) எனை ஆள்வதற்கு எழுந்தருள்வதாயின்.

முரன்று எழும் - ஒலிக்கும்; ஓசை - சப்தம்; சலித்திடும் - தளர்ச்சி அடையும்; அடியார் - அடியோம் - அடியார்களுக்கு அடியேன்; கயல் - மீன்; ஒண்கண் - ஒளி பொருந்திய கண்; மடந்தையர் - பெண்கள்; சிந்தை - மனம்; சீர் அடியார்கள் - சிறந்த அடியார்கள்; எங்கும் நிறை - எங்கும் நிறைந்துள்ள; எய்துவது - அடைவது; ஈறு - இறுதி; அறியா - தெரியாத; மறையோன் - இறைவன்; சிவபெருமான் ; எழுந்தருள்ப் பெறின் - எழுந்தருளினால்.

திருச்சாழல்

பூசுவதும் வெண்ணீறு பூண்பதுவும் பொங்கு அரவம் பேசுவதும் திருவாயால் மறைபோலும் காணேடி பூசுவது பேசுவதும் பூண்பதுவும் கொண்டு என்னை ஈசன் அவன் எவ்வுயிர்க்கும் இயல்பானான் சாழலோ.

பூசுவது வெண்மையான விபூதி; குட்டிக் கொள்வது (கோபம்) பொங்குகிற பாம்பு; அவன் வாயால் பேசுவதும் விளங்காத வேதம்; ஏடி! இது ஏன்? (பதில் சொல்) சிவன் பூசுவது, பேசுவது, அணிந்து கொள்வது இவற்றை ஏன் ஆராய்ச்சி செய்கிறாய்?

அவன் ஈசன்; எல்லா உயிர்களுக்கும் இயல்பாகவே தலைவன் ஆவான்!

வெண்ணிறு - வெண்மையான விபூதி; பூண்பது - குட்டிக் கொள்வது; பொங்கு அரவம் - கோபம் கொள்கின்ற பாம்பு; மறை - வேதம்;

அருந்தவருக்கு ஆலின்கீழ் அறமுதலா நான்கினையும் இருந்தவர்க்கு அருளும்அது எனக்கறிய இயம்பேடி அருந்தவருக்கு அறமுதல் நான்கு அன்று அருளிச் செய்திலனேல் திருந்தவருக்கு உலகியற்கை தெரியாகாண் சாழலோ.

இறைவன் ஆலின் நிழலில் அமர்ந்தான்; முனிவர்களுக்கு அறம் பொருள் இன்பம் வீடு ஆகிய நான்கினையும் உபதேசம் செய்தான்; இது ஏன் என்று நான் அறியுமாறு சொல்; ஏடி! முனிவர்களுக்கு அறம் முதல் நான்கையும் அருள் செய்யாது இருந்தால் மக்களுக்கு ஒழுக்க நெறி தெரியாது போகும்; அவன் அருள் செய்தான்.

ஆல் - ஆலமரம்; இயம்பு - கூறு; உலகு - உலகம்; தெரியா - தெரியாது;

அச்சோப்பதிகம்

முத்திநெறி அறியாத மூர்க்கரோடு முயல்வேனைப் பத்திநெறி அறிவித்துப் பழவினைகள் பாரும் வண்ணம் சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி எனை ஆண்ட அத்தன் எனக்கு அருளியவாறு ஆர்பெறுவார் அச்சோவே.

முக்தி வழியை அறியாத மூர்க்கரோடு பயிற்சி செய்கிறேன். அத்தகைய எனக்குச் சிவ பெருமான்

பக்தி வழியை அறிவித்தான்; பழவினைகள் கெட்டு ஒழியுமாறு செய்தான்; ஆணவ மலத்தையும் நீக்கினான்; சிவத்தன்மை அடையுமாறு செய்தான்; என்னை ஆட்கொண்டான்; அத்தலைவன் எனக்கு அருளிய முறையை வேறு யார் பெறுவார்கள்? இது ஆச்சரியம்.

முத்தி நெறி - முக்தி வழி; மூர்க்கர் - அறிவு இல்லாதவர்; பாறும் வண்ணம் - ஒழியும் வண்ணம்; சித்தமலம் - ஆணவ மலம்; சிவமாக்கி - சிவத்தன்மை அடையுமாறு; அத்தன் - இறைவன்;

நெறியல்லா நெறிதன்னை நெறியாக நினைவேனைச் சிறுநெறிகள் சேராமே திருவருளே சேரும் வண்ணம் குறியொன்றும் இல்லாத கூத்தன்தன் கூத்தை எனக்கு அறியும் வண்ணம் அருளியவாறு ஆர்பெறுவார் அச்சோவே.

பொய் எல்லாம் மெய்என்று புணர் முலையார் போகத்தே மையல் உறக் கடவேனை மாளாமே காத்து அருளித் தையல் இடம்கொண்ட பிரான் தன்கழலே சேரும் வண்ணம் ஐயன் எனக்கு அருளியவாறு ஆர்பெறுவார் அச்சோவே.

மண்ணதனில் பிறந்து எய்த்து மாண்டு விழக் கடவேனை எண்ணம் இலாஅன்பு அருளி எனை ஆண்டிட்டு என்னையும்தன் சுண்ண வெண்ணீறு அணிவித்துத் தூய்நெறியே சேரும் வண்ணம் அண்ணல் எனக்கு அருளியவாறு ஆர்பெறுவார் அச்சோவே

பஞ்சாய அடி மடவார் கடைக்கண்ணால் இடர்ப்பட்டு
 நெஞ்சாய துயர்கூர நிற்பேன் உன் அருள் பெற்றேன்
 உயஞ்சேன் நான் உடையானே அடியேனை வருக
 என்று
 அஞ்சேல் என்று அருளியவாறு ஆர் பெறுவார்
 அச்சோவே.

தையலார் மையலிலே தாழ்ந்துவிழக் கடவேனைப்
 பையவே கொடுபோந்து பாசம் எனும் தாழ்உருவி
 உய்யுநெறி காட்டுவித்திட்டு ஓங்காரத்து உட்பொருளை
 ஐயன் எனக்கு அருளியவாறு ஆர்பெறுவார் அச்சோவே.

சாதல் பிறப்பு என்னும் தடஞ்கழியில் தடுமாறிக்
 காதலின் மிக்கு அணியிழையார் கலவியிலே
 விழுவேனை
 மாதொரு கூறு உடைய பிரான் தன் கழலே சேரும்
 வண்ணம்
 ஆதி எனக்கு அருளியவாறு ஆர்பெறுவார் அச்சோவே

செம்மை நலம் அறியாத சிதடரோடும் திரிவேனை
 மும்மை மலம் அறிவித்து முதலாய முதல்வன் தான்
 நம்மையும் ஓர் பொருளாக்கி நாய்சிவிகை ஏற்றுவித்த
 அம்மை எனக்கு அருளியவாறு ஆர்பெறுவார்
 அச்சோவே.

திருவருள் நலத்தை அறியாத மூடரோடு நான்
 திரிந்து கொண்டு இருந்தேன்; ஆணவம், கன்மம்,
 மாயை என்னும் மூன்று மலங்களையும் நீக்கினான்.
 முதல்வனும், தலைமை உடையவனும் ஆகிய
 இறைவன். அவன் திருவடியை வணங்கும் எம்மையும்
 ஒரு பொருள் ஆகக் கருதினான்; நாயைச் சிவிகையில்
 ஏற்றுவிப்பது போல என்னையும் சிறப்புச் செய்தான்.

இங்ஙனம் எனக்கு அருளிய இத்தன்மையை வேறு யார்
பெறுவார்கள்?

செம்மை நலம் - திருவருள் நலம்; சிதடர் - அறிவிலி; மும்மை
மலம் - ஆணவம்; கன்மம், மாயை ஆகிய மூன்று மலங்கள்; உம்மை
- அங்ஙனம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

